STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01193

VERK

David Bergelson

Permanent preservation of this book was made possible by Grace Cohen-Ilchuk

FUNDING FOR THE CORE COLLECTION OF YIDDISH LITERATURE
WAS MADE POSSIBLE IN PART BY A GRANT FROM THE
DAVID AND BARBARA B. HIRSCHHORN FOUNDATION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

דוד בערגעלסאָן

ווערק

נייע פאַרבעסערטע אויסגאַבע

WOSTOK

פארלאג »וואָסטאָק«, בערלין C 2

An der Spandauer Brücke 2

1922

דוד בערגעלסאָן

באנד I

אָפּגאַנג

פארלאג »וואָסטאָק«, בערלין C 2
An der Spandauer Brücke 2
1922

Copyright by Wostok (Der Osten)
Verlag und Büchervertriebsgesellschaft m. b. H. Berlin
1922

Druck der Spamerschen Buchdruckerei in Leipzig

אָפּגאַנג

»וארא‌ה והנה חר אחד בקיר···
ואחתר··· והנה פתח אחד«···
יחזקאל ח·

ואראה והנה חר אחד בקיר ··· ואחתר
··· והנה פתח אחד·

יחזקאל ח·

I

שפעט נאָך א האַלבן טאָג האָט מען מקבר געווען מלכן אויפן קליינשטעטלדיגן ראַקיטנער בית־עולם·

אַלע זיינען אַוועקגעגאַנגען אַרויפבאַרג מיט דער בחורשער לויה, און אין שטאָט, וואָס ליגט, ווי אין א נעסט, אויסגעבעט צווישן גרינע באַארבעטע בערג, איז דעמאָלט אַקעגן א פאָר שעה געווען אַזוי שטיל, גלייך אין איר איז מער קיינער נישט געבליבן·

א פשוטע גוישע פור איז דעמאָלט אָנגעלאָפן באַרג־אַראָפּ מיט צעיאָגטע פערד און האָט איילנדיג דורכגעשווינדלט צווישן די צוויי שורות טאפאלן, וואָס אין אָנהייב בעריזשינעצער וועג; אירע רעדער האָבן געשווינט געיאָגט איבער דער הילצערנער גרעבליע, וואָס אין איין עק שטאָט, און זייער טרייסלדיגע קלאַפעריי האָט אָפּגעהילכט ביז דער הילצערנער גרעבליע, וואָס אין צווייטן עק·

דאָרט, אין אָטדעם צווייטן נידעריגן עק, האָט א וואַסערל שטיל געמורמלט אַרום א שטיין; א גויע האָט געוואַשן גרעט, אַן עפּלבוים איז געשטאַנען און געבליהט, און גאָרניט — קיינעם האָט ניט געארט, וואָס דער הימל איז צו שבועות צו גאַנצע טעג פאַרוואָלקנט·

פלוצים האָבן זיך דערהערט גלעקלאך קלינגען. איבער דער שטאָט האָט זיך געשווינט פאַרשפּרייט די ידיעה, אַז פון וואָקזאַל איז אָנגעקומען מלכּס שוועסטער, די פרעמדשטעטלדיגע פּראָוויזאָרין. מ׳האָט וועגן דעם געגעבן צו וויסן אויפן בית־עולם, מ׳איז מיט מלכּס שוועסטער אהין אַרויפגעפאָרן, און די קבורה האָט זיך פאַרהאַלטן. אַלע האָבן זי דעמאָלט געזעהן צום ערשטן מאָל, אָטדי פרעמדשטעטלדיגע שוועסטער מלכּס. זי איז געשטאַנען צווישן די יונגע קארשנבוימער לעבן אָפענעם קבר און האָט געוויינט. און אלעמען איז דאָרטן באַגלייַך פרעמד געווען סיַי איר פּנים, סיַי איר קול.

פון דער לויה האָט מען זיך אומגעקערט שפּעטליך אין בין השמשות.

מ׳איז זיך פונאנדערגעגאנגען איינציגוויַיז און פּאָרלאַכוויַיז; און דער דאָקטאָר גראַביי איז געווען פארשוויצט און הייזעריג — ער האָט אויפן בית־עולם געכאַפּט א צוגלופּט און האָט פאַרלוירן דאָס קול.

ס׳איז געווען כמארנע אינדרויסן; ס׳האָט געשמעקט מיט נאָהענטן רעגן, און וועגן וואָס צו רעדן איז ניט געווען.

אינמיטן איַינגעבראָכענעם האלבקיַילאכדיגן מארק איז געשטאנען א רעדל. א וואוקסיגער צעפּאטלטער ייִד האָט געשטעקט אינמיטן רעדל און האָט געשאָקלט מיט דער היפּשער שטויביגגראָהליכער באָרד.

דאָס איז געווען יצחק־בער, דער גרויסגופיגער קאסיר פון ראקיטנער וואלד.

ער אַליין האָט צוריק מיט א יאָר אנדערהאלבן ערגיץ פון זיינע מקומות אראָפּגעבראכט אהער מלכן, דעם שעמעוודיג לאנגן בחור, און האָט אים איַינגערעדט, ער זאָל דאָ עפענען דעם קליינעם אַפּטייקמאגאזין. און איצט איז ער געווען דערשלאָגן מיט מלכּס טויט.

אין די יונגע יאָרן איז ער געווען ערגיץ א שוחט צי א רב, אָט דער יצחק־בער. ער האָט געקאָנט גוט לערנען, נאָר ער איז געווען אן אפיקורס, קיינמאָל ניט געגאנגען אין שול און האָט שטאַרק פײַנט געהאט פרומע יידן.

אויפן בית־עולם מיט דער לויה איז ער ניט געגאנגען, ווײַל ער האָט ניט פארגונען די פרומע יידן, וואָס זיי פאָרען זיך איצט לעבן מלכן, און האָט ניט געוואָלט הערן »די פסוקים, וואָס זיי זאָגן דאָרטן«; איז ער געשטאנען דאָ אינמיטן מארק צווישן א רעדל יידן און האָט דערציילט, וויאַזוי מלך איז פארן טויט געבליבן דערזעלבער, וואָס אין לעבן; ווי אַזוי ער איז צוויי מעת־לעת נאָכאנאנד געלעגן מיט א פאכיר אייז אויפן הארצן און האָט גע־שמייכלט:

»איין שמייכל, האָט יצחק־בער מפרש געווען«, פאר זײַן מוטער דער אלמנה, וואָס האָלט ערגיץ אין זײַן געבורטסשטעטל דעם טאָפּטאק און לאָזט דאָרטן אלע יאָר עפּעס אראָפּ פונם נחת, וואָס זי האָט געקלערט אין אים צו האבן; איין שמייכל פאר זיך אַליין, פארן אייגענעם ניט אײַנגעגעבענעם לעבן, הייסט עס; און איין שמייכל... איין שמייכל מעג זײַן פאר זיין חבר חיים־משהן, וואָס פלעגט זאָגן, אַז פארן טויט וועט ער זיך נאָך אָפּרעכענען מיט גאָט מיט א »נו?«, מיט א »נו«, וואָס וועט זײַן דער טייטש: נו, האָט מען מיך אהער אראָפּגעבראכט, נו, בין איך דאָ געווען, נו?...

דער רעגן האָט שוין אָנגעהייבן טריפן, נאר יצחק־בער האט נאך אלץ גערעדט, און דער עולם ארום אים איז נאך אלץ געשטאנען. פון דרך־ארץ צום געשטארבענעם איז מען דא ארום אים געשטאנען און פון דרך־ארץ צו אים אַליין, דעם גרויסגופיגן און צעפּאטלטן, וואָס איז אַמאָל געווען א שוחט צי א רב און האט פיינט פרומע יידן און

גייט קיינמאל ניט אין שול און איז איצט ניט געגאנגען אויפן בית־עולם מיט דער לויה׳

דער רעגן האָט שוין נאָכדעם געגאָסן א גאַנצע נאַכט — דאָס איז געווען דער ערשטער לאַנגער און רעגלמעסיגער זומערדיגער רעגן׳

מיט יעדן אומגעריכטן בליץ האָבן זיך פּלוצים׳ ווי אומגעריכט׳ אויפגעכאַפּט דער מילקוימען מיט די צוויי קלויסטערשפּיצן׳ וואָס אין ביידע עקן ישוב׳ אונטער די בערג׳

מאָדנע נאַקעט׳ ווי ניט קיין היגע׳ האָבן די שפּיצן א שימער געטאָן מיט זייער צעשראָקן גאָלד אינדערווייטן׳ נאָר ניט דערקאָנט ניט זיך אַליין און ניט די געגנט אַרום און האָבן איינגעדרימלט צוריק מיט א מינע פון אויס־געוועבטן פּחד און פון בטלען חלומות:

»טפו! טפו! צו שונאימס קעפּ«׳

א גאַנצע צווייטע האַלבע נאַכט האָט ראַקיטנע די שטאָט געהערט אין שלאָף׳ ווי רוהיג ס׳טריפן די רינוועס פון אירע דעכער׳ טראָפּנס פאַלן דאָ אין א פעסל אַן אונטערגעשטעלטן׳ דאָ אויף א שטיין אַן איינגעפלאַסטערטן׳ און דערמאָנען׳ אַז אין שטאָט האָט זיך געפעלט א מענש:

»טאַקע געוואָרן וויניציגער מיט א מענש«׳

און גאַנץ פריה׳ ווען פונאונטער צעריסענע שווימענ־דיגע שטיקער וואָלקן האָט זיך דער רעגן ווידער אין אַלכסון געלאָזט גיסן׳ איז שוין א געדונגענע בעל־עגלהשע פור געהאט געשטאַנען אין עק שטאָט׳ לעבן מלכס קליינעם אַפּטייקמאַגאַזין — געשטאַנען׳ זיך געגעצט אויפן רעגן און געוואַרט׳

אין א געלעגענער בעל־עגלהשער בורקע מיט א מענערשן שירעם אין האַנט איז פון שטיבל ארויסגעגאַנגען

מלכּס שוועסטער, די פרעמדשטעטלדיגע פּראָוויזאָרין, און שווער, ווי געפּענטעט, גענומען ארויפקלעטערן אויף דער הויכער בעל־עגלהשער בריטשקע.

אַז איר האָבן געוואָלט העלפן חנקע לויבער און עטל קאַדיס — די קורסיסטין, וואָס האָט אינגיכן געזאָלט א כּלה ווערן פאר מלכּן — האָט זי זיך פון זייער הילף אָפּ־געזאָגט; געמאַכט א פּאָר פּאַרעקשנטע, ניט קיין זיכערע תּנועות און זיך סוף־כּל־סוף אַרײַנגעווארפן אין בריטשקע אַרײַן מיטן בויך, ווי איינער, וואָס זעצט זיך רייטן אויף א פערד. נאָר בשעת די מיידלאַך זײַנען געבליבן וואַרטן אויף איר לעצטן וואָרט, האָט זיך פּלוצים אַרויסגעגליטשט דער שירעם פון איר האַנט. אויבנאָן, אויפן אָנגענעצטן קישעלע, האָט זי מיטאמאָל געגעבן א ציה אַרײַן דעם קאָפּ אין די אַקסלען, זיך אַרײַנגעהויקערט, אַזוי אז די בורקע האָט גענומען אויסזעהן, ווי אָנגעפילט מיט א בינטל שמאַטעס, און זי האָט אויסגעשאָסן מיט א משונה יאושדיגן קוויטש:

»אוי, מלך! ... מלך!« ...

דעמאָלט איז די פור מיטאמאָל אָפּגעפאָרן פון שטוב און האָט געלאָזט נאָך זיך לאַנגע צוויי רעדער־סימנים אין דער גלענצנדיג פרישער ראַקיטנער בלאָטע — דאָס האָט דער בעל־עגלה מיטאמאָל זיך צעוויאָקעט אויף די פערד: ער האָט פיינט געהאַט ווייבערש געוויין.

אינמיטן מאַרק האָט מען די פור אָפּגעשטעלט — דאָס איז געווען יצחק־בער, דער גרויסגופיגער קאַסיר פון ראַקיטנער וואַלד. האַלטנדיג די הענט פאַררוקט אין די אַרבל און פאַרריסן העכער דער ברוסט, האָט ער געקוקט פאַר זיך מיט זײַנע גרויסע אויסגעקוליעטע אויגן. ער האָט ניט געפילט, ווי דער רעגן נעצט אים, ווי דער ווינט בלאָזט אים זיין לאַנגער שטויביג־גראָהליכער באָרט אָנאַזײַט.

צעבראָכן פון א נאַכט ניט שלאָפן, האָט ער זיך געהויקערט מיט זײַן גאַנצן צעפּאַטלטן וואוקס און האָט הוסטנדיג גע־שריגן צו מלכס שוועסטער אויפן קול:

»וואו זשע איז געבליבן דער שליסל?... פון מלכס שטיבל דער שליסל?«

די פור מיט מלכס שוועסטער איז סוף־כּל־סוף פאַר־שוואונדן אויפן וועג צום וואָקזאַל. יצחק־בער האָט אויס־געדרייט אַהער זיינע פּרא־אדמדיגע ברייטע פלייצעס און, מיט הענט פאַררוקט אין די אַרבל, האָט ער אַוועקגע־שפּאַנט צו דער קאַסירערשער אַרבעט, וואָס אין גרויסן ראַקיטנער וואַלד.

און נאָכדעם איז שוין דער רעגן געגאַנגען שטאַרקער. און מלכס שטיבל איז שוין געווען פאַרשלאָסן פונדרויסן, און דער שליסל — אײַנגעהילט אינם אויסגעוועבטן פאַר־פומירטן טיכעלע, וואָס בײַ עטל קאַדיס אין רידיקיל. איצט זיינען אַהיים געגאַנגען שלאָפן חנקע ליובער און עטל קאַדיס — די צוויי מיידלאַך, וואָס זײַנען געשטאַנען נעהענטער צום געשטאָרבענעם מלכן, ווי אַלע אַנדערע דאָ אין שטאָט. נעכטן בייטאָג איז געווען פריקרע צו קוקן, ווי זיי שלעפן זיךביידע אינאיינעם נאָך מלכס בחורשער לויה, און איצט איז געווען פריקרע צו זעהן, ווי זיי שלעפן זיך ביידע אהיים שלאָפן.

אויפמאָרגן בײַטאָג האָט דער רעגן נאָך אַלץ געגאָסן. הײַזער אין שטאָט זײַנען געשטאַנען אויסגעצוואגן, אײַנגעהויקערט. אויף דער פאַרחושכטער גאַס האָט גע־שמעקט מיט נאַסן מבול און מיט געניץ.

פאַרנאַכט האָט זיך גענומען לייטערן.

שיקסעלאַך האָבן אַרויסגעטריבן די גענז. א בעל־עגלה איז, נאָך צוויי מעת־לעת רוהען, דורכגעלאָפן איבער דער

שטאָט מיט אויסגעפּאַשעטע פערד מיט פּיס׳ וואָס שפּריצן בלאָטע פונאונטער פריש פאַרבונדענע עקן׳ און נידעריג אַרויס דער שטאָט האָט זיך פאַרן פאַרגיין די זון באַוויזן׳

אין עק גאַס איז א ייד זיך דורכגעגאַנגען ניט ווייט פון זיַין שטוב און האָט דערזעהן: מלכס שטיבל מיטן אַפּטייקמאַגאַזין איז פאַרשלאָסן פונדרויסן; דער שלאָס אויף דער טיר הענגט׳ און אינווייניג לעבן איינעם פון די פענסטערס ברענט אַן עלית־נשמה־פלעמל׳ דער ייד האָט וועגן דעם דערציילט ביַי זיך אינדערהיים און ביַי די אַרומיגע שכנים׳ און אַלע האָבן געפונען׳ אַז וויבאַלד קיינער וואוינט שוין מער ניט ביַי מלכן אין שטיבל׳ דאַרף מען אָטדאָס לעמפּל אויסלעשן — ס׳קאָן ווערן א שרפה׳

מ׳האָט וועגן דעם געשיקט אָנזאָגן צו חנקע ליובער און צו עטל קאַדיס דער קורסיסטין׳ ביידע מיידלאַך האָבן ניט געוואוסט פון עפּעס צו זאָגן׳ עטל קאַדיס האָט גע־ ענטפערט א ביסל ברוגז און קאַלט׳ ווי א שבעה־זיצערין׳

»ס׳איז דאָרט ניט געבליבן קיין פלעמל׳«

נאָר אויפמאָרגן ביַיטאָג׳ ווען די מיידלאַך זיַינען אַהין אַריַינגעקומען׳ האָבן זיי געטראָפן אין צווייטן קלענערן חדרל א פאַרדרייט לעמפּל׳

די נגידישע ניינצניאָריגע חנקע ליובער איז געווען זעהר לייטיש אויפגעצויגן; איר יונג געשטאָרבענע מוטער האָט זי פון תמיד אָן געלערנט׳ זיך קיינמאָל ניט צו שווערן׳ זי איז געווען שטאַרק בלאַס און דערשראָקן און האָט געזאָגט׳ אַז זי געדענקט ניט׳ זי זאָל דאָס לעמפּל פאַרן אַוועקגיין אָנצינדן׳ זי האָט מורא געהאַט פאַר א ליגן און האָט באַלד צוגעגעבן:

»יעדנפאַלס איז זי ניינציג פראָצענט זיכער׳ אַז ניט זי האָט עס געטאָן׳«

שפעטער האָט מען זיך דערוואוסט: חוה פויזנער — דעם רײַכן קרעמער עזריאל פויזנערס גערעטן מיידל׳ האָט א טאָג נאָך מלכס טויט זיך אומגעקערט אַהיים׳ שפעט פאַרנאַכט האָט מען זי געזעהן דורכגיין אַרויף׳ צו מלכס שטוב׳ און נאָך איר איז מיט א גרויסן בונט שליסלען אין די הענט נאָכגעגאַנגען זייער עלטערער קלייט־משרת יוסל׳ ס׳איז געווען ניט צו פאַרשטיין: איינער א שלאָס אויף דער אײַזערנער טיר פון עזריאל פויזנערס גרויסער כל־בו־קלייט האָט ווירקליך געכאַפּט דעם אָנבליק פונם שלאָס׳ וואָס הענגט אויף מלכס שטיבל; חוה פויזנער אַליין אָבער איז די לעצטע צייט פאַר עפּעס אין כעס געווען אויף מלכן און האָט זיך מיט אים׳ ווי מיט א כיון׳ ניט באַגעגנט׳

געוואָר געוואָרן איז מען עס אָקאָרשט אין עטליכע טעג אַרום׳ עטל קאַדיסעס מוטער׳ די פריה געבליבענע אַלמנה׳ איז דעמאָלט ניט געווען אינדערהיים׳ אין שטאָט האָט מען געזאָגט׳ אַז זי איז שוין ווידער בגנבה אַוועקגעפאָרן צו איר רײַכן שטאַרק קמצנישן שווער׳ פון וועמען זי פאַרלייקנט פון נאָכן מאַנס טויט ציטעריג איר קליינעם פאַרמעגן און בײַ וועמען זי רײַסט אויס מיט גרויס מאַ־טערניש אַלע חודש אויף צו לעבן׳ די בלאָנדע מיטל־מעסיג געפּאַקטע חנקע ליובער איז דעמאָלט געקומען צו עטל קאַדיס אַהיים׳ זי איז געשטאַנען אַקעגן עטלען מיט בלאַסע אונטערגעקליבענע נאָזלעכער און האָט איר ניט געהאט דערויף׳ וואָס צו זאָגן׳ כדי ניט צו קוקן עטלען אין פנים אַרײַן׳ האָט זי זיך אַוועקגעדרייט אָנאַזײַט און געבומען קוקן אין פענסטער׳

און עטל קאַדיס האָט אויף דערויף גאָרנישט ניט גע־זאָגט׳ זי האָט געהאט א פאַרשטיינערט טונקלבלאַס און אויסגעצויגן פנים׳ און פונאונטער אירע גרויע אויגן׳ וואָס האָבן געקוקט אומעטיג׳ ווי די אויגן פון אַ שאָף

האָבן זיך געשוואַרצט היפּשע טיפע גריבער: זי איז פון תּמיד אָן געווען א שוויַיגעדיגע, א שלעכטע און ביטערע, ווי איר אייגן ניטגעלונגען לעבן. איינמאָל — דאָס איז געווען צוריק מיט אָנדערהאַלבן יאָר — האָט זי פּלוצים אינמיטן סעזאָן פאַרלאָזט אירע ניט דערענדיגטע קורסן און האָט אָפּגעשוויגן מער ווי צוויי חדשים א פאַרשפּאַרטע אין איר צימער, וואָס בייַ איר מוטער אינדערהיים. אין שטאָט האָט מען געזאָגט, אַז זי שוויַיגט פון שלעכטס־קייט, שווייגט זי. דעמאָלט האָט זיך אונטערגעכאַפּט מלך, אויף וועמען גאַנץ ראַקיטנע האָט איר מקנא גע־ווען, און איצט איז שוין אַראָפּ אָטדי לעצטע האָפענונג אויך, און זי אַליין איז שוין ווידער געשלאָפן שלעכט בייַנאַכט, פּונקט ווי אַמאָל, איידער זי האָט זיך באַקענט מיט מלכן. אין שטאָט האָט מען זי געהאַט אין מויל אומעטום. מ׳האָט וועגן איר גערעדט אין אַלע פאַר־מעגליכע הייזער, וואו מ׳האָט זיך בייַטאָג צונויפגעקליבן טיי טרינקען. מ׳האָט געשמועסט:

»אויב א מענשן גייט ניט, איז גלייַכער, ער זאָל שוין גאָר ניט לעבן אויף דער וועלט«.

און נאָך האָט מען געזאָגט:

»נו גוט«, זאָל זייַן, ווי פרעגער, דער פאַרוואַלטער פון תּלמוד־תּורה, זאָגט: »עטל קאַדיס«, זאָגט ער, »גייט ארום גאַנצע טעג און טראַכט: מיט וואָס נאָך, אשטייגער, וואָלט זי געקאָנט פאַרוואונדערן די וועלט. אָבער איין זאַך קאָן מען דאָך פונדעסטוועגן ניט אָפּלייקענען — זי האָט א גוטן קאָפּ, עטל. זי פאַרשטייט די לאַגע אירע — און גאָר גוט איז איר דאָך ניט«.

און זי האָט זיך מיט קיינעם ניט אָנגעקערט און האָט ניט געוואָלט וויסן, וואָס מען רעדט וועגן איר אין שטאָט און וואָס מען טראַכט:

נאָר זעלטן זעלטן האָט מען זי געקאָנט זעהן אַרויסגיין איינע אַליין אַרויף דער גאַס. דאָס איז זי געגאַנגען צו עוזר ליובער אין רייכן הויז; זי האָט דאָרטן גענומען מיט זיך חנקען און איז געגאַנגען, זיך דורכרעדן וועגן מלכן מיטן גרויסגופיגן יצחק־בערן, דעם קאַסיר פון ראַקיטנער גרויסן וואַלד.

II

יצחק־בער דער וואַלדקאַסיר האָט געהאַט א קראַנקע ווייב. קיינמאָל האָט מען זי ניט געזעהן אין שטאָט. און אַליין איז ער געווען א צעפּאַטלטער — א ייד א גבר. ער האָט געהאַט גרויסע אויסגעקוליעטע אויגן, וואָס האָבן דערמאנט אָן פּאָרנדיגע לאַמטערנס פון א לויפנדיגן צוג, און אין שטאָט האָט מען אים דערפאַר א נאָמען געגעבן »דער באַן«.

»יצחק־בער דער באַן גייט«, אַזוי האָט מען געזאָגט אלעמאָל, ווען מ׳האָט דערזעהן פונווייטן זיין גרויסגופיגע פיגור מיט דער ברייטער צעפּאַטלטער טונקלגראָער באָרד.

שוין פיר יאָר זינט מ׳האָט אים אַראָפּגעבראַכט אַהער פונדערפרעמד און אים אַוועקגעזעצט פאַר א קאַסיר אין ראַקיטנער וואַלד, נאָר אין שטאָט קער ער זיך נאָך אַלץ מיט קיינעם ניט אָן; ער האָט זיי ניט איבעריג ליב, די שטאָטאידן, און פון נאָך מלכס טויט אָן זעהט ער נאָך אַלץ אויס א ביסל דערשלאָגן. ס׳מאַכט זיך, אַז איינער פון די יידן, וואָס קומען צו אים אין וואַלד האָלץ קויפן, רירט אים מיט עפּעס אָן ביים קנעפּל. יצחק־בער גלאַנצט דעמאָלט אויס מיטבייזן די גרויסע אויסגעקוליעטע באַנ־אויגן און גיט דעם יידן א התראה, אַז ער, יצחק־בער, האָט פיינט חניפה:

ער האָט זיך דערפֿאַר שוין צעקריגט אַזוי גרויס, ווי מיט פינף בעלי־בתּים וואַלדסוחרים, און עקיבאסאָנען, דעם איצטיגן בעל־הבית זײַנעם — דעם איצטיגן חנפֿענען אַלע זײַנע פּיראָונדרײַסיג »מענשן« נאָר ניט ער, יצחק־בער.

ער איז בכלל א מענש אַן אָנגעווייטאָגטער. אַז ער ווערט אויפגעטראָגן, קאָן ער צוגעבן, אַז ער האָט זיך שוין אמאָל צעקריגט מיט גאָט אויך:

»יאָ, יאָ... נאָך אמאָל, ווען איך בין נאָך געווען א יונגער מאַן, האָב איך זיך מיט אים צעקריגט«.

נאָר אַז די מיידלאַך, עטל קאַדיס און חנקע ליובער, קומען צו אים אויסגעפּוצטערהייט אַזוי אין א פרייען זומערדיגן זונטאָג בײַטאָג און טרעפן אים אינמיטן וואַלד אויף דער לאָנקע, וואָס איז פאַרגאָסן מיט זון און איז פאַרוואַלגערט מיט פרישע פון דער וואָך אָנגעהאַקטע שפּענער; אַז ער פאַרציהט זיך דאָרטן מיטן שטאַרקן רויך פון זײַן פשוט צונויפגעדרייטן פּאַפּיראָס און הייבט זיי אָן דערציילן, ווי אַזוי מלך מיט זיין חבר חיים משהן האָבן אויסגעזעהן אמאָל, בשעת זיי האָבן ביידע גע־עקסטערנעוועט אין יענער גרויסער שטאָט, וואָס נעבן איר אין א וואַלד איז ער, יצחק־בער, דאָס ערשטע מאָל אין לעבן געווען א קאַסיר, — דעמאָלט ווערט ער אַליין שוין אויך עפּעס ווייכער, בוימלדיגער:

»ער, יצחק־בער, זאָגט ער, איז א מבין אויף אַזעלכע יינגלאַך«.

ער פאַרלייגט די הענט טיף אין די אַרבל, פאַררײַסט זיי, ווי זײַן שטייגער איז, שטאַרק הויך, צו דער ברוסט און גיט צו:

»אַלמאַי זאָל ער זאָגן? אים, יצחק־בערן, האָט גאָט מיט אַזעלכע קינדער ניט געבענשט«.

און נאָכדעם בלייבט ער אַזוי שטיין מיט זײַן גאַנצער צעפּאַטלטער וואוקס און טוט זיך א שאָקל אקעגן די

מיידלאַך, וואָס זיצן אין דער מיט לאָנקע אויף אן אָפּגעטעסעטן קלאָץ; ער הייבט אונטער די גרויסע געדיכטע ברעמען, צעעפנט די היפשע געבענשטע לעפצן און זוכט פאַר אָטדי יינגלאַך דאָס פּאַסיגע וואָרט. ער זוכט לאנג און געפינט ניט. נאָר אז ער רעדט נאָכדעם לאַנג וועגן זיי, שווימען דאָך סוף כל סוף אַרויס די פיגורן פון צוויי יינגלאַך חברים, וואָס זײַנען זיך געקומען לערנען אין דער גרויסער שטאָט: איינער פון זיי, דער יינגערער, איז שוין דעמאָלט געווען א שעמעוודיג לאַנגער, א בלאָנדער; אַז ער האָט געשמייכלט, האָט עס געהייסן:

»ער ווייסט עפּעס, נאָר ער וויל דערפון ניט רעדן«.

און דער צווייטער — א רויטליכער ברען, א שטיק קוועקזילבער, און דערצו א גוואלדיגער מזל־טוב. דאָס ברענענדיגע מאַטעמאַטיקקעפּל ברענגט ער מיט זיך טאַקע פונדאַנען, פון ראַקיטנע, פונוואנען ער שטאַמט און וואו ער האָט אַמאָל געלערנט אין חדר.

און ביידע דרייען זיי זיך ארום דאָרטן אין דער טומלדיג גרויסער שטאָט, און ביידע געדענקען, אז זיי טראָגן קליינע קוים מערקזאמע הויקערלאַך אויף די יינגלישע פּלייצעס.

»די ירושה־מתנה, אַזוי רופן זיי אָטדי הויקערלאך און שמייכעלן איינער צום צווייטן, די ירושה־מתנה פונם קליינשטעטלדיגן יידן דעם טאטן«.

און ביידע דרייען זיי זיך דאָרטן ארום פּארטייען, וואָס טומלען. ביידע לייגן דאָרטן צו אן אויער און זײַנען צעפרידן:

»ס'איז גוט!«

אַז איינער פון זיי באַמערקט דאָרטן אין שטאָט עפּעס א נײַס, קומט ער מיט דעם פרייליך צו לויפן צום צווייטן:

»האָסט געהערט?«

ער איז נתפּעל:

„הערסטו“, זאָגט ער, „די וועלט וואָלט ניט ווערט געוועזן א גראָשן, ווען זי לאָזט זיך ניט באַטראַכטן“.

דער צווייטער כאַפּט עס באַלד אונטער:

„וואָס זשע“, שמייכלט ער, „א באַקאַלייקלייטל, אַ?... מיט א גלעקל?“...

און דער ערשטער ענטפערט גלײַך אָפּ:

„און נאָך מיט וואָסער א גלעקל!“...

עטל קאַדיס זיצט אין איר שווארצן קלייד און הערט עס שווייגנדיג און קאַלט, ווי ס'פּאַסט פאר א מיידל, וואָס האָט שוין איין מאָל אָפּגעשוויגן מער ווי צוויי חדשים און וואָס האָט שוין באַגראָבן איר חתן — ס'איז שווער, אז זי זאָל פון עפּעס כאַפּן התפּעלות. חנקע אָבער זיצט די גאַנצע צייט לײַטיש, ווי איר יונג געשטאָרבענע מוטער האָט זי פון תמיד אָן געלערנט לײַטיש צו זיצן, און פאַרטראַכט זיך א ווײַלע וועגן דעם, וואָס יצחק־בער האָט א סך שווארצן ברוד אונטער די היפּשע נעגל; יצחק־בער איז אַזאַ וואוילער, נאָר אָט... ווען ער זייפט זיך אויס די נעגל. אז זי באַפרײַט זיך סוף־כל־סוף פון אָטדעם געדאַנק אירן, איז איר שוין שווער צו כאַפּן, וואָס די יינגלאַך — מלך מיט חיים־משהן זיינען דאָרטן אין דער גרויסער שטאָט אויסן מיטן וואָרט — „א באַקאַליי־קלייטל“, אפשר מיינען זיי מיט דעם די גרויסע שטאָט, וואו זיי עקסטערנעווען און דרייען זיך ארום, און אפשר רופן זיי גאָר אַזוי די גאַנצע ערדישע וועלט, וואָס יצחק־בער דערמאַנט זי תמיד ניט צוגוטן.

„גאָטס באַקאַלייקלייט רופן זיי אָטדי ערדישע וועלט און דערמאַנען זי תמיד ניט צוגוטן“.

פון יצחק־בערס רייד איז אויך משמע, אז עמיצער רעכנט דעם רוב מענטשן ארום זיך פאר פערד:

«וואָס ווייסן זיי?» מ׳האָט זיי איינגעשפּאַנט, שלעפּן זיי.

נאָר אויך דאָ איז שווער צו וויסן, ווער רעכנט אזוי? יצחק־בער? צי אפשר גאָר זיי — די צוויי יינגלאַך חברים. קלאָר איז נאָר אין זאַך: ארום די יינגלאַך ווימלען דאָן גרויסשטעטיגע רעשדיגע טעג; זיי שלינגען מענשישע ווילנס, אָטדי טעג, און לאָזן אלעמאָל ארויס אויף דער גאס נייע גימנאַזיסטקעס שפּאַצירן. און ארום און ארום קלאַפּן רעדער אָן די שטיינער — דראָשקעס פליהען אָפּ און אויף. גרויסשטעטישע טאַטעס ארבעטן מיט די מוחות — זיי זאָגן זיך ניט אָפּ פון שיינע איידעמס צו האָבן, נאָר אליין זיינען זיי דערוויַיל שטארק באַשעפטיגט און באַוועגן זיך דאָרטן ארום די יינגלאַך מיט פאַבריקן, וואָס לאָזן רויך, מיט צוגן, וואָס ברענגען מענשן, מיט קלייטן, וואָס זיַינען איבערגעפּולט מיט שפע, און מיט טיַיכן, וואָס וויגן האָלצווארג אויף זייערע שויסן. די גוואַלדיג גרויסע שטאָט איז ווי איַינגעהילט אין נעפּל. נאָר פון וואָס באשטייט דען א גרויסע שטאָט, וואָס איז איינגעהילט אין נעפּל, אויב ניט פון לעפּישע שאָטנס, וואָס ליארימען און שרעקן און וועבן דער וועלט תהו ובהו?

קומט צו גיין איינמאל חיים־משה, דער עלטערער פון די צוויי יינגלאַך, און זאגט, אז ער וויל שוין בעסער א שטענדיגן ווינטערדיגן טאג.

זאלן אהן אויפהער שיטן אויף אטדער שטאט געדיכטע נעפּלדיגע שנייען; זאל זיַין חושך, און אין איין צוזאמענגאס זאלן דערוואָרגן ווערן אלע ווילדע געשרייען פון אטדעם לעפּישן תהו ובהו — מע דארף ניט, זאגט ער, — קיין וועלט, וואס טויט מענשן, איידער זי באַפרידיגט זייערע פארלאנגען.

בנוגע צוביידע, — אזוי קלערן די יינגלאך — איז זיך גאט זעהר ניט לייטיש באגאנגען — נאך אין סאַמע אנ־הייב, בשעת ער האט זיי באשאפן, איז ער זיך ניט לייטיש באגאנגען. גלייך ער וואלט דעמאלט האבן א סך שיינע וועלטן אויף אויסצוקלייבן און האט זיי, ווי אויפצולהכעיס, אראפגעלאזן דוקא אויף אטדער, דער אומווערדיגער. איז אבער קלאגן זיך ניט שייך; מישן זיך — אַויך ניט. איז גארניט: איז מען דא גֶרים... וועט מען זיך אַזוי ארומדרייען, מ׳וועט זעהן, הערן און מ׳וועט שווייגן. מ׳האט אן אייגן צוגעטראכט ווארט און מ׳חזרט עס אלעמאל איבער:

»דער שטומער פּראָטעסט... דער אייביגער שטומער פּראָטעסט«.

און אמאָל באַגעגנט מען זיך מיט אים, יצחק־בערן, און ער דערציילט זיי, אַז זינט ער האָט ביַי זיך גע־פועלט, אַז די וועלט בלייבט אַזוי, ווי זי איז, ניט צום איבערמאַכן, קאָן ער זיך באַגיין אָהן איר, און זי אָהן אים — אים אַרט שוין לחלוטין ניט, וואָס קיינער רופט אים דאָ ניט נישט אויף קיין חתונות און נישט אויף קיין בריתן... געפעלט עס זיי, די יאַטן. זיי קוקן זיך פאַר־וואונדערט אַדורך און שמייכעלן:

»זעה נאַר, פאַרהאַן נאָך איינער«...

און א נאָמען גיט מען אים באַלד א גרייטן:

»רב גֶר נומער 3«.

צו אים אין וואַלד קומט מען שוין נאָכדעם אָפט — ס׳איז סך הכל א וויאָרסט דריי פון שטאָט — מ׳בײַט זיך מיט די ספרים, וואָס מע לייענט.

ער, יצחק־בער אַליין, זאָגט צו זיי:

»הערט־זשע אויס, קינדערלאַך! שמועסן איז נישטאָ מכוח וואָס — די וועלט איז שוין ארומגעשמועסט. אלא

וואָס דען? פאַרהאַן אינאָוונט אַן אויסגעשטערנטער הימל, דאַרף מען זוכן אויף אים לייטישע וועלטן: מע דאַרף לערנען«.

און מ'הייבט אָן לערנען; מערסטן — אַסטראָנאָמיע. אין די פאַרנעפּלטע ספערן האָט מען א ביסל א ידיעה נאָך פונפריהער. דערצו העלפט נאָך גאָט א קאָמעטע צו יענער צייט. קויפן חברה — די צוויי חברים הייסט עס — אַן אַלטן טעלעסקאָפּ ערגעצוואו אין שטאָט אויפן טאָלט־שאָק; שוין א ביסל א קאַליע אַפילו; מע ברענגט אים צו פירן צו אים, יצחק־בערן, אין וואַלד אַריין און מע שטעלט אים אַרויף אויפן שטרויענעם דאַך פון זיין שטיבל, און נאָכדעם קלעטערט מען שוין אַהין אַלע אָוונט: פריהער זיי — מלך מיט חיים־משהן, און נאָכדעם ער, יצחק־בער מיט דער באָרד. אינווייניג, אין שטיבל, ליגט דעמאָלט אויפן בעטל זי, די יידענע זיינע. זי איז אלע יאָרן א קראַנקע. זי גענעצט, שפּרעכט זיך אַליין א גוט אויג און שעלט זיך:

»אַלטער! אַז אָך און וויי צו דיינע יאָרן... קריכסט אויפן דאַך!... האָסט איין שכל מיט יינגלאַך«.

און נאָך:

»דאָס ערשטע מאָל אין לעבן, שרייט זי, זעה איך, אַז אַן עלטערער מענש זאָל אַזוי ניט שאַנעווען זיין געזונט«.

אויס פרומקייט האַלט זי מיט אים קיין שלום ניט נאָך פונאַמאָל, פון די יונגע יאָרן. איר איז די צייט לאַנג, געניצט זי און שעלט זיך. נאָר חיים־משה מיט מלכן ברענגען איר פון שטאָט א נייעם טייטשחומש מיט א »קב־הישר«. מלך שמייכלט און שווייגט, און חיים־משה רעדט איר איין, אַז א יידענע, אַז זי איז פרום און קוקט תמיד אַריין אין א ספר, קאָן זי מנחיל זיין דעם מאַן עולם הבא.

»אַזוי, אַזוי . . . אַזוי טוען אָפּ אין משך פון איינעם א זומער מלך מיט זײַן חבר חיים־משהן«.

און וואָס איז געווען דער סוף?

»וואָס קאָן זײַן דער סוף פון צוויי ייִנגלאַך, וואָס האָבן א ידיעה אין די פאַרנעפּלטע ספערן?«

איינער איז אַרויס א מושלם, אַזוי זאָגט יצחק־בער — דאָס איז דער עלטערער, חיים־משה — דער רויטליכער ברען — יצחק־בער באַקומט פּלוצים אַזאַ פרום פּנים, גלײַך ער דאַוונט מיט גרויס כּונה. ער שליסט צו די אויגן, שאָקלט אַהין און צוריק מיטן קאָפּ און זאָגט אויף אים עדות:

»ער האָט מיט וואָס צו אַרויס אויף דער וועלט. נאָר ער איז אַן עקשן — ער וויל ניט« . . .

און דער צווייטער, דער בלאָנדער און שעמעוודיג לאַנגער מלך? איינמאל איז אַהער, צו יצחק־בערן אין וואַלד אַרײַן, מגולגל געוואָרן א פרעמדער יונגערמאַן. ער איז געווען א וואוקסיגער און זעהר א שטילער. ער האָט געהאַט א דערשלאָגן אויסזעהן. אפשר האָט אים א וואָסער ס'ניט איז אומגליק געטראָפן. אין ראַקיטנע האָט מען געזאָגט, אַז ער איז פריהער געווען פאַרשיקט. גאַנצע צוויי יאָר איז ער געווען פאַרשיקט. איטליכס מאָל, וואָס צו יצחק־בערן אין שטוב זײַנען אַרײַנגעקומען מענשן פון שטאָט, האָט מען דעם יונגען מאַן אויפגיך אַרײַנגעפּאַקט צו דער יצחק־בעריכען אין אַלקער און מ'האָט פאַרמאַכט נאָך אים די טירן. ער האָט דאָ אָפּגעלעבט מער ווי אנדערהאלבן יאָר; ער האָט דאָ געהאַט דעם קליינעם אַפּ־טייקמאַגאַזין, ער איז געווען עטל קאַדיס חתן און איז גע־שטאָרבן.

אַז יצחק־בער בלײַבט שטיל, בלײַבט אויך שטאַרק שטיל די גאַנצע לאנקע לעבן אים, און פון דער לופט, וואָס אַרום,

הייבט אָן ווי אַרומצוקריכן און נאגן דער נאָכפּסחדיגער זומערדיג פרישער טאָג פון מלכס טויט. ס׳געדענקט זיך, ווי אין גאַס פאַר מלכס שטיבל זייַנען דעמאָלט א גאַנצן בייַטאָג געשטאַנען דער דאקטאָר גראַבויי מיט זייַן שוועגערין בראָמבערג, דער בעל־הבית פונם גרויסן סקלאַד פון ערד־מאַשינעס מיט זייַן פרוי, וואָס טראָגט פּענסנע, חנקע ליובער, עטל קאַדיס, יצחק־בער און נאָך א סך אַנדערע מענשן, און איטליכס מאָל, וואָס א פרעמדע פור איז אָנגעקומען קיין ראקיטנע, האָט זי זיך אָפּגעשטעלט, און מענשן האָבן זיך דערפרעגט, ווער איז דאָס געשטאָרבן. מ׳האָט זיי געענטפערט:

»מלך, מלך פונם קליינעם אַפּטייקמאַגאַזין«.

נאָר זיי האָבן ניט געוואוסט, ווער מלך איז. און נאָכדעם האָט מען זיך שוין דאָרטן אויפן בית־עולם געאמפּערט מיט חברה־קדישא צוליבן אָרט. יונגע מענשן האָבן קעגן א האַלבע שעה געטענעט פון דער זייַט אוהל אויפן קול. נאָר די אַלטע האָבן זיך סוף־כל־סוף דערשלאָגן זייערס, ווייַל אויף מלכס טויט איז געווען א חשד, א גרויסער חשד... מלכן האָט מען געלייגט אין עק בית־עולם, בייַם קאַרשנבוים לעבן דעם בעריזשינעצער אַפּטייקערס קלענערן ברודער, דעם דאָקטער — לעבן נאָך גאָר א יונגן בחור א דאָקטער, וואָס פון צו פלייַסיגן לערנען האָט ער באַקומען א לונגנפעלער און האָט זיך אויסגעהיילט מיט קאַרבאָל... אויף זייַן מצבה איז געווען אויסגעקריצט מיט גאָלדענע רוסישע ווערטער:

»א קרבן פון ליבע צו הייליגער וויסנשאַפט«.

III

אַז די מיידלאַך קערן זיך נאָכדעם אום צוריק אַהיים, געדענקען זיי שוין מן־הסתם יעדערע פאַר זיך, אַז איצט

באַשיצט זיך מלכס קבר אונטערן שאָטן פון אָטדער דאָק־טערשער געהייליגטער מצבה. זיי שווייַגן און קוקן ניט איינע צו דער צווייטער.

אַרום איז שטיל, און די שאָטנס פון די בוימער פאַלן שוין ממש טונקעלע און פיל גרעסער, ווי די שאָטנס פון האַלבנטאָג. די מיידלאַך דראַפּען זיך אַרויף אויף אַן אָנגעשפּאָלטענעם ראָוו און לאָזן זיך ארויס פונם וואַלד ניט מיטן ברייטן פאַרשטויבטן שליאַך, נאָר מיטן שמאָלן שטעגעלע, וואָס איז באַליבט, ווי א פאַרקירצטער זומער־דיגער וועג, באַהאַלטן אינם היפּישן וואַקסנדיגן גראָז פון גרינע, באַארבעטע פעלדער. אָט לאָזט זיך דאָס שטע־געלע אַראָפּ אין א גרינעם טאָל, וואו אַן איינזאַמער קוואַל, א ברונעם רוהט תּמיד מיט א הייליגער כּשרער רוהיגקייט: בייַ אָטדעם קוואַל איז תּמיד שבת. אָט הייבט זיך דאָס שטעגעלע אַרויף אויף א קליינעם באַרג און מיטאַמאָל, ווי א שמאָלע לאַנגע האַנט, טוט זיך עס א שטרעק אויס צו יענעם לינקן עק ראַקיטנע, וואָס מיט די צוויי קלויסטער־שפּיצן און מיט דער שוליאַרמולקע אינמיטן — פון דאָרטן פילט זיך שוין אַהער די גאַנצע מידקייט מיטן סוף פונם לאַנגן זוניגן טאָג. פון די פיל אָנגעוואָרפענע טשערעפּענע דעכער פילט זיך אַהער אָטדי מידקייט, און פון דער לעצטער זון, וואָס אויף זיי און אויף זייערע קוימענס. ס'קלינגט דאָרט אַן איינציגער מיטעלער קלויסטערגלאָק. מיט מידע אָפּגעריסענע קלאַנגען באַגלייט ער פון דאָרטן אַרויס דעם טאָג, און די קלאַנגען קומען אַהער פאַרדאגהטע, אָפּגעשוואַכטע און דערציילן דאָ דעם טאָגס שבחים:

«געוועזן א שיינער טאָג, א ריינער טאָג«.

עטל קאַדיס די קורסיסטין האָט נאָך אַלץ אַן אויסזעהן פון א פרוי, וואָס טיף אין זיך פילט זי מיט אַלע חושים,

ווי דאָס לעבן טוט איר אויפצולהכעיס. זי קאָן דערצו מיט גאָרנישט ניט העלפן, שווייגט זי. און חנקע ליובער קאָן זיך שוין מער ניט איינהאַלטן און וויל וויסן, צי ס׳איז אמת אָט דאָס, וואָס מ׳האָט איר געזאָגט ביי עזריאל פויז־נער אין דער גרויסער כל־בו־קלייט. דאָרטן האָט מען איר דערציילט: יצחק־בער האָט אַנומעלטן געקויפט אין וואַלד אַריין א קעסטל צוועקעס, האָט ער געזאָגט, אַז ער האָט געהאַט א בריוו — אינגיכן דאַרף אַהער אַראָפּ־קומען מלכס חבר — חיים־משה.

»ס׳איז אמת?« פרעגט זי ביי עטלען, »ער דאַרף טאַקע אַהער אַראָפּקומען, חיים־משה?«

»ס׳איז אמת,« ענטפערט עטל«.

און ווידער טראַכט זי וועגן עפּעס, עטל קאַדיס, קוקט אויף עמיצן אַרויס און שווייגט.

נאָר אָט פאַרשפּרייטן זיך איינמאָל קלאַנגען, אז ער איז שוין אַהער אַראָפּגעקומען, מלכס חבר חיים־משה. אין א פּשוטן וואָכעדיגן פאַרנאַכט פאַרשפּרייט זיך אָטדאָס נייס און בלאָנזשעט ארום איבער דער שטאָט צוזאַמען מיטן מידן גלעקערקלאַנג פון צוריקגעקומענע און אויסגעליידיגטע וואָקזאַל־בעל־עגלהשע פאַעטאָנעס. עמיצער איז שוין אפילו געפאָרן מיט אים פון וואָקזאַל אויף א בעל־עגלהשן פאַעטאָן און דערציילט נאָכדעם ביי זיך אינדער־היים בשעת טייטרינקען:

»ער איז פאַרפאָרן גלייך צו יצחק־בער דעם וואַלד־קאַסיר, חיים־משה«.

דאָס דערציילט פישל ריכטמאַן, וואָס איז אַמאָל אויך געווען אַן עקסטערן, און איצט וואוינט ער אין טאָל אויף דער אַלטער שטאָט און האַנדלט, ווי דער שווער זיינער, מיט זעק. ער האַלט ביי זיך א קינד אויף די הענט און

דערציילט, אַז חיים־משה איז געבליבן דערזעלביגער פריי־ליכער, וואָס אַמאָל. אים, פּישלען, באַקוקט ער אַזוי פריילעך פון אַלע זייטן, בשעת ער זעצט זיך אַרויף מיט אים פּונם וואָקזאַל אויף איין פאַעטאָן, און פרעגט ביי אים:

»איז וואָס־זשע זאָגסטו, פּישל? די באָרד, זאָגסטו, וואַקסט, און די צרות — אויך?«

»יאָ, ענטפערט אים פּישל: ס'איז טאַקע אַזוי: די באָרד וואַקסט, און די צרות — אויך. אָבער פונוואַנען ווייסטו, חיים־משה? כ'האָב דען געזאָגט?«

דערנאָך שווייגן זיי אַ ביסל, אין חיים־משה פרעגט ווידער:

»זאָג מיר נאָר, פּישל, פון וואָס איז דאָס מלך פלוצים געשטאָרבן?«

»פון וואָס זאָל ער שטאַרבן?« ענטפערט פּישל: »פון וואָס שטאַרבן דען אַלע מענשן?«

»אַזוי?« וואונדערט זיך חיים־משה און קוקט אויף פּישלען מיט חשד. »פון דעם זאָגסטו, וואָס סע שטאַרבן אַלע מענשן? און מער פון גאָרניט... אַ?«

אַ צווייטן האָט אין וואַלד פאַרכאַפּט דער ביטאָגעדיגער גאָסרעגן, און אַז ער גייט נאָכדעם דורך פאַרביי יצחק־בער דעם וואַלדקאַסירס שטיבל, שטעלט ער זיך אָפּ און הערט: יצחק־בער היצט זיך דאָרטן און טענעט, אַז מלכן האָט דאָ אין שטאָט קיינער, ווי ס'געהער צו זיין, ניט געקאָנט.

»וואָט וועט מען אים דערציילן מעשיות? שרייט ער: אַפילו די צוויי־דריי מיידלאַך, וואָס האָבן זיך אַרום אים געדרייט, האָבן אים אויך ניט געקאָנט.«

און חיים־משה האָט דאָרטן דערפון ווילד הנאה און לאַכט גוטמוטיג אויס דעם ברוגזן יצחק־בערן.

»נו, גוט אַזוי, גוט אַזוי«, זאָגט ער צו יצחק־בערן: »וואָס־זשע דען האט געוואלט ער, יצחק־בער?«

אין יענעם זעלבן אָוונט האָט זיך שוין ווידער שפּעטער ווי אַלעמאָל געלויכטן אינם פֿענסטער פֿון עטל קאַדיסעס צימער, וואָס גייט אַרויס צום הינטערשטן ברייטן זייט־געסל. אַרום צוועלף אַזייגער ביינאַכט שטייען דאָרטן די הייזער אויסגעלאָשענע און פֿאַרגעסענע — זיי דרימלען צוזאַמען מיט זייערע שלאָפֿנדיגע בעלי־בתּים, און נאָר אין תּלמוד־תּורה אַרײַן קערט זיך דאָרטן אַרום אַרום פֿרעגערן דער פּאַרוואַלטער, אָטדער, וואָס חוה פֿויזנער האָט זיך אים פֿון זעכצעהן יאָר אָן אויפֿן האַלז געוואָרפֿן, און איצט האָט זי זיך מיט אים אויפֿגעהערט צו באַגעגענען און ווערט איינגיכן אַ כּלה פֿאַרן יונגען בעריושינעצער דעס־לערן — פֿאַר דעסלערן פֿונם נייעם גרויסן בעריזשינעצער בראַווער. אַ גאַנצן אָוונט איז פֿרעגער געזעסן ביי די בראָמבערגס אין הויז און האָט געשוויצט פֿון צופֿיל טיי־טרינקען און פֿון די פֿיל געלונגענע עזותדיגע געדאַנקען, וואָס ער האָט אַרויסגעזאָגט. ער האָט געשיט אַלדעס בייז אויף חוה פֿויזנער און אויף איר טאַטן, און אַלע אַרום אים האָבן דאָרטן ניט געהאַט קיין זייטן און האָבן אײַנ־געפֿונען, אַז ער איז אַ לץ און אַ פֿאַרשלעפּטע קרענק:

„בשעת ער רעדט אויף חוה פֿויזנער און אויף איר טאַטן, איז ער דיר ממש אַ ,גנבי׳, אָטדער פֿרעגער‟.

מ׳האָט אים געבעטן: „אַנו, פֿרעגער, דערציילט נאָך עפּעס‟.

איצט קערט ער זיך אום צו זיך אַהיים און איז צעפֿרידן. היינט האָט ער אויסגענומען. נאָר בשעת ער גייט דורך דאָס הינטערשטע זייטגעסל און דערזעהט דאָרטן עטל קאַדיסעס באַלויכטן פֿענסטער, בלייבט ער אַ ווײַלע שטיין און טוט אַ דריק די פֿענסטע צו דער נאָז מיט אַזאַ מינע, גלייך פֿון יעדן דריק, וואָס ער טוט פֿונאויבן מיט די מיטלסטע דריי פֿינגער, ווערט ווי געבוירן איינווייניג אין

זײַן פלינקן עזותדיקן מוח א טיפער און שפּאָגלנייער שפּיצלגעדאנק.

»עטל קאדיס« ... טראכט ער.

און אים ווילט זיך שוין מער ניט גיין אַהיים שלאָפן. ווען ער באגעגנט דאָ א רעכטן מענשן, וואָלט ער אים אָנגעוויזן אויף אָטדעם באלויכטענעם פענסטער.

»עטל קאדיס, וואָלט ער אים געזאָגט, ווען זי וויל, אַז קיינער זאָל ניט וויסן וועגן אירע ליידן און וועגן אירע שלאָפלאָזע נעכט, וואלט זי אויפבייגאכט באדארפט אויסלעשן דעם לאָמפּ ביי זיך אין צימער«.

נאר ראַקיטנע רוהט, און קיין רעכטן מענשן באַגעגנט מען שוין ניט. שטייט ער נאָך א ווײַלע איינער אליין דאָ אַקעגן עטל קאדיס באלויכטענעם פענסטער, דריקט שמייכלדיג די פּענסנע צו דער נאָז און זעהט:

עטל דרייט נאָך א ביסל מער דעם לאָמפּ ארויס — זי נעמט צו דעם לאָמפּ פונם טישל און טראָגט אים צו נאָך א ביסל נעהענטער צום פענסטער.

IV

מלכס חבר, חיים־משהן, איז נאָך אינם טאָג פון זײַן קומען אויסגעקומען זעהן זיך מיט אייניגע ראַקיטנער אייַנוואוינער. אינמיטן הייסן העלן טאָג, ווען דער בעל־עגלה, וואָס האָט אים געפירט דורך דער שטאָט פון וואָקזאל, האָט זיך אָפּגעשטעלט אין איינגעבראָכענעם האַלבקיילאכיגן מארק, כדי אראָפּצולאָזן דעם צווייטן פארשוין און אים ארײַנצוטראָגן די זאַכן אין שטוב, האָבן דעם פאעטאָן שעמעוודיג ארומגערינגלט א מענשן אכט יונגע ראַקיטנער קרעמער, פון די, וואָס האָבן דאָ אַמאָל אינאיינעם מיט אים, חיים־משהן, אין איין חדר געלערנט. וויבאלד דער פאעטאָן האָט זיך מיט אים אָפּגעשטעלט פונקט אקעגן

זייערע קלייטן, האָט שוין ניט געפּאַסט, זיי זאָלן בלייבן פונדערוואייטנס און ניט צוגיין אים באַגריסן. חיים־משה — א געלבערדלדיגער יונגערמאַן אין א גרוי יעגערקל, וואָס האָט אים א ביסל געהויקערט אין די ברייטע אַקסלען און אין די פּלייצעס — האָט געמוזט אַראָפּקריכן פון פּאַעטאָן און אָפּנעמען ביי זיי דעם שלום־עליכם. ביי אים אויפן בלאַסן געזיכט האָבן דערביי געשמייכלט ניט מער, ווי די צוויי טונקעלע בלישטשענדיג פאַרוואונדערטע אויגן. די יונגע קרעמער האָט ער כמעט אַלע דערקענט און איט־ליכן אָנגערופן ביי זיין אַמאָליגן חדרנאָמען. אַלע זיינען זיי געווען טאַטעס פון קינדער, באַוואַקסענע און שווער־באַוועגליכע. ביי איינעם האָט חיים־משה שמייכלדיג איבערגעמאָסטן די באָרד און אים באַוויזן, אַז זי האַלט צוויי טפחים מיט א שטיקל. א צווייטער האָט נאָך אַלץ, ווי אַמאָל, געהאַט א היפּשן רויטן פּליאַם אויפן שטערן און אַראָפּ נידעריגער פון לינקן אויג: ער איז שוין איצט געווען א קצב. בשעת די איבעריגע זיינען גע־שטאַנען אַרום חיים־משהן מיט נאַריש שמייכלדיגע פּנימער און האָבן ניט געהאַט, וועגן וואָס צו רעדן, האָט זיך דער רויטפּליאַמיגער פּלוצים באַדעקט מיט א געדיכטער שעמעוו־דיגער פאַרב און האָט אויך אַזוי פּלוצים אָנגעהייבן רעדן צו חיים־משהן אויף „דו“, פּונקט ווי אַמאָל, בשעת זיי האָבן געלערנט אין איין חדר:

„כ׳האָב געהערט זאָגן: שרייבסט שוין גאָר ביכלאַך פון מאַטעמאַטיקע, האָב איך געהערט זאָגן“...

„וואָס?“ חיים־משה האָט זיך מיטאַמאָל און מיט וואונדער צו אים אומגעקוקט: „יאָ, ביכלאַך פון מאַטעמאַטיקע“.

אוןביידע, ער מיטן רויטפּליאַמיגן יונגנמאַן, האָבן זיך אַזוי א ווײַלע געגוקט אין די אויגן און האָבן גוטמוטיג געלאַכט איינער דעם צווייטן אין פּנים אַרײַן.

— ביכלאך פון מאַטעמאַטיקע ···

»ניין, וואַרט צו, האָט חיים־משה געזאָגט, אַרײַנ־זעצנדיג זיך צוריק אין פאַעטאָן: זאָלן זיי אזוי ניט אויסלאַכן די ביכלאַך פון מאַטעמאַטיקע — ס'איז א שכלדיגע זאַך«.

דער פאַעטאָן האָט שוין אָנגעהייבן אָפּפאָרן, האָט ער זיך געמוזט א ביסל א בייג טאָן צו די, וואָס בלייבן, און העכערן זיין קול:

»אָט, למשל, ווי א דאָמינע ···«

נאָר בשעת ער האָט זיך אזוי ארונטערגעבויגן אויף צוריק, האָט ער פּלוצים דערזעהן הינטער זיך דאָס שיינע שלאַנקוואוקסיגע מיידל, וואָס שטייט שוין א היפּשע ווײלע אויפן געשניצטן גאַניק פון איר פאָטערס הויז. ער האָט זיך באַגעגנט מיט אירע היפּשע כמעט בולטע אויגן און האָט אין צעטראָגנקייט געמאַכט אַזאַ באַוועגונג, גלײַך ער האָט עפּעס פאַרגעסן מיט זיך מיטנעמען — דאָס איז געווען א מאָדנע, צעטראָגענע, אָפּגעריסענע און גע־שווינדע באַוועגונג. דעם מיידלס בליק איז געווען א קלוג פאַרוואונדערטער, א האלב שמייכלדיגער און אביסל אַן עזותדיגער.

»ווער איז זי?« האָט ער ביים בעל־עגלה א פרעג געטאָן.

און בשעת ער האָט נאָך אליץ געפילט יעדע מינדסטע באַוועגונג פונם מיידלס מיוחסדיגע פילבאַרע פלייצעס, און אפילו פון אירע שטאַרק הויכע שוכקאָרקעס, אויף וועלכע איר גלייכע פיגור איז געשטאַנען א ביסל אָנ־געבויגן, ווי אויף שטאָלצן, איז שוין דער בעל־עגלה געזעסן צו אים האַלב אויסגעדרייט, ניט געוואוסט, צי ער טרעפט מיט דער פאָכנדיגער בייטש אין די לויפנדיגע פערד, און האָט געענטפערט, אַז דאָס איז חוה פּויזנער,

דאָס שענסטע מיידל אין ראַקיטנע, אַז זי האָט שוין אַמאָל ליב געהאַט פרעגערן, דעם פּאַרוואַלטער פון תּלמוד־תּורה, און אז איצט ווערט זי איינגיכן א כלה פאר דעסלערן:

»פאַרן יונגן דעסלערן פון ברייזשינעץ«.

»פאַר דעסלערן?«

חיים־משה האָט ניט געוואוסט, ווער דעסלער איז. אַז ער איז געקומען אין וואַלד אַריַין, האָט ער דערזעהן יצחק־בערן מיטן ווייב איינדרויסן ביים שטיבל און האָט גלייַך אָן דעם פארגעסן. מ׳האָט דאָרטן א גאַנצן אָוונט גערעדט וועגן מלכס זיַין איז ראַקיטנע, און יצחק־בער האָט זיך געבייזערט; ער האָט געטענעט, אַז מלכן האָט דאָ אין ראַקיטנע קיינער ניט געקענט. חיים־משה האָט געלאַכט: יצחק־בער איז געוואָרן א סך בייזער.

»אַ־יאָ, בייזער?« האָט ער פריילין געפרעגט ביי דער יידענע.

אָקאָרשט שפּעט נאָך א האַלבער נאַכט, ווען יצחק־בער האָט אים אריינגעפירט שלאָפן אין דער צווייטער צו־געגרייטער האַלב פון שטיבל, איז חיים־משה געוואָר געוואָרן, אַז דעסלער איז אַן אינזשענער, א פרעמדער. ער האָט א חלק אין די פּירוויאָרסטנדיגע ריטניצער טאָרפזומפּן און האָט ניטלאַנג אויסגעבויט אין ברייזשינעץ דעם נייעם גרויסן בראַווער. און אַז חוה פּויזנער איז דאסזעלבע מיידל, וואָס איז די לעצטע צייט פאר עפּעס אין כּעס געווען אויף מלכן און האָט אים דאָך איינם געשלאָסענעם שטיבל אָנגעצונדן דאָס לעמפּל אויפן צווייטן טאָג נאָך זיַין טויט.

»נו, און געשטאָרבן?... האָט חיים־משה צו יצחק־בערן פּלוצים א זאָג געטאָן. פון וואָס איז מלך פּלוצים געשטארבן?«

ער האָט געוואָלט אָנהייבן וועגן עפּעס זיך דערפרעגן.
נאָר יצחק־בער האָט אויף דעם נאָר א מאך געטאָן מיט דער האַנט; געהייסן האָט עס, אַז ער, יצחק־בער, איז שוין צו אַלט:

»ער וויל דערפון ניט רעדן«.

אויפמאָרגן, נאָך אָטדעם געשפּרעך ביי יצחק־בערן אין וואַלדשטיבל, איז חיים־משה אויפגעשטאַנען נאָך מיטן טאָגליכט — אַן אָנדערהאַלבן שעה פאר זונאויפגאַנג. אים האָט ניט געלאָזט שלאָפן דער נייער געלעגער; צי אפשר האָט אים אַזוי פריה אויפגעוועקט דער ריח פון פרישן וואַלד, וואָס האָט א גאַנצע נאכט אריינגעדרונגען דורך די אָפענע פענסטער.

אַז ער האָט זיך אָנגעטאָן און איז ארויסגעגאַנגען אינדרויסן, איז נאָך דער וואַלד, ווי ביינאכט, געשטאַנען דרימלענדיג און שטיל. ער איז לעבן דער שטוב געווען שטארק הויך און געדיכט. מיט אלע רוהיגע צווייגן און הויכע בוירשפּיצן האָט ער זיך געצויגן צום צוויי מאָל הויכן, גרוי ווערנדיגן הימל. חיים־משה האָט געקוקט אויף אים און האָט זיך פארטראכט:

»א ניי אָרט«.

און מיטאַמאָל האָט ער זיך א דריי געטאן אַזוי פריש און גרינג, ווי נייגעבוירן. אין דער צווייטער האַלבער שטוב וואו ס'האט געוואוינט יצחק־בער, איז מען נאָך געשלאָפן. דער שטויב פאר די פענסטער איז דאָרטן געווען פריש פארקערט, און לעבן קלעצל, וואָס ליגט פאר דער טיר אויפן אָרט פון א טרעפּל, האָט זיך געוואַלגערט א ווייס שטיקל פּאַפּיר, א באשריבענס מיט יצחק־בערס קרומע ציפער. דער טויער פון וואַלד איז נאך אויך געווען פון אינווייניג געשלאָסן. פייכט און

פאררייסן, האָט זיך דאָרטן געשווארצט דאס היפשע פאר־
זשאווערטע שלעסל און געסטארטשעט אַהער צום וואַלד צו.
און נאָר פונם קליינעם האַלב אָפענעם שטאַל, וואס
הינטערן שטיבל, האט זיך געהערט, ווי דאָס פערד טרעט
איבער פון איין פוס אויפן צווייטן און כראָמטשעט האָבער
מיט געזונטע און שטומפיגע פערדישע ציין. דאָס פערד
ווערט דאָרטן אלע ווײלע אנטשוויגן, פארטראכט זיך,
אַפּנים, הערט זיך איין און קײַט ווידער.

חיים־משה איז אַריבערגעקראָכן דעם וואַלדטויער און
האָט זיך אַוועקגעלאָזן מיטן וועג, וואָס פירט אין שטאָט.
בדיעבד איז געווען ניט קרום, וואָס ער איז אַזוי פריה
אויפגעשטאַנען. ער האָט באַדאַרפט א קוק טאָן אויף
דער שטאָט, וואו ער איז שוין קרוב זעכצעהן יאָר
ניט געווען, און זעהן, צי פון דער שטוב, וואָס זײַן
פאַרשטאָרבענער פאָטער האָט דאָ אַמאָל פאַרקויפט, איז
נאָך דער גרויסער ראַקיטנער שרפה נאָך עפּעס געבליבן.

די שטאָט האָט ער געפונען א פיל פאַרגרעסערטע און
שענער געוואָרענע, באַפּוצט מיט א סך פאַרמעגליכע
נײַ אויסגעבויטע הײַזער, וואָס שלאָפן צוזאַמען מיט גאַנצע
געסלאך און זאָגן ניט אויס, צו וועמען זיי געהערן —
ראַקיטנע איז באַנײַט און באַרײַכערט געוואָרן, זינט לעבן
איר האָט זיך אויסגעבויט דער וואָקזאַל. לעבן אײַנ־
געבראָכענעם האַלבקיילאכיגן מארק איז ער א רגע גע־
שטאַנען אַקעגן נייעם הויז מיטן געשניצטן גאַניק, וואו
ס'איז נעכטן געשטאַנען דאָס שלאַנקע שיינע מיידל, און
איז אַוועק ווײַטער.

אינם ווײַטסטן לינקן שטאָטווינקל האָט ער געטראָפן
דאָס אָרט פון זײַן פאָטערס שטוב פוסט און באַוואַקסן
מיט געדיכטן ווילדן גראָז. פונם טוי, וואָס אויף אָטדעם
גראָז, זײַנען ביי חיים־משה שטאַרק נאַס געוואָרן די

שיך· ער האָט זיך אַרומגעקוקט׳ צי ס׳איז קײנער נישטאָ׳ און האָט גענומען זוכן די בודיקעס׳ וואו ער האָט זיך קלײנערהײט געשפּילט· זײַן אויג האָט דערזעהן א שטיקל צעפּוילטן׳ אין דער ערד אײנגעגראָבענעם סלופּ׳ אַן אויסגעקרישעטן און שוואַרץ געוואָרענעם׳ מיט אַן אויסגעהוילט לאָך אין דער מיט׳ ווי די לאָך פון אַן אַלטן צעפּוילטן באַקצאָן׳ האָט ער זיך אָנגעבויגן און האָט עס באַטראַכט: דאָס איז געווען אַלץ׳ וואָס דאָ אין ראַקיטנע איז פון זײַן פאָטערס הויז געבליבן· ער האָט זיך אויפגעהײבן און האָט זיך געלאָזט גײן צוריק דורך דער שטאָט אין וואַלד אַרײַן· נאָר אויף דער מיטלסטער לאַנגער גאַס האָט זיך מיט אים עפּעס געטראָפן· די זון איז נאָרוואָס געווען אויפגעגאַנגען׳ און ווײַבער האָבן געטריבן צו דער טשערעדע· לעבן ראָזגעפּאַרבטן הויפל׳ אַרום וועלכן ס׳האָט זיך געפונען א גרויסער סקלאַד פון ערדמאַשינעס׳ האָט אים באַגעגנט אַן אַלטיטשקער ראַקיטנער ייד׳ דער ערשטער גאַנץ פריה אויפגעשטאַנענער און צעקנײטשטער ראַקיטנער ייד: און האָט גענומען אויף אים קוקן מיט גרויס נײַגעריגקײט און מיט חשד· חיים־משה האָט זיך אָפּגעשטעלט און האָט צום יידן א שמײכל געטאָן:

»וואָס קוקט איר אַזוי׳ רב ייד?« כ׳בין א היגער·

ער האָט זיך באַלד בײַם יידן גענומען דערפרעגן׳ צו וועמען דאָס ראָזגעפּאַרבטע הויפל מיטן סקלאַד געהערן· דער ייד האָט געענטפערט:

»צו וועמען זאָלן זײ געהערן? צום יונגן בראָמבערגן; אַלץ׳ וואָס ער זעהט דאָ אויפן ראָג׳ געהער צום יונגען בראָמבערגן·«

ס׳האָט זיך אַרויסגעוויזן׳ אַז חיים־משה ווײסט שוין אויך וואָס ס׳ביט איז וועגן אָטדעם בראָמבערגן: נעכטן בײטאָג׳ בשעת דער בעל־עגלה האָט אים געפירט פון

וואָקזאַל אין וואַלד אַריין, האָט ער זיך צו אים האַלב אויסגעדרייט, זיך דערפרעגט, צי ער, חיים־משה, איז א »געענדיגטער«, און האָט אים דערציילט, אַז דאָ אין שטאָט איז אויך פאַרהאַן איינער א בראָמבערג:

»שוין איין מאָל א בראָמבערג — ווי איך בין א ייד: נאָך צוריק מיט א יאָר פערצן חתונה געהאַט »פאָ ליובווי«.

ער האָט שוין אַפילו געוואוסט, אַז אָטדער בראָמבערג איז א »פּאָפּעטשיטעל« פון דער תּלמוד־תּורה. דער ייד אָבער איז פאָרט נײַגעריג, ער וויל וויסן: ווער איז ער אַזוינס פון ראַקיטנע. און אַז חיים־משה זאָגט עס אים, באַרוהיגט ער זיך:

»ישראלס זון?« זאָגט ער, »כ׳האָב ניט געקאָנט ישראלן?«

ער ציהט צונויף די אויגן, קוקט אַזוי חיים־משהן גלײַך אין פנים אַרײַן און טראַכט וועגן עפּעס. און פלוצים, ווי אומגעריכט, טוט ער צו אים א זאָג:

»כ׳מיין, דו דאַרפסט שוין ניט זײַן קיין יונגערמאַן, אַ?«

ער בלײַבט א ווײַלע שטיין מיט די צונויפגעצויגענע אויגן און גיט צו:

»כ׳מיין, א יאָר צוויי־דרייאונדרײַסיג אודאי, אַ?«

חיים־משה האָט געשמייכלט, בשעת ער האָט זיך צעשיידט מיטן יידן:

»אָט האָסטו דיר...«

דאָס גאַנצע באַגעגעניש איז קיין אויסגעבלאָזן איי ניט ווערט געוועזן. לויטן יידנס חשבון איז נאָר אויס־געקומען, אַז ער, חיים־משה, איז מיט א פּאָר יאָר עלטער, ווי ער האָט גערעכנט. דאָס איז געוועז אַן אַבסורד... נאָר מעגליך — יידן האָבן דאָ אין ראַקיטנע געהאַט פרײַע קעפּ; זיי האָבן גוט געדענקט, וויפיל יעדער איז אַלט:

»כ׳מיין, א יאָר צוויי־דרייאונדרײַסיג אודאי, אַ?«

ער האָט פאַרגיכערט די טריט. די גאַנצע מעשה מיטן באַגעגנטן יידן האָט צופיל באַהערשט דעם מוח; ער האָט געוואָלט קומען פאַרפריה אין וואַלד אַרײַן, טרעפן יצחק־בערן בײַ טיי טרינקען און עס פאַררעדן. איז שוין אָבער די זון געווען פון לאַנג אויפגעגאַנגען, בשעת ער האָט צום טויער פון וואַלד דערגרייכט. יצחק־בער האָט זיך שוין געפונען אין צווייטן עק וואַלד לעבן קאָנטאָר, וואו מ׳האָט געטעסעט קלעפּקע, און די יצחק־בעריכע איז שוין געווען אַוועקגעפאָרן מיטן וואַלד־פערד־און־וועגל אין נאָהענטן דאָרף, כדי צו קויפן אויבסן און פרעגלען עקיבאסאָנען, דעם בעל־הבית פון וואַלד, אײַנגעמאַכץ. נעכטן שפעט אינאָוונט האָט זיך יצחק־בער עטליכע מאָל מיט איר געאַמפערט:

»אַז איך זאָג איין וואָרט, זאָג איך: מע דאַרף זיך פאַר אים ניט זאָרגן און מען דאַרף אים ניט פרעגלען קיין אײַנגעמאַכץ«.

און זי האָט ניט געפאָלגט און האָט באַלד נאָכן אויפשטיין קראַנקערהייט געטאָן דאָס איריגע.

V

דאָס שטיבל איז געווען פוסט.

הויכע בוימשפּיצן האָבן אַרום דעם גענאָגט צוזאַמען מיטן בלויען זומערדיגן פריהמאָרגן. צווייגן האָבן זיך אַלע ווײַלע אויפגעכאַפּט, זיך ווי דערשראָקן און זיך ווידער איבערגעגעבן דעם שטילן גרינגן שאָקלען. א לאַנגאָניג בלעטערקלאַפּעריי האָט אַרײַנגעדרונגען דורך די אָפענע פענסטער, וואָס מיט די רויטע אומרוהיגע האלבע פאָר־הענגלאַך, און הינטער איינעם פון די פאָרהענגלאַך איז בײַ זיך אין צימער אין די ווײַסע אַרבל געלעגן חיים־

משה׳ וויבאַלד קיינער איז ניט געווען אינדערהיים׳ האָט ער זיך געמעגט צווינגען אָפּשלאָפן כאָטש א שעה צי צוויי — אַלע זיינע אומקלאָרע אויפרעגנדיגע געפילן האָבן דאָך איצט געקאָנט קומען פשוט דערפון׳ וואָס ער איז אויפגעשטאַנען א צו גרויסן פאַרטאָג:

»מ׳האָט באַדאַרפט אַנטשלאָפן ווערן און אויפשטיין א פרישער«.

אַז ער האָט איינגעגראָבן דעם קאָפּ אינם קליינעם בחורשן צוקאָפּנקישן׳ האָט ער גלייַך דערזעהן פאַר זיך א פּאָר אַלטע גרינליך אויסגעלאָשענע אויגן׳ פייכטע און טויטע׳ ווי די נאַסע שטיינדלאַך׳ געוואַשן מיט די כוואַליעס אויפן פלאַכן ברעג ים. די אויגן האָבן אַרום זיך געהאַט א סך קנייטשן פון א פאַרמעטעגעלן פנים׳ — פונם באַגעגנטן יידנס פנים. זיי האָבן פרעגנדיג אַרויפגעקוקט צו אים׳ חיים־משנה:

»כ׳מיין׳ דו דאַרפסט שוין זיין קיין יונגער מאַן׳ אַ?«

און נאָך איין שאלה׳ א ניט דערזאָגטע:

»כ׳מיין׳ ביסט נאָך אַליין׳ הייסט עס׳ א פרייַער פויגל?...«

וואָס זשע ביסטו עפּעס פלוצים אַראָפּגעקומען קיין ראַקיטנע?

אומצופרידן מיטן אַלטן יידן׳ טיט זייַן ניט דערזאָגטער שאלה׳ צי מיט זיך אַליין׳ האָט ער זיך מיטאמאָל גע־געבן א קער איבער צוריק אויף די פלייצעס און האָט געעפנט די אויגן:

»פע!... חיים־משה«.

און בשעת־מעשה איז ער שוין געווען שטאַרק אומ־צופרידן מיט עפּעס א צווייטן חיים־משהן — א שלעכטן יונג׳ וואָס ליגט טיף אין אים און טרעפט דאָרט אויפצו־להכעיס דעם אַלטנס צווייטע ניט דערזאָגטע שאלה.

»יעדנפאַלס דאַרף ער זיך אַליין ניט פּייַניגן מער׳ ווי ס׳פּייַניגט אים אָטדער אַלטער ייד פון זיין שטעטל«.

ער איז אַזוי געבליבן ליגן און האָט זיך פאַרטראַכט: דעם יידנס גרינבליך נאַסע שטיינדלאַך, די אויגן — דאָס איז די אייביגקייט, וואָס זעהט גלייכגילטיג צו, ווי יונגע ווערן אַלט און בלייבן בײַ ניטבאַפרידיגטע פאַרלאַנגען, וואָס איז אַזוינס אָטדער ייד? א פּײַן פון אָפּגעלעבטע דורות, אַן אַלטער גלײַכגילטיגער ווען, וואָס אָנערקענט דיך ניט. וואָס וואָלט ער דען געזאָגט ווען ער וואָלט געזעהן דיר, ווען ער זעהט, ווי דו פּלאָטערסט צווישן פאַרטיי־חברים אונטער באַריקאַדעס? ווארט. ס'איז א געדאַנק — ער וואָלט וועגן דיר גאָרנישט ניט געזאָגט; ער וואָלט נאָר א פאַטש געטאָן איבער זײַן פושקעלע און וואָלט געטאָן וועגן דיר א קלוגיטשקן שמעק טאַביק. — ער איז דיר פרעמד, אָטדער אַלטער, דאַרפסט פאַרגעסן אָן זײַנע צונויפגעצויגענע אויגן און אָן זײַנע ניט דערזאָגטע שאלות...

און צווייטנס:

וואָס וואָלט דען ער, חיים־משה, געטאָן מיט זײַן יוגנט, ווען ער האָט זי איצט נאָכאמאָל? צי וואָלט ער גע־פּאָלגט דעם יידן און וואָלט געעפּנט דאָ אין ראַקיטנע א באַקאַלייקלייטל?

»נאַרישקייטן«.

אים געפעלט ניט דער ענין פון א באַקאַלייקלייטל, וועט ער דאָ אויפן בעט ליגן. דאָס צימער איז א היפּש, א ריינס, מיט נײַע ווײַסע ווענט, ס'האָט א שטאַרק נידעריגע סטעליע, און דאָס פרישע אָטשערעטגראָז, וואָס אויף דער ליימיגער פריש אָפּגעשמירטער ערד, פאַרשפרייט אַרום זיך א שאַרפן ריח פון נאָהענטן שבועות און פון גוישער דאָרפישער היימליכקייט. דאָס רויטע האַלבע פאָרהענגל פלאַטערט פונם גרינגן ווינטל אויפן אָפענעם פענסטער. — ס'איז אַן ענין — דער עיקר איז אומרוה. בוימערצווייגן נאָגן מיט א שטילן גערויש איבער גאָר דעם וואַלד — ס'איז

אויך אַן ענין: אַז מע וויל, קאָן מען זיך אויסמאָלן, ווי מע שפּאַצירט דאָ ארום אינצווייען מיט חוה פויזנער און מען רעדט מיט איר, ווי א יונגער איינגעלעבטער סטודענט: »סאַרא מעלאַנכאָלישע מעלאָדיע«, זאָגט חוה פויזנער און הערט זיך איין אינם וואַלדס שטילן גערויש. »יאָ«, ענט־פערט מען איר און מ׳חידושט זיך, וואָס זי האָט געזאָגט אַזאַ »שיין וואָרט«. טאַקע א מעלאַנכאָלישע מעלאָדיע — אַן אייביג אומעטיגע מעלאָדיע, וואָס באַגלייט דעם שטומען אומגליק פון גאָר דער וועלט. וואָס האָט זי נעכטן אַזוי געקוקט אויף אים מיט גרויסע, כמעט בולטע אויגן? און ער איז דעמאָלט געשטאַנען אינמיטן מאַרק מיט די יונגע קרעמער, מיט וועלכע ער האָט דאָ אַמאָל אין איין חדר געלערנט. אים אַרן איצט אָטדי יונגע קרעמער, די טאַטעס מיט די בערד, וועט ער זיי איצט אויך אַריינבעטן אַהער צו זיך אין צימער און וועט זיי דערציילן א פּשוטע מעשה וועגן זיך, חיים־משהן. זיי ווילן שטאַרק וויסן, צי ער איז א »געענדיגטער«, נאָר ער וועט זיי פאַרלייגן א קלאַץ:

»זעקס יאָר, וועט ער זיי דערציילן, איז ער איצט געווען א לערער פון מאַטעמאַטיק אין יענער גרויסער שטאָט, וואו ער האָט זיך אַמאָל באַקענט מיט יצחק־בערן. ער האָט א סך דאַנקבריוו פון זיינע תלמידים, וואָס האָבן אויסגעהאַלטן דעם קאָנקורס אין פּאָליטעכניקום. מערסטנ־טייל אָבער האָט ער רעפּעטירט מיט יינגלאַך גימנאַזיסטן און נאָך מער מיט יונגע מיידלאַך גימנאַזיסטקעס און האָט זיך מיט זיי תמיד געפילט בעל־מלאכה. קיין זייטיגע שמועסן האָט ער מיט זיי ניט געפירט. זיי, די מיידלאַך, האָבן אויף אים געקוקט, ווי אויף אַן איבערגעוואַקסענעם בחור א ספּיעציאַליסט. פאַרוואָס איז ביי אים שטענדיג אַזוי ריין אין צימער? און פאַרוואָס האָט ער אַזוי פיל

בערשטלאַך מיט עלעקסירן ביי זיך אויפן וואַשקאַסטן?
און ער — ווי אַזוי האָט ער אויף די מיידלאַך געקוקט?
עט! ער, חיים־משה, זאָגט זיי, די יונגע ראַקיטנע
קרעמער: ס׳איז נישט כדאי וועגן דעם צו רעדן ...«

און נאָך קאָן ער זיי, די ראַקיטנער קרעמער, דערציילן:
»אַלע זיינען דאָך דאָרטן אין דער גרויסער שטאָט גע־
ווען זיכער, אז ער, חיים־משה, האָט קיינמאָל קיינעם ניט
ליב געהאַט. נאָר אין אמתן האָט ער שטאַרק ליב געהאַט
דעם טאַטן זיינעם — ער איז געווען א היגער, און זיי,
די קרעמער, האָבן אים באַדאַרפט קאָנען. ער, חיים־משה,
זאָגט זיי אויף נאמנות: קיין פוסטן קאָפּ האָט אָטדער
אויסערליך פרומער ייד ניט געהאַט. זאָלן זיי אים מוחל
זיין, וואָס ער האָט זיך אַלע יאָרן ארומגעטראָגן מיט זיין
פירוש אויף תהלים און מיט זיינע חַנדלאַך אויף אבן־עזרא.
דערפאַר אָבער האָט ער ווינציגער, ווי אַלע אַנדערע, אין
זינען געהאַט פרנסה. ער איז געווען א וויסנסדאָרשטיגער.
אז דאָס היגע צווייטע ווייב זיינס איז געשטאָרבן, האָט
ער פארקויפט די שטוב און איז אוועקגעפאָרן אויף צוויי
חדשים אויסקוקן פּאַלעסטינע. אלע מיינע יאָרן, האָט
ער נאָכדעם אים, חיים־משהן, געשריבן, האָב איך גע־
טראַכט וועגן ארץ־ישראל. מיר טוט נאָר באַנג, וואָס
איך האָב ניט געהאַט אויף הוצאות אַראָפּצופאָרן און א
קוק צו טאָן אויף אלכסנדריה של מצרים.«

»און אז אים, חיים־משהן, איז איינמאָל אָנגעקומען
א בריוו, אַז דער פאָטער זיינער האָט זיך געפעלט, איז
דאָס געווען אין א הייסן זומערטאָג אַרום דריי אַזייגער
נאָכמיטאָג, און אָטדעם בייטאָג, שווערט ער, חיים־משה,
וועט ער שוין תמיד געדענקען מער, ווי אלע בייטאָגן
אין משך פון זיין לעבן. פון גרויס שטילקייט און היץ,
געדענקט ער, האבן דאַן געגודעט הימל און ערד, און

שטיל נאָגנדיגער בוים, און ווײַטער האָריזאָנט. און פוסט איז דאַן די וועלט געווען — פוסט, זאָגט ער זיי, די קרעמער, און זיך אַליין, אין איר אומבאגרעניצטן חלל, אין אלע אירע ברואים און אפילו אינם ליידנשאַפטליכן אומעט, וואָס פארציהט זיך אַמאָל, ווי א רויכל, איבער בלויע יונגמיידלשע אויגן. און פלוצים האָט ער, חיים משה, דאן דערהערט, ווי ערגעץ ווײַט, ווײַט קעגנאיבער דעם וואָקזאַל, וואָס ארויס גרויסער שטאָט אויף א בארג, פײַפט אַרײַן אין אָטדער וועלטפוסטקייט אַרײַן א רעזערוואָקאָמאָטיוו. קיינמאָל האָט ער צו זיך אין צימער ניט געהערט דעם פײַף אין דער וועלטפוסטקייט אַרײַן פון קעגנאיבער דעם וואָקזאָל, נאָר דענסטמאָל האָט ער אים דערהערט.«

»און וואָס מיינען זיי, די קרעמער, איז געווען נאָכדעם?«

»בײַ אים, חיים־משהן, אין צימער איז דאן געזעסן א יונגע בלאָנדע גימנאַזיסטקע און האָט געהאלטן אין מיטן »אוראָק«. און בײַ אים אַליין זיינען שוין די הענט סײַוויסײַ געווען צוגויפגעלייגט, ווי צו »לישועתך קויתי«, און טיף פארזוקט צווישן די קני, האָט ער זיך צו איר, צו דער גימנאזיסטקע, צוגעבויגן און האָט ווייטער געזאָגט, ווי זיין שטייגער איז, מיטן ניגון פון פרק:

Итак . . . чему равняется (a + b)²«

און נאָך קאן ער זיי, די קרעמער, דערציילן:

»א חבר האט דאן ער, חיים־משה, געהאַט — א חבר, וואָס איז געווען ייִנגער פון אים מיט א יאָר דרײַ, און וואָס ער, חיים־משה אַליין, האָט מיט אים געלערנט און האָט אים געגרייט צו פארשיידענע עקזאמענעס. ער האָט געהייסן מלך. ביידע האָבן זיי געהאַט א ידיעה אין די פארנעפלטע ספערן, א סך געלערנט צוזאמען מיט

יצחק־בערן און אַליין. און איינאָוונט האָבן זייביידע לאַנג ארומגעשפּאַצירט ארויס דער שטאָט, געקראָכן דאָרטן צו יצחק־בערן אויפן דאַך און געזוכט נײַע שטערן. און שטערן אויפן הימל זיינען געווען א גוזמא, און מלך, דער חבר זיינער, האָט ליב געהאַט א סך פון זיי און האָט תמיד וועגן דעם געשוויגן. אַך יאָ, מלך האָט געקאָנט שיין שווייגן וועגן זיך און וועגן די שטערן, וואָס ער האָט ליב. איינמאָל איז ער, חיים־משה, שטיל אונטערגעגאנגען צו מלכן און האָט אים געזאָגט:

»שווײַג, שווײַג, האָט ער אים געזאגט, וועסט סוף־כל־סוף אויסשווייגן א שיין לעבן.«

»און אַזוי האָבן זיי געלעבט, ער מיט מלכן, איינזאַם און אינצווייען; אינצווייען און איינזאַם. ווײַל טיף אין זיך האָט טאקע מלך ביזן סוף מיט אים, חיים־משהן, ניט מסכים געווען. ווארום ער, חיים־משה, האָט געזאגט, אז אין דער ארומיגער אומווערדיקייט דארף מען דורכגיין איינער אַליין, נע ונד, ווי א שאָטן. און שטארבן דארף מען אויך עלנט ערגעצוואו אין א פרעמדער גרויסער שטאָט, און די לויה זאָל פארקומען אין בין השמשות, און קיינער זאָל זי ניט באגלייטן. אויפן שלעכטן ברוק זאל זיך דעמאלט טרייסלען דער אומצופרידענער קברן מיטן ארון, און נאָר איינער א דורכגייער זאל, קוקנדיג אויפן ארון, זיך אפּשטעלן און זאל דערפילן, אז ס'איז נאך איינער א קרבן.

»א שטומער רמז אויפן אייביגן שטומען פּראָטעסט.«

»און מלכן, דעם שעמעוודיגן לאַנגען מלכן, האָט פון תמיד אָן צופיל געצויגן צו יעדער שיינער הויז, וואו ס'איז פאַרהאַן א שיין מיידל, און וואו מען וואַרט אויף א שמחה — ניט ער האָט אַהין געוואָלט און ניט ער איז אַהין געגאַנגען, נאָר אים האָט געצויגן... אליך, וואָס

ער׳ חיים־משה׳ האָט געזאָגט׳ האָט ער אָנגענומען פאַר אמת׳ נאָר א חשד איז דאָך געווען׳ אַז אינדערשטיל איז מלך אלעמען מוחל; ער האָט אויף יעדערן א זכות··· פאָרט ער איינמאָל׳ מלך הייסט עס׳ צוגאַסט צו זײַן מוטער דער אלמנה׳ וואָס האלט אין זײַן ווײַטליכן געבורט־שטעטל דעם טאָפּטאַק׳ און קומט נאָכדעם צוריק — דער־זעלבער שווײַגנדיגער מלך מיטן פריהערדיגן שעמעוודיגן שמייכל אויפן פּנים:

»גאָרנישט׳ זאָגט ער׳ אינדערהיים איז גאָרנישט ניט געשעהן«··· די מאַמע זײַנע׳ די אלמנה — זי לאָזט׳ ווי פריהער׳ אלעמאל אראָפּ עפּעס פונם נחת׳ וואָס זי האָט געקלערט אין אים צו האבן· זי שאָקלט נאָר א ביסל צו מיטן קאָפּ· ס׳איז מער ניט: צוריקוועגס פון דער היים׳ ווען זײַן צוג האָט זיך איבעריגע צײַט פארהאלטן אויף איינעם א וואָקזאַל׳ איז ער׳ מלך׳ דאָרטן איבערגעגאַנגען אויף דער צווייטער זײַט׳ וואו ס׳שטייען די בעל־עגלות׳ און האָט געזעהן: א היפּשע שטאָט ליגט דאָרטן צעוואָרפן און באהאַלטן צווישן גרינע בוימער אויף א באַרג — א גלאָז דאָרטן אויף א דאַך מינעט זיך און שטראַלט אַקעגן דער זון פון זומערדיגן העלן טאָג· און בשעת ער שטייט אזוי׳ גייט צו אים צו א בעל עגלה און פרעגט:

»איר זענט ניט ליפּסקיס חתן׳ דער אינזשענער?··· מ׳האָט מיך אַרויסגעשיקט אײַך נעמען·«

מלך שמייכלט׳ בשעת ער דערציילט עס· נאר פון דעמאלט אָן הייבט ער אָן פארפאַלן ווערן אויף גאנצע זומערדיגע בין־השמשות· ער צינדט ניט אָן קיין לאָמפּ און שפּאַנט דאַן אַרום גאנצע שעהן בײַ זיך אין צימער· און ווער ווייס אים? אפשר געדענקט ער נאך אלץ ליפּסקיס חתן׳ דעם אינזשענער··· ער׳ חיים־משה׳ איז איינמאָל אין אַזעלכע בין־השמשות שטיל אונטערגעגאַנגען

צו מלכס אָפּענעם פענסטער און האָט זיך לאַנג אײַנגעהערט אין זײַנע טריט:

„מלך, האָט ער אים סוף־כּל־סוף איבערגעשלאָגן, האָסט, דוכט זיך, אַ נ י י ג ו נ ג אונטערצוהאַלטן דער וועלטס עקסיסטענץ.“

„און מלך האָט גענומען מיט אַ שמייכל דעם לאָמפּ אָנ־צינדן און האָט שעמעוודיג אַראָפּגעקוקט צום גלעזל, וואָס ער טוט אָן:

„נאַר אײנער“, האָט ער אים דאַן געענטפערט: „לאַך ניט; ס'איז אַן ענין.“

„און סוף־כּל־סוף איז מלך אַוועק צו אַ פּאַרטײ, אינ־גאַנצן צו אַ פּאַרטײ. ער איז נאָכדעם צוויי יאָר געווען פֿאַרשיקט און האָט ניט געשריבן וועגן זיך קײן בריוו. ער האָט זיך געשעמט שרײבן וועגן זיך בריוו... ער איז נאכדעם אַוועקגעפאָרן אַהער קײַן ראַקיטנע און האָט דאָ מיט יצחק־בערס הילף געעפֿנט דעם קלײנעם מאַגאַזין פון וואוילשמעקנדיגע אַפּטייקסחורות. דעמאָלט איז מען אָפּט געקומען אין דער גרויסער שטאָט צו אים, חיים־משהן, און מ'האָט אים אָפּגעגעבן גרוסן:

„ער ווערט אַ חתן פאַר אַ קורסיסטין, מלך — ער האָט אייך געלאָזט גריסן.“

„מלך? האָט ער געשמייכלט, וואָס טוט ער דאָרטן, מלך?“

„ער, חיים־משה, האָט זיך נאָך אַלץ געפֿונען דאָרטן, אין דער גרויסער שטאָט, און האָט געזאַמלט האָניג, ווי אַ בין; אַז ער וועט אָנזאַמלען האָניג אַ סך, אַ סך, וועט ער אַראָפּפאָרן קײן ראַקיטנע און וועט זיך דאָרטן טײלן מיט יצחק־בערן און מיטן לאַנגן מלכן. און אָט איז ער איצט קײן ראַקיטנע אראָפּגעפאָרן און האָט געטראָפן — מלך, האָט ער געטראָפן, רוהט שוין קרוב צו דרײַ וואָכן

אויפן קליינשטעטלדיגן ראַקיטנער בית־עולם; פאַרוואָס האָט מען אים עפּעס געלייגט אין עק בית־עולם פונקט לעבן א יונגן דאָקטער, וואָס האָט זיך געסמט?... און יצחק־בער איז א ביסל אַלט און צו אָפּגעלעבט — נעכטן איז געווען שטאַרק ניט אנגענעם צו הערן, ווי דאָס ווייב קריגט זיך מיט אים פאר דעם איינגעמאַכץ, וואָס זי וויל פּרעגלען. און ער, חיים־משה?... אייגנטליך איז שוין אפשר געווען געדרעכט דער באַגעגנטער ייד מיט זיין ניט דערזאָגטער שאלה:

»וואס טוט ער עפּעס דאָ אין ראַקיטנע, חיים־משה?... צי האָט ער ניט עפּעס א זייטיגן מיין דערביי? צי איז אים ביים אַראָפּקומען אַהער ניט אַרויפגעקומען א הרהור, אַז ער פאַרט אַהער אויספירן א געוויסן ענין?«...

מיט א טאָג שפּעטער, אַרום עלף א זייגער אינדערפריה, איז חיים־משה אַרומגעגאַנגען איבער דער מיטלסטער לאַנגער גאַס אָהן א שטעקל אין האַנט. ער האָט געהאט אַזאַ צעטראָגן אויסזעהן, גלייך ער געדענקט ניט, ווען איז ער פון וואַלד אַרויס און ווען איז ער געקומען אין שטאָט. און אז ער האָט באגעגנט א מענשן, האָט ער אים אפּגעשטעלט צו גיך, נאָך איידער, אַפּנים, ער קאָנ־צענטרירט זיך, נאך איידער ער וויים, צוליבוואס ער דאַרף אים.

»הערט, האָט ער זיך דערפרעגט, צי ווייסט איר ניט, וואו ס׳וואוינט דאָ ליובער — עוזר ליובער?«

נאר דער טאג איז געווען זעהר א הייסער, און מענשן האבן זיך באגעגנט זעלטן; אונטער דער צעגליהטער זון האבן דעכער געשימערט מיט א פאַלשן יום־טובדיגן גלאנץ, און די גאנצע שטאט האָט ווי געדרימלט מיט א לאַנגן זומערדיגן דרימל, לעבן איינגעבראָכענעם האַלבקיילאַכיגן

מאַרק האָט זיך חיים־משה אָפּגעשטעלט און האָט זיך אַרומגעקוקט. אַרום און אַרום איז שוין ניט געווען צו זעהן קיין איינציגן בעל־עגלהשן פּאַעטאָן — דער מאַרק איז געווען פּוסט, און נאָר אויף דער שוועל פון זײַן גרויסער כל־בו־קלייט איז אין א שוואַרצן לוסטרינענעם סורדעט געשטאַנען עזריאל פּויזנער — דער אָרטיגער רײַכער קרעמער. ער האָט געהאַט א סאַמעט־פּאַרגאָסן פּנים פון א צעוואַקסענעם לײַטיש אויסגעאיידלטן גלך און האָט אַלעמאָל געפּרובט מיט א גרינג הוסטל, צי די לונגען זײַנען בײַ אים ריין. אַמאָל האָט ער געליטן אויף דער לונג — שוין לאַנג איז דאָס געווען. איצט איז ער שוין אינגאַנצן געווען פּאַרגאָסן מיט געלע גאָגלמאָגלס און מיט אייער, און דאָס פּנים זײַנס איז שוין אויך אַזעלכס — ס׳האָט געשמעקט מיט געלן אייערקיכל, מיט פּוטערגעבעקס און מיט שווייס. פּלוצים האָט חיים־משה דערזעהן, אַז ער איז ניט אַליין, אָטדער רײַכער קרעמער — גאָר נאָהענט הינטער זײַנע פּלייצעס שטייט די טאָכטער זײַנע, די יונגע און שיינע חוה פּויזנער; זי שמייכלט; זי שפּאַרט אונטער איר פּנים בײַם פּאָטער אויפן אַקסל און קוקט איבאיינעם מיט אים אויף חיים־משהן, קוקט מיט אַזאַ מינע, גלײַך זי וואָרנט:

»מיר נעמען אים אויף זיך, דעם »פּאַפּקא« אונזערן; מיר וועלן אים באַשיצן פון אַלע מענשן, וואָס האַלטן פון אים ניט און רעדן אויף אים שלעכטס« . . .

פּלוצים האָט חיים־משה ווי מיטאַמאָל אויפגעוואַכט און האָט צעטראָגענערהייט פּאַרקערעוועט לינקס צום בעריזשינעצער וועג. הײַנטיגער טאָג איז בײַ אים פון אָנהייב אָן געווען א צעדרייטער — הײַנט גאַנץ פריה איז א ראַקיטנער שמײַסעריונג — א בעל־עגלה געקומען אין וואַלד אַרײַן האָלץ קויפן; ער האָט נאָך געטראָפן יצחק־

בערן מיט חיים־משהן בײַ טײ טרינקען. ער האָט גע־וואלט יצחק־בער זאָל אים אָפּלאָזן די פֿור האָלץ ביליג, און האָט זײ דערצײלט, װיאַזױ ער האָט מיט אַ פּאָר יאָר צוריק דער ערשטער דערזעהן מלכן אױפֿן װאָקזאַל. אין אַ פֿינסטער װינקל איז דאָס געװען, בשעת דער גע־קומענער בײַנאַכטיקער צוג האָט שױן באַדאַרפֿט אַװעק־גײן, און אױף דעם פּלאַטפֿאָרם זײַנען די לאַמטערענס געװען אױסגעלאָשן. דער בעל־עגלה האָט אַרומגעשנאָרעט מיט דער פֿאָכנדיקער בײַטש אין האַנט און האָט גע־נישטערט מיט די פֿלוידערדיקע בעל־עגלה־אױגן אין אַלע װינקעלאַך — ער האָט געזוכט פּאַרשױנען, און פּאַרשױנען זײַנען ניט געװען. פּלוצים האָט ער דאָרט דערזעהן דעם פֿרעמדן בלאָנדן יונגעמאַן. ער איז געשטאַנען טיף אַרײַנגערוקט אינעם װינקל צװישן פּאָסטקאַסטן און הילצערנעם גאַניק, װאָס איז באַװאַקסן מיט װילדן װײַנ־שטאָק, און געדאַכט האָט זיך, אַז ער שעמט זיך און שלאָגט זיך מיט דער דעה — ער װיל אַװעקפֿאָרן װײַטער מיטן צוג.

דער בעל־עגלה האָט בײַ אים געפֿרעגט:

„איז אפשר קײַן ראַקיטנע, אַ? ... פּאַני!"

קײַן ענטפֿער איז ניט געװען.

דער בעל־עגלה האָט אָפּגעװאַרט און האָט זיך גענומען קראַצן פֿונהינטן, אין האַלז און נאַקן:

„װאָס־זשע שװײַגט איר? ... אַ? פּאַני!"

VI

אַרױף צום בערעזשינעצער װעג איז געשטאַנען אַ האַלבע ראָד פֿון גלײַכע יונגע טאָפּאָלן און האָט געמאַכט יום־טובדיק דאָס גראָז, װאָס אױפֿן עקסטן לײדיקן גרױסן פּלאַץ. אין דער מיט פֿון דער ראָד איז געשטאַנען עוזר

ליובערס נײַ אויסגעבויט גבירישׁ הויז; ס׳האָט זיך געמינעט אַקעגן דער הייסער פריהמאָרגנזון און האָט געוואַרט.

אַז א פרעמדער מענש וועט קומען, וועט עס זיך לאָזן באַטראַכטן פון אַלע זייטן, און דער פרעמדער וועט זאָגן: »א שיין הויז; אין א קליין שטעטל איז פשוט זעלטן אַזא שיין און ציקאַווע הויז«.

זעהר הויך זײַנען געווען די געזימסן אונטערן ווײַסן דאַך; שטאַרק גרויס — די געגלעזטע וואָקזאַל־פענסטער. צוריק מיט א פּאָר יאָר, ווען מ׳האָט די פענסטער אַרײַנגעשטעלט, איז מען אַלע שבת־בײַטאָג געגאַנגען פון שטאָט אויף דעם קוקן; — בעלי־מלאכות זײַנען דאָ געשטאַנען אין שבתדיגע קאַפּאָטעס און האָבן אײַנער בײַם צווייטן געפרעגט:

»נו? ווי געפעלן זיי אייך עפּעס — עוזר ליובערס פענסטער?«

איצט זענען שוין אַלע אין שטאָט געווען צו דעם געוואוינט, און דאָס הויז האָט נאָך אַלץ געוואַרט, מען זאָל עס קומען באַטראַכטן.

פון צופיל זון אינדרויסן און פונפאָרנט, אינם הויכן גלעזערנעם וועסטיביול, האָט די לופט אין די גוואַלדיג גרויסע חדרים זיך געדוכט, ווי אום בין השמשות, טונקל און האָט א ביסל געשווינדלט אין די אויגן. ס׳איז דאָרט געווען קיל און אזוי פרישׁ, גלײַך מ׳האָט נאָר וואָס פון נאָך פסח די צווייענדיגע פּאַרקלעפּטע פענסטער געעפנט און דאָס ערשטע מאָל דערהערט, אַז אויף די נאָהענטע בוימער שוויטשערן פייגעלאַך. ערגעץ ווײַט אין א זייטיג חדר האָט פון גאַנץ פריה אָן געשטעפּט אויף א מאַשין דאָס געדונגענע מיידל, די נייטאָרין, און דאָ בײַם לאַנגן טישׁ, וואָס אין גרויסן עסצימער, דעם פעלד, האָט חנקע ליובער נאָך אַלץ געהאַט צו טאָן מיטן איבערבײַסן פון איר געגרייזלטן זיבניאָריגן ברודערל:

„נו, גיכער, מאַטיק, איינס און צוויי און דריי.“

ביים וואָרט „דריי“ האָט מאַטיק באַדאַרפט עפענען דאָס מויל איינשלינגען דעם לעפל. ער איז מיטן פּנים געווען זעהר ענליך צו די פיל פּאָרטרעטן פון דער יונג געשטאָרבענער בעל־הביתטע, וואָס האָבן אַראָפּגעקוקט פון אַלע ווענט מיט בלויע פאַררויכלטע בוימלאויגן און האָבן דערמאָנט, אַז „זי איז געווען אַ זעלטענער מענש“, און אַז די גאַנצע שטאָט האָר נאָך איר געקלאָגט. די אויגן זיינען געווען אומעטיגע, טיפע דורך זייער מאַמע־דיגער איבערגעגעבנקייט. און אונטער זייער בליק האָט איצט מאַטיק באַדאַרפט אויסטרינקען זיין גלאָז קאַקאַאָ און ניט אָנגיסן אַפילו קיין איין טראָפּן אויפן נייעם בלויען טישטוך. מאַטיק אָבער האָט פריהער געוואָלט טרינקען ניט אַנדערש, ווי פון דער שאָל. דערנאָך האָט ער שוין דוקא מסכים געווען צו טרינקען פון דער גלאָז, דערביי זאָל ער שטיין אויף די קניען און זאָל דערוויזן, אַז ער קאָן טרינקען אָהן הענט — לחלוטין אָהן הענט.

„נו, איצט וועט שוין מאַטיק געוויס פאַרגיסן דעם סערוועט.“

ענערגיש, ווי אַ מאַמע, טוט חנקע אַ רוק אָפּ פון אים די גלאָז. זי איז דעם פריהמאָרגן אַ ביסל אויפגערעגט און געדענקט, אַז פונהינטן ביי דער טאַליע איז ביי איר אויף איין אָרט נאָך געבליבן אויפגעשפּילעט דאָס קאָפּטל, און ס׳זעהט זיך דאָרטן אַרויס אַ שמאָלער ווייסער פּאַסיק. פּלוצים בלייבט זי זיצן ווי פאַרשטיינערט און הערט זיך איין, ווי דאָס ברוגזע ווייבל די דינסט עפנט עמיצן אין וועסטיביול די גרויסע און שווערע פּאַראַדטיר און זאָגט דאָרטן עמיצן, אַז דער בעל־הבית, עוזר ליובער, זיינען נישטאָ אינדערהיים.

„שאַ!“ זאָגט חנקע אין גרויס איינהערעניש צו מאַטיקן און טוט דערביי צוויי מאָל אַ פינטל מיט די אויגן.

ס׳איז געווען א מעשה:

צוריק מיט א שטיק צייט איז פון אָטדעם הויז אַרויסגעפלויגן מיט א קנאַק דער יונגער און שיינער סטודענט בריל — א דרייאונצוואַנציגיאָריגער גערעאָטענער בחור, וועמען עוזר ליובער האָט פריהער מיט א פּאָר יאָר אַראָפּגעבראַכט צו זיך אין הויז פּאַר א לערער, און וואָס אין שטאָט האָט מען אויף אים געזאָגט, אַז ער וועט סוף־כל־סוף נעמען חנקען. אַרויסגעפלויגן איז ער איבער א מיאוסער מעשה, וואָס האָט זיך געטראָפן מיט אים און מיט לאהקע דער שוואַרצער — דער נייטאָרין, וואָס שטעפּט איצט גאַנצע וואָכן אויף דער מאַשין ביי עוזר ליובער אין הויז. און איצט, זאָגט מען, האָט ער זיך שוין ווידער אומגעקערט אַהער קיין ראַקיטנע, אָטדער סטודענט בריל — ער וואוינט אין עק שטאָט ביי א גוי אין א שטיבל און גרייט זיך דאָרט צו זיינע לעצטע עקזאַמענעס מיט אַזאַ אימפּעט, גלייך מיט יעדן ניי אויסגעחזרטן גראָבן בוך צעטרעט ער אַלע מיאוסע קלאַנגען, וואָס טראָגן זיך וועגן אים ארום אין שטאָט.

איז אָט: זינט אַהער, קיין ראַקיטנע, האָט זיך אומגעקערט דער סטודענט בריל, האָט חנקע באַקומען. א סך אויפרעגונג ביי זיך אונטער דער ברוסט און בלייבט זיצן ווי פאַרשטאָרבן איטליכס מאָל, וואָס עמיצער טוט פונדרויסן א קלונג אין דער גרויסער און שווערער פּאַראַדטיר.

אין וועסטיביול אָבער איז שוין צוריק שטיל, הייסט עס, אַז קיינער איז ניט געקומען. חנקע שטאַפּט שוין ווידער מאָטיקן די גלאָז קאַקאַאָ אין מויל אַריין.

«קיינמאָל, זאָגט זי, קיינמאָל נעמט זי אים שוין מער מיט זיך ניט מיט צו עטל קאָדיס. מאָטיק מעג זיך עס פאַרשרייבן אויפן שטערן.»

נאָר אין א ווײַלע ארום דערהערן זיך דאָך פון וועטסי־ביול א פאָר שטילע מאַנסבילשע טריט, און חנקע מוז א רגע פאַרגעסן אָן מאָטיקן און זיך אָפּשטעלן אַקעגן דער פיגור, וואָס טוט א שווינדל אין טיר. נעכטן בײַטאָג איז דאָ, אַקעגן איר, אין עסצימער געזעסן עטל קאַדיס און האָט דערציילט, אַז מען רופט זי אַרויס מיט א דעפּעש צום זיידן אירן, וואָס איז שטאַרק פאַרשלאָפט געוואָרן. זי האָט געזאָגט, אַז נאָכן שליסל פון מלכס שטיבל וועט שוין חיים־משה מוזן אַריינקומען אַהער צו די ליובערס אין הויז. און איצט איז ער טאַקע אַהער אַריינגעקומען, חיים־משה. איצט געדענקט שוין חנקע לחלוטין ניט, אַז פונהינטן בײַ דער טאַליע זעהט זיך איר אַרויס א שמאָלער ווײַסער פאַסיק פונם ליף. און נאָכדעם זיצן זיי שוין איינס אַקעגן אַנדערן בײַם טיש, און חנקע טוט אויף אים צום ערשטן מאָל גאָר פונדערנאָהענט א קוק; סך הכל איין מאָל טוט זי אויף אים גאָר פונדערנאָהענט א קוק, נאָר בשעת מעשה טוען זיך בײַ איר צוויי מאָל א הייב די לאַנגע טונקעלע וויעס און לאָזן זיך באַלד צוריק אַראָפּ: — זי האָט געמיינט, אַז ער איז א ביסל שענער, חיים־משה — א ביסל שענער, ווי ער זעהט אויס איצט, זיצנדיג אַקעגן איר דאָס ערשטע מאָל ביים טיש.

דער שמועס האָט זיך צום אָנהייב ניט געקלעפּט.

חנקע האָט דערציילט, וויאַזוי עטל קאַדיס איז נעכטן אומיסטן געקומען, כדי צו לאָזן דאָ דעם שליסל, און ווי אַזוי עטל האָט זיך פאַרגעסן און האָט סוף־כל־סוף טאַקע דעם שליסל דאָ ניט געלאָזט.

»אָפּטמאָל«, האָט זי א שמייכל געטאָן, »קען זיך מיט זיי אַזוי טרעפן: מען קומט איינע צו דער אַנדערער, מען פאַר־זיצט זיך, און מען פאַרגעסט, צוליב וואָס מען איז געקומען«.

נאָר בשעת זי האָט זיך באַגעגנט מיט זיינע אויגן, וואָס באַהאַלטן עפּעס אויס, בשעת זיי קוקן איר אין פּנים אַריין, האָט זיך איר פּלוצים דאַכטן געגומען, אַז דאָס אַלץ ווייסט ער שוין פונלאנג — זי האָט עס אים שוין איינמאָל דער־ציילט. זי איז געבליבן זיצן ווי פאַרשעמט. זי האָט ווידער אַראָפּגעלאָזט די לאַנגע וויעס און האָט מער ניט געהאט וועגן וואָס צו רעדן. דער קליינער געגרייזלטער מאָטיק איז דערוויייל געקומען צו לויפן פון די אַרומיגע חדרים און האָט זיך געקלאָגט, אַז ער האָט זיך דאָרט א קלאַפּ געטאָן אין א פינגער. האָט אים חנקע באַטראַכט, אָטדעם פינגער, און האָט אים גלייך געגעבן א רפואה:

»זאָל ער אַרויפלייגןביידע הענטלאַך אויפן האַרצן און זאָל א קוק טאָן אַרויף צום באַלקן און נאָכדעם זאָל ער א קלאַפּ טאָן דריי מאָל מיטן פיסל«.

נאָך אָטדער סגולה האָט מאָטיק נאָכאמאל באַטראַכט זיין פינגער און האָט אַליין מודה געווען, אַז ער טוט אים שוין ניט וויי. לעבעדיג און צופרידן איז ער אַוועק־געלאָפן צוריק צום וויייטן חדר, פונוואַנען ס'הערט זיך דאָס לאַנגע שטעפּן פון דער מאַשין, און זיין פריילעכע טופּעריי האָט פריי אָפּגעהילכט איבער א גאַנצער רייה גרויסע יום־טובדיג צוגעקליבענע חדרים, אין וועלכע ס'איז קיינער ניטא. נאָר אט האָט זיך חיים־משה פאַרקוקט אויף איינעם פון די פיל פּאָרטרעטן פון דער יונג געשטאָרבענער בעל־הביתטע, וואָס קוקן אַראָפּ פון אַלע ווענט מיט בלויע פאַררויכלטע בוימלאויגן. חנקע קען זיך שוין מער ניט איינהאַלטן און קען שוין ניט ניט באַמערקן, אַז פונקט אויף אָטדעם זעלבן פּאָרטרעט האָט זיך פאַרקוקט מלך, בשעת ער איז צום ערשטן מאל געזעסן דא, ביי זיי אין הויז. דער שמועס הייבט זיך שוין אָן קלעפּן. חנקע האָט שוין דערציילט, וויאַזוי קיינער האָט זיך דא אין שטאָט צוריק

מיט אנדערהאלבן יאר אויף מלכן ניט געריכט; קיינעם איז ניט איינגעפאַלן, אַז אין עק שטאט אינם רויטן ניי אויסגערעמאנטירטן שטיבל וועט ער עפענען א אַפטייק־מאַגאַזין.

מעגליך, אַז דעם אינוועטאַר מיט די מעדיקאַמענטן האָט מען אים אַהין געבראַכט צו פירן ביינאַכט. נאר איינמאל אינדערפריה זיינען זיי דארטן אין עק שטאט די גאַס אדורכ־געגאַנגען — זי און עטל קאדיס, און האבן דאָרטן דער־זעהן דעם אַפטייקמאַגאַזין א פארטיגן, א גרייטן, מיט דער ניי אַרויסגעהאַנגענער שילד, מיטן רויטן פאָרהענגל, וואס אויף דער האלבגלעזערנער טיר און אַפילו מיטן גלעקל, וואס אינווייניג. עטל קאדיס האָט דעמאלט נאר־וואס געהאט פארלאזן אירע ניט דערענדיגטע אויסלע־דערשע קורסן און האָט זיך אומגעקערט אַהער צו איר מוטער אַהיים — זי האָט אויך ניט געוואוסט, צו וועמען דער נייער אפטייקמאַגאַזין געהער׳, און איז צוזאמען מיט איר, חנקען, אַהין אויפצוקאַוועסט אריינגעקומען. זיי האבן זיך דאָרטן געקויפט נייע צאָנבערשטעלאך, צו שטיקלאך זייף און נאך עפעס קלייניגקייטן. נאר זיי איז שוין דעמאלט געפעלן געוואָרן מלך. ער איז געוועזן א וואוקסיגער, כמעט א לאַנגער; ער האָט געהאט קורצע בלאנדע האר, און די מאנזשעטן אויף זיינע הענט זיינען געוועזן קיילאכיגע און מאדנע הארטע: אז ער האָט זיך געטאן א ריר, האבן זיי געקלאפט הילכיג, ממש ווי ביינער־נע. ער איז געשטאנען פון יענער זייט הויכער גע־פאלירטער סטויקע און האָט געלייענט עפעס א נייעם גראבן בוך, און איטליכס מאל, וואס זיי, די מיידלאך, האבן ביי אים געפרעגט דעם פרייז אויף עפעס א נייעם מין סחורה, האָט ער געמוזט ארויסקוקן פונם בוך, פונאנדער־לייגן די חשבונות, וואס זיינען אים צוזאמען מיט דער

סחורה אָנגעקומען, און אריינקוקן, וויפיל דער געפאדער־טער מין קאסט.

»אַזויפיל און אַזויפיל, האָט ער געזאָגט, קאָן איך דער־פאַר נעמען«.

»אפשר עפּעס ווינציגער?« האָבן זיי איבערגעפרעגט, חנקע לויבער און עטל קאדיס, און האָבן דערביי ניט אויפגעהערט אויף אים צו קוקן.

דעמאָלט האָט ער פונסניי גענומען פונאַנדערלייגן די חשבונות און פונסניי אין זיי אַריינקוקן.

»יאָ, האָט ער געזאָגט, מעגליך, אַז מען קען דערפאַר נעמען עפּעס ווינציגער«.

ער האָט געהאט א שטיל ברוסטקול, אַן אָנגעשפּאַלטנס א ביסל און אַן אַנדערס, ווי ביי אַלע מענשן. ס'האָט זיך געדאַכט, אַז יאָרנלאַנג האָט זיך עס אויסבאַהאַלטן, אָטדאָס קול, נאָר איצט האָט עס איינמאָל פאַר אַלעמאָל באַ־שלאָסן:

»סע וועט רעדן!«

זי, חנקע, האָט נאָכדעם די ערשטע אָנגעהויבן וועגן אים צו רעדן:

»ער דאַרף זיין אַן אינטערעסאַנטער«, האָט זי געזאָגט, »זעהר אַן אינטערעסאַנטער«.

נאָר עטל קאדיס האָט שוין דעמאָלט מערסטן געשוויגן; זי האָט שוין זעלטן געענטפערט אַפילו אויף די פראַגן, מיט וועלכע מען פלעגט זיך צו איר ווענדן. אינגיכן האָט זי זיך טאַקע פאַרשפּאַרט, עטל, און האָט אָפּ־געשוויגן מער ווי צוויי חדשים אין איר צימער, וואָס ביי איר מוטער אינדערהיים.

חנקע האָט געשיט, געשיט. וואָס מער זי האָט דער־ציילט, אַלץ אומעטיגער און פאַרשלאָפענער האָבן געקוקט אירע היפּשע בלויהליכגרויע אויגן. זי האָט גערעדט אָהן

א מינדסטער אָנשטרענגונג, אָהן א פויזע אַפילו, און דער־פאַר האָט זיך געדאַכט, אַז אינווייניג אין זיך איז זי גלאַט, מאָדנע גלאַט: די ווערטער האָבן דאַרפן ניט ביי וואָס זיך צו פאַרהאַלטן. און חיים־משה האָט זי נאָך אַלץ פאַר־וואונדערט אָנגעקוקט און איז נאָך אַלץ געזעסן אַקעגן איר אין אַזאַ משונהדיגער פּאָזע, גלייך אָט־אָט־אָט טוט ער זיך מיטאמאָל א גליטש אַראָפּ פונם בענקל און בלייבט זיצן מיט אַלע פיר אויפן סאַמעטגלאַטן קאָבריץ, וואָס אונטערן טיש. איבער אָטדעם ווייכן סאַמעטגלאַטן קאָבריץ האָט ער געפילט, אַז די אָפּסאַצן פון זיינע זומערדיגע שיך זיינען שטאַרק דין; זיי באַשטייען כמעט פון איינאיינ־ציגן בלעטל. און אין דערזעלבער צייט האָט ער גע־דענקט, אַז פונפאָרנט, אינם הויכן גלעזערנעם וועסטיביול, איז איינגעמויערט אַן אומגעוואוינליך גרויסער געשליפענער שפּיגל; פריהער אַביסל, ווען ער איז דעם וועסטיביול דורכגעגאַנגען, האָט אים דאָרטן אָטדער גרויסער שפּיגל אָפּגעשילדערט פון איינער א זייט, און אין די אויגן האָט אים א שווינדל געטאָן זיין אייגענע מידע פיגור: א קליינע און מאָדנע דאָ אינם רייכן הויז, א פרעמדע פיגור. ער האָט ניט אויפגעהערט מידערהייט צו קוקן אויף חנקען.

»נו, און מלך?... האָט ער פלוצים און מאָדנע שטיל ביי חנקען א פרעג געטאָן: אפשר קאָן ער ביי איר וויסן, פון וואָס איז געשטאָרבן מלך?...«

נאָר חנקע איז גאָר מיטאמאָל שטאַרק בלאַס געוואָרן און האָט אים דערויף גאָרנישט ניט געענטפערט. זי האָט זיך פלוצים אויפגעהויבן פון אָרט.

»אַך, יאָ, האָט זי געזאָגט, דער שליסל פון מלכס שטיבל«. חיים משה קען געוויס וועלן צוגיין צו עטל קאַדיס אַהיים נאָכן שליסל...

VII

אויף מלכן האָט זיך דאָ קיינער די ערשטע צייט ניט אומ־געקוקט: דאָס איז געווען א פאַקט. אין ראַקיטנע איז יעדערער געווען פארנומען מיט זיין אַרבעט. אין אַלבאָם ביי חנקע ליובער איז געווען פארצייכנט, אז דאָס לעבן איז א ים — א ים פון ליבע אויסגעטאָקטע קלייניגקייטן און פון פריילעכער פאַרהוילענער דאָרשט. עמיצער פון אירע באקאנטע האָט עס איר פאַרצייכנט צום טאָג פון איר געבוירן:

»יעדער מענש, האָט ער איר פערצייכנט, ווארפט זיין נעץ אין ים אַריין, און יעדערן שיקט זיין מזל עפעס צו, יעדערער האָט זיך א טרייסט«.

איז אָט. אַמאָל קאָן דאָך טרעפן:

נאָך לאַנגע יאָרן שלעפט א מענש זיין נעץ פון ים ארויס און זעהט, אַז זי איז פוסט — זיין מזל האָט אים גאָרנישט ניט צוגעשיקט. »מילא, זאָגט דער מענש צו זיך, וועט שוין זיין אזוי... וועל איך שוין ווי ס'ניט איז דורכקומען אָהן א טרייסט, אָהן א פרייד ביי זיך אין האַרץ«.

ער פאָרט אוועק אהער קיין ראַקיטנע, וואו קיינער קאָן אים ניט, און עפנט דאָ אַ קליינעם אַפטייקמאגאזין.

»יאָ, ענטפערט ער איטליכן קונה, וואָס דינגט זיך מיט אים פאר א וואָסער ניט איז מין סחורה: מעגליך, אז מען קאָן דערפאַר נעמען עפעס ווינציגער«.

ער איז בכלל א בנעימותדיגער, א שטילער און האָט אויף קיינעם ניט קיין האַס. אין די שטילע זומערדיגע פאַרנאַכטן זעהט מען אים אינדרויסן לעבן דער טיר פון זיין מאַגאַזין. ער שטייט איינער אַליין און קוקט מיט גוטע אויגן, ווי די גאַס לעבט אויף אין בין השמשות.

ווײַט, ווײַט אויף די טרעפּלאַך פון עזריאל פויזנערס כּל־בו־קלייט, וואס מיט די אײַזערנע טירן, בײַטן זיך די פיגורן, און דאָ צו אים קומט קיינער ניט, אַחוץ חײַקע דער דינסט פון אײַנפאָרהויז, וואָס טראָגט אים עסן. זי האָט ליב אלעמען צו באַרעדן, חײַקע די דינסט, און אײַלן אײַלט זי קיינמאָל ניט. בײַטאָג, אז זי ברענגט אים עסן, איז זי אויסגעפּוצט אין די הויכע ענגגעשפּילעטע קאַמאַשן; זי דרייט זיך פריילך אַרום איבערן מאַגאַזין און דערפרעגט זיך:

»נו, וואָס הערט זיך? איר האָט שוין, ווער ס׳זאָל אײַך ראמען די צימערן?«

און פאַרנאַכט קומט זי נאָכאַמאָל: זי הײלט זיך בײַ אים דעם גראָבן פינגער, וואָס רײַסט איר שוין א היפּשע צייט. און נאָכדעם שטייט זי מיט אים אינדרויסן בײַ דער טיר, פלוידערט אָהן א ברעג וועגן אלע שטאָטנייסן, און ער שטייט בײַ דער וואַנט, ווי בײַ א הרובע, און שמייכלט מיט זײַן שטענדיגן שעמעוודיגן שמייכל:

»אַזוי?!« שמייכלט ער מיט וואונדער און פאַראינטערעסירט זיך אלץ מער און מער.

ער ווייסט שוין א סך נייסן פון שטאָט.

»פרעגער, דער פאַרוואַלטער פון תּלמוד־תּורה, דערציילט חײַקע, איז א גרויסער עזותניק, א לץ און א פאַרשלעפּטע קרענק«.

פרעגער שיכּורט אָפּט בײַ זיינוויל פּאָטשטער אין א זײַטיגן חדר אינאיינעם מיט זאלקערן, דעם בעריזשינעצער אַגענט פון זינגערס ניימאַשינעס, און אינאיינעם מיט שאולקע שנײַדער, מיט שאולקע הפקריונג, וואָס מאָנט אײַן זאלקערן די חובות בײַ די היגע שנײַדער. און זינט חוה פויזנער, דעם רײַכן קרעמער עזריאל קרעמערס געבילדעט מיידל, האָט געוואָרפן אויף אים אן אומחן, האָט ער, אויפצו־

להכעיס אַלע היגע געהייבענע לײַט, אָנגעהויבן צושטיין צו איר, חײַקען, און זאָגט, אז זי געפעלט אים, און אז ער וועט זי נעמען. חײַקע אַליין זאָגט, אז אין אָטדעם פרעגערן האָט זי פּונקט אַזאַ אמונה, ווי אינם צלם.

»אז פרעגער, זאָגט זי, רעדט, און דער הונט בילט, איז אַלץ איינס«.

»אַזוי?!« פרעגט מלך מיט וואונדער און זעהט אויס פאַראינטערעסירט.

ער ווייסט שוין אויך, אַז דאָ אין ראַקיטנע איז פאַרהאַן איינע א מיידל, א קורסיסטין, וואָס האָט זיך פאַרשפּאַרט אין איר צימער, בײַ איר מוטער אינדערהיים, און שווײַגט — שוין דעם צווייטען חודש שווײַגט זי.

»אַזוי?! פרעגט ער איבער פאַראינטערעסירט, און ווי־אַזוי רופט מען זי?«

»עטל, רופט מען זי, עטל קאַדיס«.

»עטל קאַדיס?«

»יאָ, וואָס איז דען?«

»אַזוי... גאָרנישט, עפּעס ווי א באַקאנטער נאָמען...«

נאָר מעגליך, אַז אים איז ניט גאָר אנגענעמן, וואָס מענשן זעהען אים אַלע טאָג אינדרויסן לעבן זײַן אַפּטייק־מאַגאַזין אינאיינעם מיט חײַקע דער דינסט. ראַקיטנע קוקט מיט אויגן; ראַקיטנע זעהט אלץ, וואָס טוט זיך אפילו דאַן, ווען אינדרויסן איז שטאַרק טונקל און די גאַסן זענען פול מיט פריילעכן געררויש, און אין די סיטקעס רוישן שנעקן, שפּילן לעבן די הײַזער און ווארפן אינ־דערהויך דעם שטויב.

ער הייבט אָן אַלע פאַרנאַכט פאַרשליסן זײַן מאַגאַזין אויף א שעה און אויף צוויי און לאָזט זיך ערגעץ אוועק. ניט ער גייט, נאָר ער גנבעט זיך, ער רוקט זיך איינער אליין, ווי מיטאזייט ארויס דער שטאָט.

זינקט א שטאָט טיף אין בין השמשות׳ רוישט און צינדט ביז שפּעט אינאָווענט קיין לאָמפּ ניט אָן, און אינם ברייטן זײַטגעסל׳ וואָס אין איינעם פון אירע שטילע עקן שטייט אַן אָפּגעקומען הויז מיט דרויסנדיגע אַלטע ניט געפּאַרבטע לאָדנס׳ און א מיידל א קורסיסטין דערשוויגט דאָרט אַליין איר נשאר יוגנט׳ ווען מען גייט עס אָן? די ערשטע צייט האָט מען זיך דערמיט אינטערעסירט׳ איטליכס מאָל׳ וואָס אין שטאָט אַרײַן איז געקומען א פרעמדער גאַסט׳ האָט מען אים ארומגעפירט איבער ראַקיטנע; מ׳האָט אים באַוויזן דעם פעלז׳ וואָס ביים טײַך׳ און די שול און דעם בית עולם׳ וואָס ליגט אויף צוויי בערג; מען האָט אים אויך צוגעפירט צום ווײַטן און ברייטן זײַטנגעסל און מ׳האָט אים דערציילט:

»איר זעהט אָטדאָס הויז׳ מיטן קרומען דאַך און מיט די אַלטע ניט געפּאַרבטע לאָדנס? א מיידל א קורסיסטין שווײַגט דאָ שוין דעם צווייטן חודש׳

נאָר איצט איז מען שוין דערצו געוואוינט׳ דערצו איז נאָך גראָד צו יענער צײַט געשעהן אין שטאָט נאָך א נײַס: ביי עוזר ליובער אינם רײַכן הויז׳ האָט אויסגעבראָכן דער באַוואוסטער סקאַנדאַל׳ שבתצונאַכטס איז מען דאָרט געזעסן ביי א ליכט אויפן באַלקאָן׳ וואָס גייט ארויס מיט א האלבער ראָד פון יונגע טאָפּאָלן צום עקסטן ליידיגן גרינעם פּלאַץ; מ׳האָט געטרונקן טיי און אויפגענומען געסט׳ און פּלוצים האָט מען דערהערט א יאושדיגן קוויטש פון הינטערן הויז און פון הינטערן סאָד׳ וואָס קוקט צו די בערעזשינעצער פעלדער׳ אז מען האָט זיך אהין געלאָזט לויפן׳ האָט מען געפונען לאַהקע די שוואַרצע זיצנדיג אויף דער ערד׳

אוי גוואַלד! האָט זי געשריגן און האָט געריסן אויף זיך דאָס קאָפּטל ,ער איז פון מיר אַנטלאָפן··· נאָרוואָס איז ער פון מיר אַנטלאָפן׳·

זי האָט געהאַט א קורצן אָטעם און האָט ניט געקאָנט רעדן. נאָר דער סטרוזש, וואָס האָט זיך אהין געלאָזט לויפן פון דער אַנדערער זײַט, האָט געפּאַקט דעם אוועק־געלאָפּענעם — ער האָט אָפּגעריסן דעם יונגן סטודענט ברילן א גאַנצע לאַץ פון זײַן נײַעם גרויען סטודענטישן רעקל.

פונדעמאָלטאָן באַקומט חנקע אסך אויפרעגונג בײַ זיך אונטער דער ברוסט — זי האָט מורא צו באגעגענען זיך מיטן סטודענט בריל, וואָס איז שוין כמעט געווען איר חתן, און אַז זי גייט פּאַרנאַכט געוואָרווערן צו עטל קאַדיס, פּירט זי מיט זיך האַרט בײַ דער האַנט דעם ברודערל אירן, דעם געגרײַזלטן מאָטיקן. ער איז נאָך אַפילו זעהר א קליינער מאָטיק, אָבער פונדעסטוועגן, א שטיקל שמירה איז ער דאָך... איטליכס מאָל, וואָס זי קומט אַרײַן אין ברייטן, אין שטילן זייטגעסל, טוט איר פּשוט א קלאַפּ אין הארץ פון שרעק: עפּעס א לאַנגער מאנספּאַרשוין, א הויכער ווי א שאָטן, שאַרט זיך דאָרט אלע בין השמשות אַרום געסל. ווער זאָל דאָס זײַן? אז חנקע דערנעהנט זיך, דרייט זיך די פיגור אוועק און בלייבט ניט. אז חנקע דערגרייכט איינמאָל שפּעט פּאַרנאַכט דאָס זײַטיגע געסל, באַגעגנט זי זיך מיט דער לאַנגער פיגור אזוי נאָהנט לעבן עטלס טיר, אז זי ווערט אַזש בלאַס און דערקאָנט זי: דער לאַנגער יונגערמאן פונם נייעם אַפּטייקמאַגאַזין.

„אוי!"... גיט זיך חנקע א וואָרף און טוט א שטילן היכץ פון שרעק. נאָר די פיגור האָט שוין באַקומען א מאָדנע וואַקסענע צורה, זי טוט אן אידיאָטישן שמייכל, זי הויקערט זיך שולדיג אײַן און בלאָנזשעט שטיל אוועק פון געסל.

דער סוף איז געווען אזעלכער: אינאָנהייב איינעם אַן אָוונט איז מלך אַרײַנגעקומען אינם אָפּגעקומענעם הויז,

וואָס מיט דרויסנדיגע ניט געפּאַרבטע לאָדנס, די פּריה געבליבענע אלמנה קאַדיס איז ניט געווען אינדערהיים. עטל איז געלעגן איינע אַליין ביי זיך אין צימער און האָט קיין לאָמפּ ניט אָנגעצונדן: סייוויסיי האָט זי דאָך געשוויגן; פּלוצים טוט מען א קלאַפּ אין טיר. עטל שווייַגט. זי זעהט: די טיר עפנט זיך און ס׳גליטשט זיך אַרייַן אינווייניג א לאַנגער שעמעוודיגער שאָטן, מלכס שאָטן. ער שטייט א ווײַלע ביי דער שוועל ווי דערשראָקן און האָט ניט וואָס צו זאָגן. ער זעצט זיך סוף־כל־סוף צו אקעגן אויף דער קאַנאַפּע און זיצט אָפּ אַזוי א מינוט צעהן.

»אַזוי« ברומט ער א פּאָר מאָל ארויס. ער שאָקלט מיט די ליפּן, נאָר דערפון קומט גאָרנישט ניט ארויס.

ער הייבט זיך אויף אוועקצוגיין, נאָר פּאַר דער טיר בלייבט ער שטיין מיט א שולדיגן אראָפּגעלאָזענעם קאָפּ. און פּלוצים, ווי אומגעריכט לאָזט ער ארויס אַזאַ משונה־דיגן אָנגעשפּאָלטענעם קלאַנג, גלייך ס׳הייבט פּלוצים אָן צו רעדן ניט קיין מענש, נאָר א טיש אָדער א בענקל:

»האָט קיין פּאַראיבל ניט, זאָגט ער און קוקט ניט אין די אויגן, מיר האָט זיך די גאַנצע צייט געדוכט, אז איך האָב אייַך עפּעס צו זאָגן«.

אַז ער עפנט די טיר, גיט ער צו:

»שיר, שיר האָב איך אייך עפּעס געהאט צו זאָגן...«

און ער פאַרשווינדט.

עטל האַלט די גאַנצע צייט אונטערגעהויבן דעם קאָפּ און קוקט מיט גרויסע פארחידושטע אויגן. זי האָט ניט פאַרשטאַנען: וואָס זאָל דאָס באַטייטן?

אויפמאָרגן האָט זי, צום ערשטן מאָל נאָך דרייַ חדשים שווייַגן, זיך אָנגעטאָן און איז אוועקגעגאַנגען צו אים אין אַפּטייקמאַגאַזין נאָך א פּירוש.

איז אָט. פונדעמאָלטאָן האָט מען אין ראַקיטנע זיך אָנגעהויבן אינטערעסירן מיט מלכן; מ׳האָט געוואָלט וויסן וואָס וועט זיין דער סוף:

»מלך וועט אַמאָל ווערן א חתן פאַר עטל קאַדיס׳ צי ניין?«

מ׳האָט אים אָפט געזעהן גיין צו עטלען אהיים. די פריה געבליבענע אלמנה איז דעמאלט אריינגעקומען צו עזריאל פויזנערן אין קלייט זיך אָפּרעכענען פאר די עטליכע טויזנט רובל, וואָס זי באהאלט ביי אים אויס פון איר רייכן שטאַרק־קמצנישן שווער. ס׳איז געווען פונקט פארן גרויסן ראַקיטנער יריד, ווען פויזנערס רייכע קלייט איז פול געפּאַקט מיט פריש אָנגעקומענע סחורות. קיין מזומן געלט האָט ער איר דעמאָלט ניט געקאָנט געבן, ער האָט איר נאָר געקאָנט איבערשרייבן די אלטע קוויטלאַך אויף נייע. דערפאַר אָבער האָט ער איר אָפּגעגעבן פיל מער כבוד, ווי אַן אנדערש מאָל; ער איז מיט גרויס דרך־ארץ געזעסן אקעגן איר אין קלייט ביים טישל און האָט א פּאָר מאָל א פּרוב געטאָן מיט א גרינג הוסטל, צי די לונגען זענען ביי אים ריין.

»כ׳האָב געהערט רעדן, האָט ער ביי איר געפרעגט, מע זאָגט, איינער טאָכטער נעמט זעהר א פיינעם חתן?«

דערויף האָט אים די אלמנה קאַדיס געענטפערט פאַר־שטעלט מיט א פרומען זיפץ, ווי ס׳פּאַסט פאר א לייטישער מחותנתטע:

»וואָס קלערט איר, האָט זי געזאָגט: אַז גאָט וויל, קאָן ער אוודאי העלפן«.

נאָר פארוואָס האָט מלך צו יענער צייט אויסגעזעהן נאָך מער דערשלאָגן, ווי תמיד? פארוואָס האָט פונקט דאַן אויסגעפּוצטערהייט אָנגעהויבן צו אים אַריינגיין די גערעָטענע חוה פויזנער?«

דאָס אַלץ איז חיים־משה עטליכע טעג נאָך זײַן קומען געוואָרגעוואָרן ביי דער נײַנצניאָריגער, לײַטיש אויפ־געצויגענער חנקע ליובער און מער האָט ער פון איר גאָרנישט ניט געקאָנט וויסן. אַז ער האָט זיך נאָכדעם אינאָנהייב אָוונט אומגעקערט צוריק אין וואַלד אַרײַן, איז ער געווען א ביסל מיד און צעטראָגן. ער איז געזעסן מיט יצחק־בערן אין דער באַלויכטענער האַלבער זײַט און האָט געשמייכלט.

»די ספערן, האָט ער געזאָגט, זענען שוין אפשר גאָרניט אזוי פאַרנעפּלט: זיי הייבן אָן קלערער צו ווערן.

און נאָכדעם איז ער ביז שפּעט אינדערנאַכט ניט אנטשלאָפן געוואָרן. ער איז געלעגן אנגעטאָן אינ־דערפינסטער ביי זיך אין צימער און האָט עפּעס אפאָר מאָל צו זיך אַליין א רעד געטאָן. יצחק־בער האָט ביי אים פונקעגנאיבער דער וואַנט א פרעג געטאָן:

»זאָגסט עפּעס, חיים־משה?...«

»ניין, האָט ער געענטפערט, גאָרניט«.

און אין א רגע ארום האָט ער דאָך צוגעגעבן:

»מלך, זאָג איך, האָט ער אריבערגעשריען דורך דעם דינעם ווענטל, שטענדיג האָט זיך אים אויסגעוויזן, אַז ער האָט עפּעס צו זאָגן; שיר, שיר האָט ער עפּעס געהאַט דער וועלט צו זאָגן«.

ער איז שלעכט געשלאָפן די גאנצע נאַכט און אויפ־מאָרגן ביי־טאָג איז ער דאָס ערשטע מאָל אריינגעקומען אין מלכס קליינעם געשלאָסענעם אַפּטייקמאַגאַזין. דאָרטן האָט געשמעקט מיט שאַרפער קאַרבאָל, מיט שימלדיגן גוטאַפּערטש און מיט נאָך עפּעס א ריח, א ריח, וואָס בלײַבט אין יעדער שטוב, פונוואַנען מע האָט ניט לאַנג ארויסגעטראָגן א טויטן. ס׳איז דאָרטן ניט געווען אויף וואָס צו קוקן. נאָר אינם צווייטן קלענערן חדר, אינם

חדרל, וואו מלך האָט געטאָגט און גענעכטיגט, האָט ער געטראָפן א גאָלדן שטראַלכל, וואָס שפּילט מיט שטויב אויף א שוואַרצן באַצויגענעם טישל, א גאָלדן שטראַלכל, וואָס דערגרייכט אהין ערשט שפּעט נאָך האלבן טאָג און דערמאנט אן נידעריגער פּארנאכטיגער זון, א טשערעפּענעם דאַך, וואָס שימערט שיין, ווי גינגאָלד פונדערווייטן, און אָן מלכן אַליין, דעם לאַנגן שעמעוודיגן מלכן, וואָס איז דאָ איצט שוין נישטאָ. אויפן זעלבן טישל לעבן שטראַלכל איז געלעגן א קליין אפּטייקפּודעלע, א ליידיגס און א פארגעלטס פונאינווייניג, און לעבן דעם האָט זיך געוואַלגערט דאָס קליינע דעקל. וואָס איז דאָס געווען פאַר א פּודעלע? חנקע ליובער איז אויך געווען מיט חיים־משהן דאָרטן אין מלכס שטיבל. זי איז געשטאנען גאָר נאָהנט לעבן חיים־משהס אַקסל, און אוממעגליך איז געווען צו וויסן, אויף וואָס האָט זי דאָס די גאנצע צייט געקוקט: אויפן שטראַלכל, צי אויפן פּודעלע.

»מלך, האָט זי פלוצים א זאָג געטאָן און האָט זיך פאַרטראַכט, ער איז שוין אפשר צו פריה געשטאָרבן, מלך«.

דעמאָלט האָט זיך חיים־משה מיטאמאָל צו איר אויס־געדרייט און האָט אויף איר געטאָן אַזאַ פאַרוואונדערטן קוק, גלייך ער וואָלט זי אָקאָרשט איצט צום ערשטן מאָל אין לעבן דערזעהן.

»אַך יאָ, האָט ער פאַרוואונדערט נאָך איר איבער־געחזרט, ער איז שוין אפשר צו פריה געשטאָרבן, מלך...«

ער האָט זיך דעמאָלט מיט גרויס אינטערעס געפּאָרקעט אין אייִנעם א שופלאָד, וואו א סך פאַפּירן זענען געווען אַרומגעלייגט אַרום מלכס גרויסן בייִכיגן טייִסטער. ס'האָט זיך גדעאַכט, אז אין טייִסטער ליגט מלכס א צוָאָה, ניט אַנדערש. נאָר אז ער האָט דעם טייִסטער געעפנט, האָט ער

דאָרטן געפונען ניטמער, ווי א קליין אָפּגעבראָכן שטיקל פישביין פון א מיידלשן ליף און א היפשן רוסישן בריוו, וואָס איז געווען געשריבן מיט א מיידלשער האַנט און האָט זיך אָנגעהויבן מיט די ווערטער:

»דער טײַוול איז פאַרפירעריש און קלוג ··· דער טײַוול איז אפשר מער אומגליקליך, ווי קלוג.«

ס'איז געווען קלאָר: איינע א מיידל האָט אָפּגעבראָכן אָטדאָס שטיקל פישביין פון איר ליף און האָט עס אײַנ־איינעם מיטן בריוו צוגעשיקט מלכן א מתנה. אָבער נאָך מער משונה איז געווען, וואָס דער לאַנגער, תּמיד שע־מעוודיגער מלך האָט געהאַלטן דאָס שטיקל פישביין אָפּ־געהיט בײַ זיך אין טײַסטער. חיים־משה האָט דעמאָלט באַוויזן חנקען דעם בריוו און האָט געפרעגט:

»ס'איז ניט עטל קאַדיסעס האַנטשריפט?«

נאָר פאַרוואָס איז חנקע פּלוצים געוואָרן אַזוי רויט? זי האָט געענטפערט, אַז ניין:

»עטלס האַנטשריפט, האָט זי געזאָגט, איז לחלוטין אַן אַנדערע«.

און באַלד האָט זי אַוועקגעדרייט דאָס פּנים אָנאַזײַט, זי האָט בשום אופן ניט דערלאָזט, מען זאָל איר א קוק טאָן אין די אויגן אַרײַן.

ווען חיים־משה האָט זי נאָכדעם באַגלייט אַהיים, האָט זי נאָך אַלץ געהאַט א סך אויפרעגונג בײַ זיך אונטער דער ברוסט. זי האָט געקוקט אַראָפּ צו די טריט, וואָס זי מאַכט, און האָט געשוויגן. פּלוצים האָט זי בײַ חיים־משהן א פרעג געטאָן:

»איר קאָנט חוה פויזנער?«

חיים־משה האָט אויף איר מיט גרויס וואונדער א קוק געגעבן:

»חוה פויזנער?«

ער האָט עפּעס געכאַפּט בײַ איר אין פּנים און האָט גלײַך צוגעגעבן:

»כ׳האָב זי א פּאָר מאָל געזעהן«.

ער האָט זיך פאַראינטערעסירט; ער האָט שוין לאַנג געוואָלט פרעגן:

»וואָס פאַר א מענש איז זי?«

»וואָס פאַר א מענש?«

חנקע האָט נאָך אַלץ געקוקט אַראָפּ צו אירע טריט און האָט געענטפערט, אַז ס׳איז שווער צו זאָגן:

אַדרבא. זי, חנקע, וואָלט א בעַלן געווען, אַז חיים־משה זאָל זיך מיט חוה פויזנער נעהנטער באַקאָנען און זאָל אַליין זאָגן, וואָס פאַר א מענש איז זי. דאָ אין ראַקיטנע איז זי, אזויצוזאָגן, דער שפּיגל — אלעמען געפעלט זי. אַפילו מלך האָט אין איר אויך עפּעס געפונען, ער פלעגט שמייכלען איטליכס מאָל, וואָס זי פלעגט דורכגיין פאַרבײַ זײַן מאַגאַזין און זיך טאָן צו אים א נייג. ער האָט געזאָגט, אַז זי איז אַן אינטערעסאַנטע, זעהר אַן אינטערעסאַנטע. איינמאָל האָט אים עטל דערציילט, וויאַזוי קינדווייז, בשעת זי מיט חוהן האָבן געלערנט אין שטאָטשול, פלעגט איר חוה איבערקערן דעם טינטער אויפן העפט, כדי דער לערער זאָל איר שטעלן א צוויי. נאָר מלך האָט גע־שמייכלט. ער האָט געפונען, אַז אויך די מעשה מיטן טינטער איז אינטערעסאַנט. אָפטמאָל פלעגט ער זיצן מיט חוהן אויף די טרעפּלאַך פון איר פאָטערס קלייט — חוה האָט דאָרט ליב געהאַט צו זיצן אלע פאַרנאַכט, נאָכדעם ווי מען שליסטצו די קלייט. ער איז דאָרט קיינמאָל ניט געווען מיט חוהן אַליין. תּמיד פלעגן זיך דאָרט לעבן חוהן געפינען נאָך צוויי צי דריי יונגעלײַט, און חוה האָט פון זיי געלאַכט. זי האָט געזאגט, אַז יידישע יונגעלײַט גייען קיינמאָל ניט צו קיין מיידל אליין. תּמיד,

האָט זי געזאָגט, גייען זיי אינצווייען, צי אינדרייען, און אַז זיי קויפן זיך נייַע קאַלאָשן, האָט זי געזאָגט, לייגן זיי אהין ארײַן צוגעשניטענע שטיקלאַך פּאַפּיר, כדי זיי זאָלן זיך ניט פאַרנעצן. אָפטמאָל פלעגט חוה אוועקפאָרן אין קרייזשטאָט און זיך דאָרטן אפזאמען א וואָך צו צוויי. אז מ׳איז דעמאָלט דורכגעגאַנגען פאַרנאכט אין מאַרק, האָט מען געזעהן, ווי די טרעפּלאַך ביי דער געשלאָסענער קלייט זיינען פוסט. נאָר איינמאָל איז חוה אויף א לענגערער צייט אַוועקגעפאָרן קיין קרים, און מלך פלעגט דאַן אלעטאָג גיין אויף דער פאָסט. איינמאָל האָט אים זי׳, חנקע, דאָרטן אין עק שטאָט לעבן דער פאָסט באַגעגנט; ער איז געגאנגען אָהן א היטל און איז געווען שטאַרק פאַרטיפט אינם בריוו, וואס ער האָט נאָרוואס באַקומען.

»מלך, האָט זי׳, חנקע, בייַ אים געפרעגט, וואו איז אייער היטל?«

דעמאָלט איז מלך געווארן שטאַרק רויט און האָט שעמעוודיג גענומען שמייכלען.

»אַך יאָ, האָט ער געזאָגט, כ׳האָב אפנים פאַרגעסן, מיין היטל אין פאָסט«.

»איז אָט« . . .

חיים־משה האָט איר פלוצים איבערגעשלאָגן:

»זייט איר זיך משער, אַז דעם בריוו האָט מלך דעמאָלט באַקומען פון חוה פויזנער?«

»פון חוה פויזנער?«

חנקע איז ווידער מיטאמאָל געוואָרן רויט.

»וואַרט, האָט זי געפרעגט, איך האָב דען געזאָגט?« . . .

דעמאָלט האָט חיים־משה אויסגעגוצט איר פאַרלוירנקייט און האָט ביי איר פלוצים א פרעג געטאָן:

»נו, און וואס האָט מלך איינגענומען פאַרן טויט? דאס ווייסט מען נישט?«

און דערויף האָט זיך אייגנטליך דער שמועס איבער־געריסן. חנקע איז געוואָרן בלאַס און האָט מער ניט געקאָנט רעדן, און חיים־משה האָט זיך געפּילט שולדיג, גלייך ער האָט זי נאָרוואס מיט עפּעס שטאַרק באַליידיגט.

IX

גייענדיג איינער אליין צוריק אין וואלד אריין, האָט ער אומבאמערקט פאַר זיך אליין אָנגעהויבן טראכטן וועגן מלכן, אומבאַמערקט פאַר זיך אליין גענומען פירן מיט אים אין געדאנק א שמועס: »ער, חיים־משה און מלך, דאס זיינען, אין תוך גענומען, איין מענש; ער, חיים־משה, איז אָפּגעזונדערט און שטרענג, וויל ער ניט מוחל זיין קיינעם, וויל ער אָנשמעקן אין לעבן מער, ווי אין דעם איז פאַראַן, ער מוז סוף כל סוף אין זיך גובר זיַין זיין אייגענעם ווייך שמייכלדיגן מלכן, וואס האָט אויף יעדערן א זכות און קומט אריין אין יעדער שטוב און לאָזט דארטן איבער זיין ברכה. נאָר אָט איז א פאקט: מלך האָט דוקא איצט נאָכן טויט באַקומען מער וואָג — מלך מיט זיין שעמעוודיגן ווייך שמייכלדיגן פנים«...

פלוצים האָט ביי אים עפּעס א בליץ געטאָן אין געדאַנק. דער מוח איז גלייך שיכּור געווארן, און אין זיינע אייגענע אויגן איז מיטאַמאָל פאַרגרעסערט געווארען דער ווערט פון דעם וואס ער טראַכט:

»וואס איז אזוינס א מענש, מלך?«

»גאָרנישט, חיים־משה, א פּרוב אָדער א צייטווייליגער צופאל«.

»נו, און א מענשנס ליידן?«

»פונם זעלבן מין, חיים־משה«.

»און ווער איז אייביג?«

»אייביג בין איך, דער געשטארבענער מלך«.

„האָסט נאָכן טויט באַקומען מער זיכערקייט, מלך‟ ...
ער האָט פאַרגיכערט די טריט.

ער איז געקומען אין וואלד אריין, אָפּגעזוכט אין יצחק־בערס האלבער זײַט טינט און פעדער און האָט זיך ביי זיך אין צימער גענומען פארצייכענען אלץ, וואס ער האָט פאר די לעצטע מינוטן פאַרטראַכט ביי זיך אין מוח.

ער האָט פלינק געטראכט און פלינק געשריבן. אָבער, וואָס מער ער האָט געשריבן, אלץ מער איז געפאלן ביי אים די שטימונג מיט דער זיכערקייט, אז דאָס, וואס ער טוט, איז וויכטיג. ער האָט איבערגעלייענט דאס אָנגעשריבענע און איז ארויס אומצופרידן. די באגייסטערונג מיט זיין גאנצער פאַרטראַכטער זאך איז פאַרשוואונדן. נאָר אויב אזוי, איז די גאנצע מעשה מיט זיין אראָפּקומען אהער קיין ראַקיטנע איבעריג און נאריש... נאריש... ער האָט מיט יאוש אוועקגעשפּאַנט איבערן צימער: וואס איז אזוינס באמת געווען מלך? א בנעימותדיג קליינשטעטלדיג געטעלע; ער האָט ווייך געמאכט די הערצער ביי קליינשטעטלדיגע מיידלאַך, און חוה פויזנער האָט אים דערפאר אָנגעצונדן א לעמפל אויפן צווייטן טאָג נאָך זיין טויט; אים, חיים־משהן, וועט זי קיין לעמפל ניט אָנצינדן...

די גאנצע נאכט נאָכדעם איז ביי אים געווען א צעדרייטע, אן אויפגערעגטע, און דער מוח איז אים געווען פול מיט פלוידער. ער האָט געדענקט חוה פויזנער, דעם עזותדיג קלוגן בליק פון אירע היפשע, כמעט בולטע אויגן, דעם גאנצן שטאלט פון איר גלייכער בויגיגער פיגור, מיט איר בריוו און מיטן שטיקל פישביין, וואס ביי מלכן אין טייסטער. פארוואָס שמייכלט זי תמיד, בעת זי זעהט אים, חיים־משהן, דורכגיין? פארוואס קוקט זי אויף אים תמיד פונדערווייטנס מיט אזא עזותדיגן שמייכל אין די אויגן, גלייך זי איז גרייט צו זאָגן:

»ער איז דאָך אראָפּגעקומען אהער נאָר צוליב מיר, אָט־דער חבר מלכס, חיים־משה, ער האָט דאָך מער ניט געהאַט צוליב קיינעם אהער אראָפּצוקומען, פארוואָס זשע גייט ער צו מיר גלייך נישט צו און זאָגט ניט אויס דעם אמת?«...

פּלוצים האָט ער זיך דערמאנט אָנם עקסטן ליידיג גרינעם שטאָטפּלאץ און אן חנקע ליובער, וואס איז דאָרטן אוועקגעגאנגען פון אים באליידיגט און בלאַס מיט א סך אויפרעגונג אונטער דער ברוסט. ער האָט זיך מיטאמאָל דערפילט שטאַרק זינדיג און שלעכט און האָט זיך גענומען דרייען פון איין זייט אויף דער צווייטער:

»טפו! האָב דיר אכציג שווארצע יאָר!«

און אין דערזעלבער צייט האָט ער געדענקט, אז מיט אָטדער קללה פלעגט זיך שעלטן זיין טאַטע, אז ס'איז א קאַריקאַטור, אָטדאָס, וואס ער שעלט זיך פונקט ווי זיין טאַטע, און אז אפילו אָטדער לעצטער געדאנק זיינער איז שוין אויך ניט ניי, און ער האָט אים שוין פיל מאָל געטראַכט:

»די גרעסטע קאַריקאַטור, האָט ער געטראַכט, אז א מענש איז ענליך צום טאטן«.

מיטן טאגליכט האָט ער גענומען איינדרימלען מיט א טיפער איבערצייגונג, אז אלץ, וואָס ער האָט אויף זיין לעבן געטראַכט, טויג אויף כפּרות, אז ער, חיים־משה, איז א פּוסטע כּלי און אז בכלל דרייט ער זיך ארום אלע זיינע יאָרן ליידיג, און אָט צוליבוואס, אשטייגער, איז ער איצט אראָפּגעקומען אהער קיין ראַקיטנע? דעם ענין, וואס ער האָט דאָ אָפּצוטאָן, האָט ער גרוינגער ווי אלץ געקאָנט אויספירן דאָרטן, אין דער גרויסער שטאָט, וואו ער האָט געלעבט. און אין תּוך... אין תּוך איז קיינעם קיין נפקא מינה ניט, אויב דא אין ראַקיטנע אין עק בית־עולם וועט

אין איין שורה מיט מלכס קבר צוקומען נאָך איינער׳ א נייער··· ער איז אנטשלאָפן געוואָרן· אקעגן אים איז געזעסן מלך מיטן שטיקל פּישביין אין האנט און האָט געשמייכלט מיט אזא מינע׳ גלייך ער וויל זאָגן:

»דאָס איז אלץ׳ חיים־משה׳ אלץ וואס איך האָב גענומען פון דער געליבטער פרוי«·

און פלוצים איז מלך פאַרשוואונדן· און דא ארום אים׳ חיים־משהן׳ איז שוין גאָר געווען חוה פויזנער; זי איז געווען ניט איינע׳ נאר עטליכע· זי איז געווען עטליכע חוה פויזנערס׳ וואס כאַפּן שטארק דעם אנבליק· איינע פון דער צווייטער און אלע האָבן זיי געזונגען מיט דינע האַרציגע ברוסטשטימען׳ און צו אלעמען האָט צוגלייך געצויגן דאס הארץ·

ער איז אָפּגעשלאָפן ניט מער ווי א שעה דריי· פונ־דעסטוועגן איז ער נאָכדעם אויפגעשטאנען גאנץ פריה א צופרידענער און פארגיטיגטער׳ אזא גרינגער׳ גלייך פאר דער נאכט האָט ער מיטאמאָל אָנגעוואָרן א גאנצע האַלב פון זיין וואָג· פלוצים האָט אים שטארק א ציה געטאן צו די ניטדערשריבענע שורות׳ וואס זיינען פון נעכטן געבליבן אויפן טיש׳ און דאס הארץ האָט געגעבן וועגן זיי א קלאפּ מיט פרייד:

»און ווער איז אייביג?«

»אייביג בין איך׳ דער געשטארבענער מלך«···

ער האָט זיך אָפּגעוואשן ביי זיך אין צימער אקעגן שפּיגל און האָט באַמערקט די מאָגערגעוואָרענע באַקן׳ וואָס אויף זיין אויסגעצויגענעם געזיכט· די אויגן האָבן געגלאנצט מיט פייערלאַך אזעלכע׳ מיט בענקשאַפט צו די ניטדערשריבענע שורות׳ וואס ביי אים אויפן טיש· איצט איז אין אים אלץ געווען פאַרטיג: אין אָטדעם שטילן זומערדיגן טאָג מיטן הויכן בלויען הימל׳ וואס ציהט זיך

רוהיג איבער אים, איז חוה פויזנער שוין מער ניט געווען איינע אליין; זי איז געווען א סך, א סך, און אלע האָבן זיי געהאט קליינע געטעלאַך אזעלכע און האָבן זיי געדריקט צום האַרץ, יעדערע — איר אייגן קליין געטעלע, אלע בײַטאָג האָבן זיי אויסגעצויגן זייערע געטעלאַך און זיי געלייגט שלאָפן:

«באַי, באַי«, האָבן זיי געוויגט זייערע געטעלאַך און האָבן דערבײַ געזונגען מיט דינע און האַרציגע ברוסט־שטימען.

זיי זיינען געשלאָפן, אָטדי געטעלאַך, נאָר איינס פון זיי האָט געהאט א שעמעודיגן שמייכל אויפן בלאַסן קלאָרן געזיכט: מלכס שעמעודיגן שמייכל...

אַרום דרײַ אזייגער בייטאָג איז ער ארויסגעגאנגען פון זיין צימער מיט אַזאַ הייס פאַררויטלט פנים, אז ער האָט זיך פונסנײַ געמוזט אָפּוואַשן מיט קאַלטן וואַסער. ער איז געווען אויפגעלייגט און צופרידן. ער האָט זיך געווערטלט אין דער צווייטער האַלבער זייט מיט דער קראַנקער יצחק־בעריכע, ער האָט זיך אָנגעטאָן אין א נייעם אנצוג און האָט זיך איינער אליין אוועקגעלאָזן אין שטאָט.

ער איז געגאנגען מיטן שמאָלן שטעגעלע, וואָס באַהאַלט זיך אין גרינעם וואקסנדיגן גראָז און האָט געזעהן פונוויטנס גאַנץ ראַקיטנער שיפוע. די צוויי קלויסטערשפיצן מיט דער שוליאַרמלקע האָבן געשטעקט העכער די דעכער, העכער אלע שטאָטישע געשטאלטן און האָבן געשפילט מיט פאררויכלטער זון פון זומערדיגן האלבנטאָג. און אלץ, וואָס דאָרטן איז געווען, האָט איצט אויסגעזעהן פונדער־וויטנס, ווי דער חלום פון זיינע קינדעריאָרן; ער האָט ניט אויפגעהערט אהין צו קוקן, און די שעמעודיגע שאָטנס פון די קינדעריאָרן האָבן ניט אויפגעהערט צו

פלאָנטערן זיך אַרום זיין נשמה. ער האָט זיך דערמאנט, ווי ער איז אמאל דא, אין אטדער שטאט געווען שטאַרק רעליגיעז. דאס האַרץ האָט דערביי געטאָן זעהר א שנעלן קלאַפּ, און אין דערזעלבער צייט איז שוין דער מוח געווען פארשיכורט פונם געדאנק, וואס טוט פלוצים אין אים א בליץ.

»דער עלטסטער ליגנער, דער קינדערשער סידור זיינער, וואַלגערט זיך דאָ ערגעץ אויף א בית־מדרשבוידעם צווישן אלטע פאַרשטויבטע שמות«.

און ער האָט ווי נקמה געהאט אין אָטדעם אלטן גרויסן ליגנער.

אין שטאָט האָט ער זיך דעמאָלט געפילט גרינגער, ווי אלעמאָל. איטליכס מאָל, וואס יידן האָבן אים דאָרטן געפרעגט, וואס טוט ער עפּעס דאָ אין ראַקיטנע, האט ער קוים קוים אונטערגעשמייכלט און האָט געענטפערט, אז גאָרניט:

»ער איז געקומען אהער זיך א ביסל ארומשלאַיען«.

און אליין האָט ער דערביי גוטמוטיג אריינגעקוקט די יידן אין די פּנימער; ער האָט געהאט הנאה, וואס ער ענטפערט זיי מיט אזא טאָן, ווי זיי איז ניחא. ער האָט ניט אויפגעהערט צו געדענקען די גרינע טאפּאלן, וואס מאַכן יום־טובדיג דאס גראָז לעבן עוזר ליובערס שטוב. ס'האָט געצויגן אהין צו חנקען, צום גוטן וואָרט, מיט וועלכן ער דאַרף זי איבערבעטן. נאָר אליין איז ער נאך אלץ געשטאנען, געשמועסט מיט די יידן וועגן דעם אלטן קבצנישן טייל שטאָט און האָט געזעהן, ווי די טרעפּלאַך לעבן עזריאל פּויזנערס גרויסער קלייט זיינען ליידיג: אפנים חוה פּויזנער איז נאָך אלץ געווען אין קרייזשטאָט. פּלוצים האָט זיך אים שטארק פארוואָלט באַרגאַראָפּ צום אלטן קבצנישן טייל שטאָט און צו די נידעריגע ניט

ברוקירטע געסלאַך, וואו ער איז אמאָל אויסגעוואקסן. ער האָט באַנייס קוים קוים שמייכלדיג גענומען ביי די יידן זיך נאָכפרעגן:

»וואס זשע הערט זיך עפּעס דאָרטן, אין די נידעריגע געסלאַך?«

און געענטפערט האָט מען אים, אז גאָרניט:

»וואס זאל זיך דאָרטן הערן?«

»קויטיגע געשעפטן«.

»קבצנים ווי אמאָל«.

אין די אונטערשטע ניטברוקירטע געסלאַך איז, ווי תמיד אין דער צייט, געווען שטאַרק לעבעדיג און רעשדיג, קינדער האָבן געשפּילט אין אלע שמאָלע דורכגענג, און די שעה איז שוין געווען ניט קיין פריהע; די זון האָט געהאלטן ביי זעצן זיך; דער שטויב, וואס יעדער דורכלויפנדיגע פור האָט געלאָזט נאָך זיך באַרגאַראָפּ אין דער לופט, האָט אויסגעזעהן א גאָלדענער, אַן אמאָליגער, אויגעלאַך און פנימלאַך האבן אין אים געבלאנדזשעט, ווי אין א קרענקליך זעהונג, און נאָך זיי האָט געבלאָנדזשעט נאָך עפּעס; א חלום פון די חומשיאָרן. פון ערגעץ א שטוב האָט זיך געלאָזט הערן א לאַנגאָניג שטעפּן פון א מאַשין; א מאמע א שלאַק האָט דאָרטן איצט צו זונזעצן געהאלטן אין איין עסן איר איבערגעוואַקסן מיידל די ברויטגעבערין, אלמאי זי האָט גענומען א ניימאַשין אויף אויסצאָלן:

»אז איך האָב געזאָגט, האָב איך: איך דארף אים אויף כפרות, זאלקערן דעם אגענט, און וויל ביי אים ניט נעמען קיין מאשין«.

נאָר אָט איז א שטוב א צווייטע און א דריטע. אין אן אָפענער טיר באווייזט זיך א באָרוועס ווייבל; זי גיט

א שטעק ארויס דעם קאָפּ און כאפּט אים באלד אריין צוריק:

„אוי, איך וועל זיך א מעשה אָנטאָן, חיים־משה גייט!“...

און באלד האָבן זיך אין טיר ארויסגעשטעקט א קאָפּ, א צווייטער און א דריטער. ס׳האָט זיך ארויסגעוויזן, אז דא אין די אלטשטאָטיגע הינטערגעסלאַך, וואו ער איז אמאָל אויסגעוואקסן, דערמאָנט מען אָפּט זיין נאָמען; מען געדענקט אים נאָך פון די קינדעריאָרן. מען וויל נאָר וויסן: איז ער נאָך אזא וואוילער, ווי אמאָל, חיים־משה? איניגע וויַיבלאַך קערן אים נאָך דא דערצו אָן קרובות. מ׳האָט געשמייכלט, בשעת מען האָט אים געפירט צו זיך אין די קליינע אָרעם אויסגעמעבלטע צימערן, און אויך ער האָט געשמייכלט, בשעת ער איז זיי אהין נאָכגעגאנגען:

„גאָרניט, האָט ער געשמייכלט, וואס זאל זיך הערן? מען לעבט“.

און אלע האָבן זיך געקלאָגט אויף כמעט איינעם און דעמזעלבן: פריהער מיט עטליכע יאָר, ווען די טאָרפּ־פאבריק אונטער ראקיטנע האָט געארבעט, האָט מען דאָרטן עפּעס געהאט, און איצט איז אודאי ערגער: מען מוז שטוקעווען.

און אלע האָבן געוואלט, אז חיים־משה זאל צו זיי אריינקומען, אז ער זאל ביי יעדערער פון זיי אין שטוב א ביסל זיצן.

אויף איינער א אלטער אקעגנדיגער שטוב ווייזט דאָרטן חיים־משה אליין אָן מיטן פינגער:

„אט איז זי!“...

דער לאנגער טשערעפּענער דאַך איז געלעגן אויף אטדער שטוב אויסגעקרימט, ווי דער רוקן פון א קאַץ, בעת זי ציהט זיך, און איז אינגאנצן געווען פארגאסן מיט

דער שיין פון פארגייענדיגער זון· די שטוב האָט ניט געהאט קיין גאניק· איר פארנטיגע טיר איז געווען צעפּראלט אפן און צוגעבונדן צו דער וואנט מיט א שטריקל· כּדי זי זאל זיך ניט פארמאכן· דער פּידאשעק איז געווען אָפּגעוואלעט· און אויף דער הויכער שוועל איז דארטן געשטאנען א לאנגער יונגערמאן מיט אן אויסגעצויגן און לאנג פּנים· ער איז געווען אנגעטאן אין אן אלט צעריסן שטובּרעקל; ער האָט געהאלטן א קליין זויגקינד אויף די הענט· דאס צווייטע קינד· א יינגעלע פון א יאר דריי· האָט אים געשטופּט דאס קעפּל צווישן די לאנג־טאטעדיגע פיס· און אליין אין די גרויסע שווארצע אויגן און אינם גאנצן מאטן אומעטיגליכן געזיכט האָט ער געהאט עפּעס פון די יוצאי מצרים און פון דער זון· וואס פארגייט· — דאס איז געווען פישל ריכטמאן· אמאל אין די יונגע יאָרן איז ער אויך געווען אן עקסטערן· און איצט פארט ער צוויימאל אין וואָך צום וואקזאל און האנדלט· ווי דער שווער זיינער· מיט זעק· דאס איז ער אמאל געווען חיים־משהס א חדר־חבר· דא אין ראַקיטנע; דאס איז ער דער ערשטער געפאָרן אינאיינעם מיט חיים־משהן פון וואקזאל·

»חיים־משה!« האָט ער צו אים געשריגן פון דער אָפענער טיר מיט א צופיל אויסגעצויגן קול· ווי א יידענע· »און ווען וועסטו שוין אריינגיין צו מיר· חיים־משה?«

»טאַקע באלד· האָט חיים־משה אים געענטפערט פון קעגנאיבער דער גאַס· טאַקע די מינוט· פישל«·

נאר אויפן וועג אהין האָט אים איבערגענומען גאָר איינע א באַיאָרטע קרובה זיינע· צוליב זיין כבוד האָט זי זיך נארוואס אויסגעשלייערט אינם ברוינעם נאָך ניט געניצטן זיידענעם טיכל· און איצט האָט די גאנצע גאַס געקוקט· ווי זי דערנעהנט זיך צו אים מיט אזעלכע בעריעש

ווײַבערשע טריטעלאַך, גלייך זי וועט אים אָננעמען פֿאַר דער האנט און וועט זיך דאָ אינמיטן גאס אוועקלאָזן מיט אים אין א קונציגן מחותנתטאַנץ.

»וואס־זשע דען? האָט זי געזאָגט, זי ווייסט דען ניט, אז חיים־משה איז שוין הײַנט פֿון די גרויסע, גאָר גאָר פֿון די גרויסע?«

און אַרום־אַרום איז מען געשטאנען אין די אָפֿענע טירן און מען האָט געקוקט, ווי דער גוטער יאָר האָט זי נאָך ניט גענומען, אָט די קליינינטשקע פֿעסי זאַליוואַנסקי; זי קאָן נאָך שיין רעדן מיט א מענשן; ניט אומזיסט איז איר מאַן עליו השלום אַלע זײַנע יאָרן געווען א חשוב, א בורר און א כּלהאָנקוקער ביי אלע נײַשטעטיגע גבירים, וואס אין אויבערשטן ברוקירטן טייל ראַקיטנע.

»זעה נאָר, האָט זי זיך געוואונדערט, אָטדא אינדרויסן וועט זי מיט אים שטיין?«

און זי האָט אים גלייך גענומען פירן צו זיך אינם קליינעם שטיבעלע, וואו די ציכטיגע פֿאָדלאָגע איז נאך געווען אָפּגעשמירט מיט פעטן עלי־נעפּט, און וואו אין איינעם א ווינקל איז נאך געשטאַנען דער שרײַבטיש פֿון איר געשטאָרבענעם מאַן, דעם חשוב און דעם בורר ביי גבירים. חיים־משה איז דאָרטן מיט איר געזעסן און האָט געקוקט, ווי דער ברייטער שרײַבטיש מיט אלע זײַנע טיכטיגע שרײַבמכשירים פֿאַרנעמט דאָרטן דאס בכבודיגסטע אָרט. אמאָל האָט ער געגעבן פרנסה דא אין שטוב אָטדער טיש, און איצט האָט ער אויסגעזעהן ווי א יורד, א פוסטע כּלי.

פעסל האָט עפּעס דערציילט וועגן זיך און וועגן איר אלמנהשאפט, און חיים־משה האָט נאך אלץ געקוקט אויף אָטדעם טיש. פעסל האָט א זיפץ געטאָן.

»אַז ווער האָט מיך איצט אין זינען? האָט זי געזאָגט,

אז קיינער האלט ניט אונטער אין אַטדער שלעכטער צייט«.

און פון אַטדי לעצטע ווערטער אירע איז חיים־משה געווארן ווי צעטראָגן; ער האָט זיך ארומגעקוקט און האָט ניט געוואוסט, וואס צו טאן.

»אמת, האָט ער פארוואונדערט איבערגעחזרט, ס׳איז א שלעכטע צייט; קיינער האָט יענעם ניט אין זינען«.

און פלוצים האָט ער דערזעהן, ווי זי לאָזט אראָפּ די אויגן, פּעסל זאַליוואַנסקי, זי בלייבט אזוי אקעגן אים שטיין און וואַרט.

X

אין געסל האָט מען דערציילט, אז חיים־משה האָט איר דעמאָלט אָפּגעגעבן גרויס כבוד: ער האָט איר געגעבן גאַנצע הונדערט רובל. פּעסל אליין האָט איבערגעגעבן, ווי אזוי חיים־משה איז מיט איר געזעסן ביים שרייבטיש און האָט זיך נאָכגעפרעגט אויף איר הויזגעזינד: וואו איז אהינגעקומען איר יונגע שיינע טאָכטער, וואס האָט אמאָל חתונה געהאַט פאר א רייַכן יונגנמאַן, זי האָט זיך געגט? ער האָט דערמאנט אַלע קלייניגקייַטן פונאַמאָל, ער האָט ביי איר געפרעגט:

»איז וואָס־זשע וועט זייַן ווייַטער, א, פּעסל?«

»וואָס זאָל זייַן? האָט געענטפערט פּעסל, איך, חיים־משה, בין שוין ניט קיין יוגנט, כ׳בין שוין פאַרזאָרגט. און דו דאַרפסט חתונה האָבן, חיים־משה.«

»חתונה האָבן?« האָט זיך געוואונדערט חיים־משה.

און ביידע האָבן פרייַנטליך געלאַכט, זי און חיים־משה.

ווען די קלאַנגען וועגן דעם האָבן דערגרייכט צו עזריאל פויזנערן אין דער גרויסער קלייט, האָט מען דאָרטן פאַר־פירט וועגן דעם א שמועס. מ׳האָט באַוואונדערט חיים־

משהס גוט הארץ׳ עזריאל פויזנער אַליין האָט דעמאָלט אויפגעהערט א ווײַלע איבערצושרײַבן פון איין בוך אין צווייטן׳

»אַזוי? האָט ער זיך געחידושט׳ גאַנצע הונדערט רובל?«

און נאָכדעם האָט ער מיט גרויס ישוב־הדעת איבער־געלייגט דאָס היפשע שטיקל וואַטע פון איין אויער אין אַנדערן; ער האָט גענומען זוכן צווישן די חשבונות איינעם א טעות און האָט בשעת מעשה צוגעגעבן:

»נו׳ זעהר פײַן׳«

ער האָט בכלל ליב געהאַט די ווערטער »זעהר פײַן«׳ און אַלע האָבן געפונען׳ אז זיי פּאַסטן פאַר אים׳ דעם בכבודיגן פאַרמעגליכן קרעמער׳ וועמען אַלמנות און דינסט־מיידלאך פאַרגלויבן אויף א פשוטן קליינעם קוויטל זייער ציטעריג פאַרמעגן׳ דער עיקר איז געווען זײַן שיינע הנהגה מיט מענשן׳ דער סבֶר־פָּנים־יָפוֹת און די לײַטישע אויפפירונג מיט די יונגע לײַט׳ וואָס קומען אַרײַן צו זײַן שיינער געראָטענער טאָכטער׳ דאָסמאָל איז בײַ אים אין קלייט געזעסן דער מאַדאַם בראָמבערגס פרעמדשטאָט־גער קרוב׳ א רײַכער יונגער בחור׳ א סטודענט׳ וואָס האָט צוריק מיט א פּאָר יאָר זיך באַקאָנט מיט זײַן טאָכטער ערגעצוואו אין קרים און האָט פונדעמאָלטאָן גענומען נאָכשלעפּן זיך נאָר איר אַהער קײַן ראַקיטנע׳ ער איז געווען א בנעימותדיגער און א שטילער׳ אויפן שטעקל און אויפן זילבערנעם פּאַרטציגאַר האָט ער געהאַט א סך גילדענע מאָנאָגראַמעס׳ וואָס האבן דערמאנט׳ אַז א סך מענשן האָבן אים ליב און שענקען אים מתנות׳ און אליין האָט ער ליב געהאַט סקולפּטור׳ דאָס ערשטע מאָל׳ ווען ער איז אַהער אַראָפּגעקומען׳ האָט ער זיך פּאַראינטערע־סירט מיט מלכס פּנים און האָט אים גענומען אויסקנעטן׳ די סטאַטוע איז אַרויס א מיניאַטיורקליינע׳ א חנעוודיגע׳

א באַשײַנטע מיט מלכּס שטילן שעמעוודיגן שמייכל. נאָר חוה פּויזנער איז שוין דעמאָלט געווען ערגעצוואוהין אַוועק־געפאָרן פונדערהיים. זי האָט אים געלאָזט איינעם אליין אין ראַקיטנע, און ער האָט ניט געוואוסט, וואָס מיט דער סטאַטועטע צו טון. ער האָט זי סוף־כּל־סוף אַוועקגעשענקט חנקע ליובער צום טאָג פון איר געבוירן, און אַליין האָט ער נאָך נאָכדעם אַרומגעבלאָנקעט עטליכע טעג דאָ אין ראַקיטנע און איז סוף־כּל־סוף אַוועקגעפאָרן צוריק אין דער גרויסער שטאָט, פונוואַנען ער שטאַמט. איצט איז ער ווידער אַהער אַראָפּגעקומען. ער האָט ניט געטראָפן חוה פּויזנער אינדערהיים, איז ער געקומען זיצן צו איר פאָטער אין קלייט, ער מיט די פּיל גילדענע מאָנאָגראַמעס אויפן שטעקן און אויפן זילבערנעם פּאָרטציגאַר, וואָס דער־מאנען, אז א סך מענשן האָבן אים ליב.

»איז וואָס־זשע הערט זיך?« האָט בײַ אים פּויזנער מיט בטוחישער לײַטישקײַט געפרעגט, »שוין מן הסתם חתונה געהאַט, א?«

»ניין נאָך, האָט דער סטודענט מיט א שולדיגן שמייכל געענטפערט און האָט זיך פאַרשעמט, דוקא ניין ...«

»אַזוי גאָר?«

עזריאל פּויזנער האָט געפּרובט מיט א גרינג הוסטל, צי די לונגען זײַנען בײַ אים ריין, און האָט זיך געחידושט. נאָר באַלד האָט ער זיך פאַרכאַפּט און האָט מיט דעמ־זעלבן וואונדער צוגעגעבן:

»אַזוי? נו, זעהר פײַן.«

און דאָס אַלץ איז געווען געזאָגט געוואָרן פון הוילער לײַטישקײַט וועגן, כּדי דעם צווייטן ניט צו פאַרשעמען.

אייגנטליך אָבער האָט זיך פּויזנער אין יענעם הייסן זומערטאָג ניט איבעריג רוהיג געפילט און האָט צו אָפט געוואָרפן בליקן אין מאַרק אַרײַן. א ביסל שפּעטער איז

ער צוגעגאַנגען צו דער שוועל פון דער אָפענער קלייט און ווידער אַמאָל, ווי אינדערפריה, געגומען קוקן, צי ס׳פאָרן ניט די וואָקזאַל־בעלי־עגלות פונם צווייטן צוג. די זאַך איז באַשטאַנען דערין, וואָס חוה פויזנער, די געראָטענע טאָכטער זײַנע, איז געווען אַוועקגעפאָרן אין קרײַזשטאָט, וואו זי האָט זיך נאָכאַמאָל באַדאַרפט באַ־געגענען מיטן יונגן בעריזשינעצער דעסלערן. סוף־כל־סוף האָט באַדאַרפט קלאָר ווערן, צי איז ער פאַר איר א פּאָר, צי ניין. נאָר אָט איז שוין אַריבער א וואָך און צוויי, און זי האָט זיך נאָך אַלץ פון קרײַזשטאָט ניט אומ־געקערט. צי האָט עס ניט געקאָנט הייסן, אַז די פראַגע איז פאַר איר דאָרטן זעהר א הארבע? עזריאל פויזנער וואַרט מיט אומגעדולד, אַז זי זאָל אָנקומען מיט יעדן צוג. אַלעמאָל גייט ער צו צו דער אָפענער טיר פון קלייט, שטעלט צו א פלאַכע האַנט צום שטערן, כדי צו פאַר־שטעלן די זון, און קוקט זיך אײַן: א בעל־עגלהשער פאַעטאָן שוואַרצט זיך אין דער ווײַטער טיף פון גאַס. גלעקלאַך קלינגען, א היטלפודל זיצט פאָרנט מיטן פור־מאַן אויף דער קעלניע, נאָר דער פאַעטאָן פאַרקערעוועט אין א זײַטגעסל; א פרעמדער מיידלשער וואואַל טוט א שווינדל דורך פאַרבײַ די אויגן. דערצו נאָך זיצט דאָ אינ־דערטיף פון דער קלייטקילקייט אָטדער פרעמדשטאָטיגער סטודענט, דער מאַדאַם בראמבערגס רײַכער קרוב, רויכערט פאַפּיראָסן און זאָגט ניט אויס, אויף וועמען ער וואַרט־איטליכס מאָל, וואָס צו אים, עזריאל פויזנערן, אין קלייט קומט אַרײַן זײַן פרוי, שטערט זיי אָטדער סטודענט זיך דורכצורעדן. עזריאל פויזנערס פרוי שטייט מיט א שוואַרצן גארעסענעם שאַרף אויפן קאָפּ בײַ דער שוועל פון קלייט, זי שטייט אויסגעפּוצט, זי זעהט נאָך אויס געגוג יונג און שיין און קוקט צוזאַמען מיט איר מאַן אינדערטיף פון גאַס.

»נו, וואָס?« פרעגט זי ביי אים.

עזריאל פויזנער ענטפערט ניט. ער קוקט אין גאַס און טראַכט; זיין פנים איז א ביסל פאַרקנייטשט.

»דו! זאָגט ער פלוצים צום עלטערן קלייטמשרת, וואָס שטייט די גאַנצע צייט אין גרויסן שטילשווייגנדיגן דרך־ארץ קעגנאיבער דער סטויקע, דו, ווי אַזוי רופט מען דיך?«

»יוסף«, ענטפערט דער עלטערער קלייטמשרת.

»יאָ, יוסל. אַהערצו גיי. שטיי דאָ ביי דער קאָנטאָרקע, יוסל.«

און אליין פאַרשפּילעט ער אויף זיך די שוואַרצע לוסט־רינגענע קאַפּאָטע און לאָזט זיך פּאַמעלאַך אַראָפּ פון די טרעפּלאַך. ער גייט פויל, ווי איינער, וואָס האָט אינ־מיטן הייסן וואָכעדיגן העלן טאָג באַשלאָסן צו באַזוכן א באַקאַנטן אַן אָבל. ער גלעט אָהן אויפהער די באָרד צום האַלז צו, און אַז ער באַגעגנט מענשן, קוקט ער אויף זיי פונדערזייט מיט צוזאַמענגעצויגענע קורצזיכטיגע אויגן און דערקאָנט ניט קיינעם, גלייך ער געפינט זיך אין א פרעמדער שטאָט. אַזוי פּעלט ער אויס דעם מאַרק. ער גייט אים אַרום פון דער לינקער זייט און לאָזט זיך אַראָפּ באַרגאַראָפּ צו דער אַלטער נידעריגער שטאָט און צו די ווייטסטע אָרימע געסלאַך.

דאָרטן אין דער טיפער נידעריג, אויפן פּלאַץ, וואָס פאַרן אונטערשטן שלעכט ברוקירטן מאַרק, גרייט מען זיך צום גרויסן יאָריריד, וואָס אין דער צווייטער נאָכשבועות־דיגער וואָך. ביידלאַך ווערן אויפגעשטעלט שורותווייז און צעוואָרפן, האַמערס קלאַפּן, שאַלאַשן ווערן פאַרטיג, פורן לאָדן זיך אויס לעבן אויפגעשלאָגענע געצעלטן. און דער טאָג איז הייס און נודנע, ווי דאָס לעבן פון אָטדער גאַנצער אַלטער שטאָט, ווי דאס לעבן פונם שלימזל דעם

מלמד׳ וואָס קנעלט נאָך דאָ ערגעצוואו אין אַן עקגעסל־ ס׳הערט זיך פון דאָרטן׳ ווי ער חזרט מיט זײַנע אָפּגעריסענע חדרקינדער די אַלטע נאָכפּסחדיג נודנע פּרשה חומש:

ואם — און אויב׳ בבית — אין שטוב׳ ישוב — וועט זיך אומקערן׳ ופרח — און וועט בליהען׳ הנגע — די פּלאג׳ ואם — און אויב...

קלאַפּט דער האַמער׳ וואַקסן די געצעלטן׳ חזרט דער מלמד׳ און א קליינער פאַרבלאָנדזשעטער חדראינגל פאַר־ געסט שוין אויפלאַנג׳ וואו ער געפינט זיך׳ שטייט אָפּ גאַנצע שעהן דאָ לעבן די נייאויפגעשטעלטע ביידלאַך און קוקט מיט וואונדעראויגן: עפּעס פרעמדשטעטיגע ווײַבלאַך פּאָרקען זיך אין דער ביידלקיל דאָרט אינוויייניג ביי די סחורות; הארעפּאַשנע ווייבלאַך און רירעווודיגע אַזעלכע מיט פלינקווייבערישע הענט׳ זיי עסן אָהן טעלער פון די געבראַכטע טעפּלאַך און שמייכלען צו צו די יונגעלייט׳ וואָס מען קאָן ניט וויסן׳ צי זײַנען זיי זייערע העלפער׳ צי זייערע געליבטע׳

עזריאל פויזנער איז שוין דורכגעגאַנגען פאַרביי דעם גאַנצן אַלטן מאַרק און שאַרט זיך פון איין הינטערגעסל אין צווייטן׳ מיידלאַך קוקן אויף אים פאַרחידושט׳ זיי האָבן אים נאָך קיינמאָל דאָ אין די הינטערגעסלאַך ניט געזעהן׳ ס׳איז ניט נאָך זײַן כבוד נאָך׳ ער זאָל דאָ גיין׳ און נאָך אינמיטן דער וואָך׳ ביי איינער א מיידעלע פרעגט ער וועגן עפּעס׳ ער שטעלט זיך אָפּ׳ דאָס מיידעלע ווײַזט אים אָן אויף איינער א שטוב אינמיטן געסל׳ אויף זײַנוול פּאָטשטערס האַלבאַכסניהדיגער שטוב׳

»אָט דאָ׳ זאָגט דאָס מיידעלע׳ וואוינט ער; מ׳גייט אויף דער הינטערטיר׳«

נאָר ביי זײַנוול פּאָטשטער וואוינט דאָך איצט קיינער ניט׳ אַחוץ פרעגערן׳ דעם פאַרוואַלטער פון תלמוד־תורה׳

וואָס איז אַמאָל געווען פּאַרליבט אין חוה פויזנער און וואָס איצט, זאָגט מען, שטייט ער צו צו חייַקע דער דינסט פון איינפאָרהויז און זאָגט, אַז ער וועט זי נעמען.

»אויפצולהכעיס שונאים, זאָגט ער, וועט ער זי נעמען.«

בייַ זייַנוול פּאָטשטער אינם לאַנגען אַכסניהדיגן אונטער־הויז קלאַפּט מען אין א שטויסל. זייַנוולס ווייַב, די קליינע דאַרגופּיגע עקרה, זיצט דאָרטן מיט אַלע פיר אויף דער ערד, זי זיצט אינדערקיל, לעבן דער קיכטיר, ווייַט פונם פּיטשנאַסן פערדישן מיסט, וואָס טריקנט קיינמאָל ניט אויס לעבן אָפענעם הויזטויער; זי שטויסט צימערינג צוליבן שבועותדיג געבעקס. און אביסל ווייַטער, אין איינעם פון די קליינע און קילע זייַטיגע חדרימלאַך ליגט פרעגער בייַ זיך אויפן האַרטן באַנקבעטל. ער ליגט אינם ברייטן בלויזייַדענעם שטובהעמדל און אין די ווייכע געשטריקטע שטעקשיך און רוהט אָפּ פון נאָך זייַן שווערער טאָגטעגליכער לערעראַרבעט אין תלמוד־תורה. ער האָט זיך נאָרוואָס אומגעקערט אַהיים. ער האָט אָהן מידקייַט געאַרבעט מיט דרייַ פולאיבערגעפולטע קלאַסן כסדר. הייַנטיגן טאָג האָט ער באַוויזן וואונדער: ער האָט דער־וויזן דעם צווייטן לערער, וויאַזוי מען קאָן אין די לעצטע הייסע טעג פאַר די זומערדיגע וואַקאַציעס מיטאַמאָל לעבעדיג־מאַכן אַלע קלאַסן. ער האָט נאָך חוץ דעם צום לעצטן מאָל גערעפּעטירט און געגרייט די קינדער־אַרטיסטן צום יערליכן אָוונט, וואָס דאַרף געגעבן ווערן לטובת דער תלמוד־תורה. איצט איז ער צופרידן־מיד און פילט אונטער זיך זייַן קראַפט; א גאַנצע געגנט איז מקנא ראַקיטנע אויף דער תלמוד־תורה, וואָס ער האָט דאָ אַוועקגעשטעלט; א גאַנצע געגנט געדענקט א מעשה:

צוריק מיט א יאָר פינף איז קיין ראַקיטנע אַראָפּגעקומען ער, פּרעגער, א באַרימטער עזותניק, א שאַרפער קאָפּ, א צולהכעיסיונג און א ווילדער אַפּיקורס; ער האָט שוין אפשר אַליין אַרויסגעלאָזט וועגן זיך א קלאַנג, אַז ער האָט צופיל ליב דעם ביטערן טראָפּן. יעדנפאַלס האָט אים קיינער קיינמאָל ניט געזעהן שיכור. ער האָט זיך באַלד צעקריגט מיט אַלע חשובסטע ראַקיטנער בעלי־בתים און זיי גלייך געגעבן צו וויסן, אַז זיי זיינען ביי אים בלאָטע. ער האָט מיט דריי מיטלסטע פינגער געגעבן א דריק צו די פּענסנע צו דער נאָז און האָט זיי געזאָגט:

»איר זענט ביי מיר ערגער פון שאולקע הפקריונג, פון שאולקע שניידער, מיט וועלכן איך כאַפּ אָפּט א שנאַפּס ביי זיינוול פּאָטשטער אין א זייטיג חדר«.

ער האָט באַלד פאַראינטערעסירט ראַקיטנע. אין אים האָט זיך פאַרליבט עזריאל פויזנערס זעכצניאָריג גע־ראָטן מיידל, חוה.

אַלעמאָל האָט דעמאָלט חוה פויזנער פונסניי צוגעזאָגט טאַטע־מאַמע, אַז זי וועט זיך מער מיט אים ניט באַגעגענען, און אַלע פרייטאָגצונאַכטס איז זי דאָך געלאָפן צו די בראַמ־בערגס אין הויז און האָט דאָרט געוואַרט, אפשר וועט ער קומען.

»אמת? האָט זי ביי דער מאַדאַם בראַמבערג געפרעגט, ער האָט אן אומגעוויינליכן שטערן ...«

דאָס איז געווען פריהער, מיט גאַנצע פינף יאָר צוריק.

איצט אָבער נעמט זי ביי אים שטיקווייז די נשמה, אָט די אויסגעוואַקסענע, שענער געוואָרענע חוה פויזנער, און קיין עק וועט ער ביי איר קיינמאָל ניט דערגיין. איר אויפצולהכעיס שטייט ער איצט צו צו חייקע דער דינסט און זאָגט אַלעמען, אַז ער וועט זי נעמען, נאָר חוה פויזנער אַרט דאָס ניט. פּרעגער געדענקט, אַז זי געפינט זיך שוין

די צווייטע וואָך אין קרײַזשטאָט און אַז אָהן איר איז ראַקיטנע פּוסט מיט אַלע אירע שיינע זומערדיגע טעג; ער קוקט אויף דער סטעליע און וויל וויסן:

»וואָס וויל פון אים האָבן חוה פויזנער?«

און נאָך:

»סוף־כּל־סוף וועט זי אים פאַרמאַטערן«.

פלוצים, א שטילער קלאַפּ אין טיר און נאָך א מער שטילער אַרײַנקומען פון א מיושבדיגן פאַרמעגליכן טאַטן, וואָס האָט א גלחיש אויסגעאיידלטע צורה און זעהט אויס א ביסל פאַרענדערט, גלײַך ער פילט, אַז ער איז אין א וואָכעדיגן טאָג געקומען גוט־יום־טוב ביטן.

פון גרויס אומגעריכטקייט פאַרגעסט פרעגער, אַז זײַן פּענסנע ליגט אויף דער שוואַרצער צעראַטע אויפן טישל און טוט א דריק די מיטלסטע דרײַ פינגער צו דער הוילער נאָז, נאָר סוף־כּל־סוף טוט ער די פּענסנע אָן און רוקט זיך צו נעהענטער צום טישל.

»זיצט, כ׳בעט אײַך«, אַזוי זאָגט ער צו עזריאל פויזנער און קוקט ניט צו אים.

און ביידע זיצן א ווײַלע איינער קעגן אַנדערן און שווײַגן.

»כ׳בין אײַך שוין לאַנג שולדיג א וויזיט«, אַזוי זאָגט עזריאל פויזנער און טוט דערבײַ א שמייכל און בויגט א ביסל אײַן זיינע גלחיש ברייטע פּלייצעס.

ביידע קוקן נאָך אַלץ נישט איינער צום צווייטן.

א פּויזע.

איצט, געקומען צו זיך, ווייסט ערשט ניט פרעגער באַנײַס א קאָן, וואָס קאָן באַטײַטן אָטדער געהויבע־נער וויזיט. צווישן אים מיט אָטדעם מיוחסדיג רײַכן און באַוואוסטן קרעמער, דעם פאָטער פון זיין גע־ליבטן מיידל, זײַנען איינמאָל פאַר אַלעמאָל איבערגעהאַקט

געווען אַלע וועגן. די לעצטע צײַט האָט ער אויפגעהערט אַרײַנצוקומען צו אים אין הויז. אײנמאָל אום ווינטער, חנוכה־צײַט איז דאָס געווען, איז פרעגער צוגעגאַנגען תחילת אָוונט צו עזריאל פויזנערס נײַעם הויז, א ביסל נידעריגער פונם אײַנגעבראָכענעם האַלבקײַלאכיגן מאַרק, און האָט דאָרטן געטראָפן וואַרטן פאַר דער פאַראדטיר אן אויסגעפּוצטע פּאָר פערד מיט אן אויסגעפּוצטן שליטן. צי איז דאָס ניט געווען דעם יונגן דעסלערס אויס־געפּוצטער פּוילישער שפּאַן? אינדרויסן האָט געשאָטן א שנײ פונאָנהײב אָוונט, דער פורמאַן אויפן שליטן האָט זיך געהויקערט און געדרימלט, און אינווײניג אינם קלײנעם באַלויכטענעם קאָרידאָר, וואוהין פרעגער איז אַרײַנגעקומען, איז אײנע אלײן געשטאַנען פויזנערס פרוי און מיט גרויס ליבשאַפט געגלעט דעם שפּאָגלנײַעם מאַר־דערנעם טולופּ, וואָס איז געהאַנגען אויף דער שאַראַגע; צי איז דאָס ניט געווען דעם יונגן בעריזשינעצער דעסלערס שפּאָגלנײַער מאַרדערנער טולופּ? זי האָט זיך אויפן אַרײַנגעקומענעם פרעגערן אפילו ניט אומ־געקוקט.

»הערט«, האָט געזאָגט פרעגער און האָט דערבײַ פּאַמעלאַך אויסגעווישט די פאַרהויכטע פּענסנע, וואָס ער האָט אַראָפּגענומען פון נאָז, »בײַ אײַער מאַן איז, דאַכט זיך, אויך פאַראַן אן אמתער מאַרדערנער טולופּ?«

»יאָ, האָט, ניט אומקוקנדיג זיך, געענטפערט פויזנערס פרוי, אָבער מײַן מאַנס טולופּ איז שוין אזא אלטער, אן אָפּגעטראָגענער.«

זי האָט ניט אויפגעהערט צו גלעטן דעסלערס טולופּ. דעמאָלט איז פרעגער אוועקגעגאַנגען און האָט אַלעמען אין שטאָט דערציילט וועגן דעם וואָרט, וואָס ער האָט דאָרטן דער פרוי פויזנער געזאָגט:

»איר מיט אײַער מאַן, האָט ער איר פֿאַרן אוועקגיין געזאָגט, איר מיט אײַער מאַן זענט אפשר אויך אמאָל געווען ניי; מן הסתם, זענט איר אמאָל געווען ענליך צו מענשן, נאָר איצט זענט איר שוין אָפּגעטראָגן ... שטאַרק אָפּגעטראָגן און אַלט«.

און פֿונדעמאָלטאָן האָט ער מער ניט אריבער־געטרעטן פֿויזנערס שוועל. זעקס חדשים צײַט איז ער דאָרטן אין שטוב ניט געווען און האָט זיך סוף־כל־סוף דערוואַרט אויף אָטדעם געהויבענעם וויזיט, דאָ בײַ זײַנוול פּאָטשטער אינם זײַטיגן חדר. נאָר פֿאַרוואָס פֿילט זיך אַזוי שטאַרק, אז פֿויזנער איז געקומען צו אים ניט מער, ווי אויף געציילטע מינוטן? ער זיצט, ווי אויף שפּילקעס זיצט ער.

»פֿון אײַך, פֿרעגערן, זאָגט ער, האָב איך שטענדיג געהאַלטן. וואָס, וואָס, א גוטן קאָפּ האָט איר, און מײַן טאָכטער, גלויב איך, זענט איר אַן אמתער גוטער פֿרײַנט, אפשר דער בעסטער גוטער פֿרײַנט. אז ניט, וואָלט איך איצט צו אײַך ניט געקומען.«

פֿרעגער שפּרינגט שוין שיער ניט אונטער.

»איז וואָס־זשע?« פֿרעגט ער, ניט אויפֿהייבנדיג דעם קאָפּ.

נאָר פֿויזנער טוט דערויף ניט מער ווי א קליינעם שאָקל מיטן פּנים.

»עט«, זאָגט ער, און וואַרט אָפּ.

ער שמייכלט צו:

»איר זענט שוין גאָר ניט, זאָגט ער, אַזוי יונג, ווי אומגעדולדיג ...« דאָס וויל ער געבן צו וויסן, אַז אחוץ דעם, וואָס ער איז לחלוטין ניט פּאַסיג פֿאַר זײַן טאָכטער, איז ער נאָך עלטער, א סך עלטער פֿון איר.

»אין שטאָט, זאָגט ער, רעדט מען צופֿיל וועגן אײַך און וועגן מײַן טאָכטער. מסתמא ווייסט איר עס

גלײַך מיט מיר; שוין עטליכע יאָר, זינט מען הערט ניט אויף וועגן דעם צו רעדן. מסתמא ווייסט איר אויך, אז צו מײַן טאָכטער האָט די לעצטע צײַט אָנגעהויבן צו פאָרן דער יונגער בעריזשינעצער דעסלער, דער אינ־זשענער דעסלער. און איר זענט דאָך מײַן טאָכטער אַן אמתער גוטער פרײַנט, אין דעם גלויב איך... און אַן אָרנטליכער מענש זענט איר«...

נאָר פרעגער קאָן שוין מער ניט וואַרטן.

»איז וואָס־זשע ווילט איר?« פרעגט ער, און הייבט זיך מיט־אַמאָל אויף פון אָרט, »וואָס דאַרף איך פון אײַערטוועגן טאָן?«

נאָר פויזנער איז רוהיג. ער שמייכלט צו:

»כדי אין שטאָט זאָל מען אויפהערן צו רעדן וועגן אײַך און וועגן מײַן טאָכטער, בעט איך אײַך, אין מײַן נאָמען און אין נאָמען פון מײַן ווייב און פון מײַן טאָכטער, איר זאָלט אויף א חדשים פינף־זעקס אַוועק־פאָרן פון ראַקיטנע.«

»אין נאָמען פון אײַער ווײַב און פון אײַער טאָכטער?...«

נאָר וואָס אַזוינס איז פלוצים געשעהן מיט פרעגערן? וואָס האָט אים מיטאַמאָל אַזוי אָפגעבריהט? ער האָט ניט געהאַט קיין ווערטער. ער האָט געגעבן א שטײַפן דריק צו די פענסנע צו דער נאָז און געשווינד גענומען אַרומ־שפאַנען אַהין און צוריק איבערן חדר. אָקאָרשט אין א ווײַלע אַרום, ווען פויזנער איז שוין פון זײַן צימער געוועזן אַרויסגעגאַנגען, האָט ער זיך פלוצים אָן עפעס דערמאָנט. ער איז געשווינד אַרויס אין אונטערהויז צום אָפענעם טויער און האָט פון דאָרטן גענומען נאָכשרײַען פויזנערן אויף א קול:

»הערט, איר זענט אַן אומגעוויינליך איידעלער מאַן, איר מיט אײַער ווײַב און מיט אײַער טאָכטער, אַן אומ־געוויינליך איידעלער מאַן...«

אין א פּאָר טעג אַרום האָט פרעגער אָפּגעפראַוועט א פריילעכן שנעפּסל ביי זיך אין צימער. פרעגער אַליין האָט שוין דעמאָלט אַפילו דאָס פאַרהענגל ניט אַראָפּגעלאָזן און דאָס אָפּענע פענסטער ניט צוגעשלאָסן. אַזוי גלייכ־גילטיג איז ער געוועזן צו אַלץ, וואָס גאַנץ ראַקיטנע וועט וועגן אים זאָגן. דער עיקר איז ביי אים געוועזן, ס׳זאָל זיין פריילעך.

»איר זיצט אויף א געהויבן אָרט«, האָט ער געשריגן צו שאולקע שניידער, צו שאולקע הפקריונג, וואָס מאָנט איין זאַלקער דעם אַגענטס חובות ביי די אָרטיגע שניידער, »צוריק מיט א פּאָר טעג איז דאָ אויף אייער אָרט געזעסן עזריאל פּויזנער אַליין.«

און אַלע אַרום טיש האָבן דערפון פריילעך געלאַכט, כאָטש קיינער האָט אויפקלאָר ניט פאַרשטאַנען, אין וואָס סע באַשטייט דער אויפטו. זאַלקער, דער בעריזשינעצער אַגענט פון זינגערס ניימאַשינען, האָט געלאָזט פריי זיין קליין יינגלש רירעוודיג גופל. ער האָט פריילעך געריבן די הענטלאַך איינס אָן צווייטן און האָט ניט אויפגעהערט צו שמייכלען צו זיך אין די יונג־גרויע וואָנסעס, גלייך ער האָט דאָ אומגעריכט געטראָפן אויף אַן אומגעוויינליך אָנגעלייגטן ברית. נאָר נאָכן פערטן גלעזל האָט ער באַקומען א סך פלעקן אויפן שייגעצדיגן רויטן פּנימל און אויפן פּעסטן, נאָך מער רויטן קאַרק, און האָט זיך ברייטליך אָפּגעוואָרפן צום ווענטל פון שטול.

»ווי איך בין א ייד«, פרעגער, האָט ער געזאָגט, קומט צו מיר פאַר א שותף, לאָמיך קריינקען, אויב איר וועט ניט פאַרדינען פינף מאָל אַזויפיל, ווי לעבן די בעל־הבתישע שרצים אין תלמוד־תורה!«

דערויף האָט פרעגער געענטפערט מיט אָנגיסן אַלעמען נייע פולע גלעזלאַך:

„לחיים׳ האָט ער געזאָגט׳ זאָלן פּלאַצן אַלע ראַקיטנער געהויבענע און לײַטישע בעלי־בתים!״

און ביידע זײַנען דערפון אַרויס פון די כלים׳ סײַ זאַלקער דער אַגענט און סײַ שאולקע שנײַדער׳ אָטדער ראַקיטנער הפקריונג מיט דער ציגײַנערשוואַרצער טשופּרינקע אויפן קורצן שטערן און מיט די היפּשע פּלוידערדיגע אויגן איז קוים אײַנגעזעסן פון פרייד. ער איז צו מיטן פולן גלעזל אין האַנט צו זײַנוול פּאָטשטער, וואָס קוקט די גאַנצע צײַט אַרײַן דורך דער אָפענער טיר פון קאָרידאָר, און האָט זיך גענומען שווערן, אַז אין פרעגערן האָבן אַלע פּראָסטע מענשן א טאַטן דאָ אין ראַקיטנע.

„אַן אמתן גוטן ברודער׳ ווי איך בין א ייד... און עפּעס קאָפּ, אַ? פאַרשטייט אין די קליינע אותעלאַך...״

דעמאָלט האָט זײַנוול פּאָטשטער א הויב געטאָן די באָרד, זיך פאַרצויגן מיטן פּאַפּיראָס און אַרויסגעלאָזט דעם רויך הויך צום באַלקן. ער איז געווען א רויטליכער גבר א ייד. נאָר אין דער יוגנט האָט ער געמסרט דרײַ יידן, איבערגעטראָגן אויף זיך א פינפיאָריגן חרם און איז געוואָרן ווי אָפּגעזונדערט פון דער גאַנצער שטאָט. פונדעמאָלטאָן איז ער געבליבן א שטײַפער שווײַגער; געשמייכלט צו זיך אין דער רויטער באָרד, וואָס הייבט אָן גרוי ווערן, און מער גאָר; געשטאַנען גאַנצע לאַנגע זומערטעג אָנגעשפּאַרט אָנם גרויסן טויער פון זײַן אַכסניהדיקן אונטערהויז, געפּיפּקעט פונם לאַנגן היל־צערנעם ציגאַרשפּיץ, געוואַרט אויף זײַנע צעהן פערד־און בודקעס, וואָס צעפירן דעפּעשן אין דער אַרומיגער געגנט, און געדענקט, אַז ער האָט אַמאָל געמסרט דרײַ יידן. פון פרעגערן, זײַן קוואַרטיראַנט, האַלט ער פון תמיד אָן, א וועלט האַלט ער פון אים. נאָר ער שווײַגט;

ער ווייסט ניט, ווי אַזוי וועגן דעם צו רעדן. פּלוצים דרייט ער זיך אַוועק פון קאָרידאָר צו זיך אין די חדרים, קערט זיך אום פון דאָרטן מיט צוויי אָנגעצונדענע ליכט אין די שבתדיגע לײַכטער און שטעלט זיי אַוועק לעבן פרעגערן אויפן טיש. צי מיינט ער מיט דעם די שמחה דאָ אין חדר צו פאַרגרעסערן? צי אפשר וויל ער נאָר, מען זאָל דאָ אים, זײַנוול פּאָטשטערן, באַמערקן?

»זײַנוול, שרײַט זאלקער דער אַגענט, א קרענק אין דײַנע ביינער, סעק זיך אַנידער און טרינק.«

»וואַרט«, שרייט אויס פרעגער אינם צעכראַסטעטן בלויזײַדענעם העמדל מיטן פולן קעלישיק אין האַנט.

ער וויל שטייענדיג האלטן א קליינע רעדע וועגן דעם פינטעלע מענש, וואו איז דאָס געבליבן? ניטמער, ווי אינם פשוטן גוטן ברודער, אינם אגענט פון זינגערס ניי־מאַשינעס, אין שאולקע הפקריונג און אין זײַנוול מָוסֶר. נאָר זאלקער שלאגט אים איבער די רייד. ער געפינט פלוצים אונטערן טיש אן איבעריגן פוס אין א לאַקירטן שטיוול און וויל וויסן, וועמענס איז ער: זײַנער, צי שאולקע שנײַדערס. דער פוס אינם שטיוול, לאָזט זיך אויס, איז שאולקעס, נאָר זאלקער לאָזט אים ניט אָפּ; ער וויל, אַז שאולקע זאָל די מינוט זינגען »כבקרת«; ער קייכט פון געלעכטער. א יידענע אין געסל קראַצט זיך מיטן ארויסגעשלעפטן זאָקנשפּיזל אין קאָפּ און הערט, ווי שאולקע זינגט און רײַסט זיך איבער, און א פּאָר יינגעלאַך קוקן ארײַן דורכן אָפענעם פענסטער: זיי שטייען אויף די שפּיץ באָרוועסע פיס און האַלטן זיך אָן מיט די הענטלאַך אן דער שאַלעוואַניע. וואָס קומט דאָרטן פאָר אין חדר? ס'איז דאָרטן אָנגערויכערט און הייס, ס'ברענען אויפן טיש צווישן פולע און ליידיגע פלעשער צוויי ליכט, און שאולקע שניידער שלאָגט זיך מיט ביידע

פויסטן אין האַרץ און ווײנט׳ אַלמאַי זאלקער האָט אים ניט ליב:

„ווי איך בין א ייד׳ ווײנט ער׳ ער מיינט׳ אַז איך דין ביי אים פאַר געלט׳ מיינט ער׳ און איך האָב אים ליב... אָט זאָל איך ניט פאַרמאָגן׳ וואָס אָטדער קעלישיק בראָנפן באַטרעפט. און [אייך׳ פאַני פרעגער׳ די נשמה׳ ווי איך בין א ייד. אָט פרובט׳ זאָגט א וואָרט...“

גאָך אָטדעם געוויינליכן חברשן טרונק ביי זיינוול פאָטשטער אין זיַיטיגן חדר איז פרעגער ביי א וואָך צייט אַרומגעגאַנגען מיט א קאַליע געוואָרענעם האַלז און האָט גערעדט הייזעריג׳ ווי א שטיק האלץ׳ ווי גאָך א הולקע אויף א לאַנגער גוטאידישער חתונה. אינדרויסן האָט דעמאָלט געֶרעגנט. ביי דריי מעת־לעת כסדר איז די שטאָט געשטאַנען פארקילט׳ פינסטער און פיטשנאַס. מע איז געגאַנגען אין גאַס מיט פארקאַשערטע הויזן אין קאַלאָשן; מע האָט געטרעטן מיט די פיס אין בלאָטע׳ פול אָפגעריסענע גרינע בלעטער. און אז דער רעגן האָט אויפגעהערט׳ זיינען ווי אויף שטענדיג הענגען געבליבן די פייכטע שוואַרצע וואָלקנס׳ די קילקייט מיטן ווינט. ער האָט געפייניגט דעכער און שטאַרק צעשאָקלטע בוימער׳ אָטדער ווינט. ער האָט געטריבן וואָלקנס און האָט פאַרפינסטערט מיט זיי די לופט. ס׳האָט זיך געדאַכט׳ אַז דער הייסער זומער איז אין זיין אָנהייב אַוועק אויף אייביג; ער וועט מער קיינמאָל ניט קומען צוריק.

אין יענע קילע טעג האָט דער פאַרוואַלטער פרעגער פאַרענדיגט זיין לערנסעזאָן אין תלמוד־תורה און אַליין האָט ער שוין ווידער געהאַלטן אין איין צושטיין צו חייקע דער דינסט פון איינפאָרהויז און אין איין זאָגן׳ אַז זי

געפּעלט אים, און אַז ער וויל מיט איר חתונה האָבן, אויפצולהכעיס גאַנץ ראַקיטנע חתונה האָבן.

די רירעוודיגע חייקע מיט די פּאָר האָרעפּאַשנע בעריעשע הענט איז אין יענע טעג אַרומגעגאַנגען אויסגעפּוצט, ווי א כלהמיידל, און די בעל־הביתטע, א קראַנקע יידענע, אַן עגונה, האָט זיך געהאַלטן אין איין קלאָגן, אַז די מויד האָט דאָס געגאַרט.

»זי האָט שוין אויפגעהערט אפילו ראָמען אין די צימערן, די מויד.«

נאָר חייקען איז דאָס ווינציג אָנגעגאַנגען. זי אַליין האָט געזאָגט, אַז אין פרעגערן האָט זי אַזאַ אמונה, פּונקט ווי אינם צלם:

»אַז פרעגער, האָט זי געזאָגט, רעדט, און דער הונט אינדרויסן בילט, איז ביי מיר אַלץ איינס.«

פונדעסטוועגן האָט זי זיך אַלע פאַרנאַכט אויסגעפּוצט און איז אַלעמאָל געלאָפן א קוק טון, צי פרעגער וואַרט ניט אויף איר בייַם פאַרקאַן אונטערן טויער. פרעגער האָט דאָרטן אין דער פינסטער געקאָנט אָפּשטיין מיט איר גאַנצע שעהן, ווי א פאַרעבאָק מיט א שיקסע, גלעטן איר די הענט און איר איינרעדן, אַז נאָך דער חתונה וועלן זיי א גאַנצן זומער אָפּוואוינען אין עקסטן עק שטאָט אויף דער זון ביי א גוי אין א שטיבל, און חייקע וועט דאָרט האָבן אירע הינדעלאַך און וועט זיי שיטן פראָסע.

»נו, האָט ער ביי איר געפרעגט, ווי געפעלט עס איר, חייקען?«

דערויף האָט אים חייקע געענטפערט מיט א פריינטליכן קוק, מיט א רייצנדיגן שמייכעלע און מיט א פייערל אין די יצר־הרע־אייגעלאַך.

»פרעגער, האָט זי דאָרטן אים געענטפערט, דער רוח זאָל אייך וויסן, פרעגער...«

XI

חוה פויזנער האָט זיך אומגעקערט פון קרייזשטאָט פונקט פרייטאָג, ערב־שבועות, און אויף איר פּנים איז גאָר־נישט ניט געווען קענטיג; מע האָט ניט געקאָנט וויסן, צי זי וועט סוף־כּל־סוף חתונה האָבן פאַר דעסלערן, צי ניין.

פאַרנאַכט איז זי, ווי איר שטייגער, געזעסן אויף די טרעפּלאַך פון דער געשלאָסענער קלייט, און אינאיינעם מיט איר איז דאָרטן געזעסן אַנשל צודיק, א דרײַסיג־יאָריגער וואוקסיגער בחור, אַן אָרטיגער פּקח, וואָס האָט שוין איינמאָל געדרוקט מאמרים אין א העברעאישן זשור־נאַל און האָט זיך ניט לאַנג אומגעקערט פון פּאַלעסטינע. געזעסן איז דאָרטן אויך דער רײַכער און שטילער סטור־דענט, דער מאַדאַם בראָמבערגס פרעמדשטאָטיגער קרוב. אַך יאָ, אָטדער רײַכער און שטילער סטודענט, אים איז, אַפּנים, געווען אלצאיינס, צי חוה פויזנער וועט חתונה האָבן פאַר דעסלערן, צי ניין. דער עיקר איז געווען, ער זאָל דאָ לעבן איר קאָנען רוהיג זיצן און רוהיג רויכערן די פּאַפּיראָסן פון זײַן שיינעם זילבערנעם פּאָרטציגאַר. ער האָט זיך דאָ מיט פאַרגעניגן באקאנט מיט חוה פויז־נערס אַלע נאָהענטע און איז יעדן פון זיי געווען א הארציגער גוטער פרײַנט. דער עיקר איז געווען, אַז חוה זאָל מער ניט אוועקפאָרן און אים מער ניט לאָזן זיך אַרומדרייען דאָ איינעם אַליין. וואָס איז שייך צו גע־דרוקטע מאמרים, האָט ער אַמאָל געשריבן אין דער גרויסער רוסישער קאָמערצישער צײַטונג, וואָס זיין רײַכער פאָטער האָט אין דער גרויסער און ווײַטער שטאָט סוב־סידירט. א שאָד נאָר, וואָס אַנשל צודיקס מאמרים זײַנען געשריבן אויף העברעאיש, אויף א שפּראַך, וועלכער דער סטודענט פאַרשטייט ניט.

»נאָר אפשר געפינען זיך בײַ צודיקן אײניגע איבער־געזעצטע זאַכן«, ער וועט זיי מיט פארגעניגן דורכ־לייענען.

זײַן באַציהונג צו גאַנץ ראַקיטנע איז געווען, ווי צו א שטאָט, וואָס באשטייט בלויז פון איין משפחה; אלע אײַנוואוינער קערן זיך אָן קרובים. און אָט איז ער, דער פרעמדער און רייכער סטודענט, אן אָפּגעריסענער אֵיבֶר פון עפּעס א גרויסער ווײַטער שטאָט: ער האָט זיך צו ראַקיטנע צוגעשאַרט און איז שוין געוואָרן אן אַלגעמיינער קרוב, אַלעמענס א פרײַנטל. אַלע רופן אים בײַ זיין פשוטן נאָמען.

»באָרי, זאָגט מען, אָט איז דורכגעגאַנגען באָרי«.

אז חוה פויזנער איז ניט געווען אינדערהיים, אָדער זי איז געשלאָפן שפּעט אויפן טאָג, איז ער געגאַנגען זיצן צו חנקע ליובער אַהיים און האָט דאָרטן לאַנג געקוקט אויף מלכס מיניאַטיורקלײנער סטאַטועטע.

»א שאָד, האָט ער געזאָגט, פון אָטדער סטאַטועטע וואָלט אפשר נאָך עפּעס געווען געקאָנט ארויס.

אים האָט באַנק געטאָן, וואָס מלך איז אזוי יונג גע־שטאָרבן, און גערעדט האָט ער וועגן דעם אָפט, אָפט, גערעדט האָט ער וועגן דעם אויך איצט, זיצנדיג מיט חוה פויזנער און מיט צודיקן אויף די טרעפּלאַך.

חוה פויזנער אבער איז געווען פאַרטראַכט. זיצנדיג אויף די טרעפּלאַך האָט זי אַרומגענומען מיט ביידע הענט די קנין, אזוי, זי זאָל קאָנען אָנשפּאַרן אויף זיי דעם קאָפּ, און האָט באוואונדערט ראַקיטנע:

»ווען מע רעכנט צו די אלטע שטאָט צו דער נײַער, פארמאגט ראַקיטנע בײַ נײַן טויזנט אײַנוואוינער, פונדעסט־וועגן האָט זי ביז איצט נאָך ניט ארויסגעגעבן קיין איין אינטערעסאַנטן מענשן«.

זי האָט דערבײַ געהאַלטן אין איין שמייכלען און אין איין קוקן אויף אַנשל צודיקס וואלוועלן פּאָוועך. מעגליך, אַז זי האָט עס געזאָגט נאָר אים אויפצעפוקעניש. זי האָט ניט געהאַלטן פון יידישע יונגע לײַט. נאָר צודיק איז געווען בײַ זיך צו געדולדיג, אַז דאָס זאָל אים נעמען. ער האָט א פּאָר יאָר געלערנט אין ביירוט. חוץ דעם, האָט ער אין פּאַלעסטינע פּערזענליך געקאָנט ברענערן און נאָך אייניגע אָנגעזעהענע מענשן. אַלעמען האָבן דאָרטן פאַר־אינטערעסירט זײַנע מאמרים, נאָר ניט דא איז געווען דער אָרט וועגן דעם צו רעדן. אויב ער איז אָפּט גע־גאַנגען צו חוה פויזנער אהיים און איז אָפּט געזעסן מיט איר דאָ לעבן דער געשלאָסענער קלייט אויף די טרעפּלאַך, איז דאָס געווען נאָר דערפאַר, וואָס זי איז א שיין מיידל; חוה פויזנער האָט עס סוף־כּל־סוף באדארפט פאַרשטיין אָהן לשון, פשוט פונם קרומען שמייכל, וואָס בײַ אים אויף די ליפּן:

«Так», האָט געזאָגט אַנשל צודיק, און דער שמייכל אויף זיינע ליפּן איז נאָך געוואָרן א ביסל קרימער.

דער שמועס אָבער האָט זיך שוין ווידער געהאַט גע־דרייט ארום דעם געשטאָרבענעם מלכן און ארום חיים־משהן.

«וואָס טוט ער דאָ, חיים־משה?»

«פאַרוואָס האָט אים מלך אזוי שטאַרק ליב געהאַט און אזוי אָפּט וועגן אים גערעדט?»

«פאַרוואָס פילט זיך, אז חיים־משה מיט מלכן זײַנען געווען מאָדנע נאָהענטע, ווי איין מענש: עפּעס ברידער און ניט ברידער?»

«מיט וואָס באשעפטיגט ער זיך בכלל, חיים־משה?»

ס׳האָט זיך ארויסגעוויזן, אז דער מאַדאַם בראָמבערגס קרוב, דער סטודענט, ווייסט שוין עפּעס אויך וועגן חיים־

משהן; חיים־משהן קאָן ער פון דער גרויסער שטאָט וואו עס האָט געענדיגט דער אָרטיגער דאָקטער גראַביי; חיים־משה איז א כעמיקער, אן אינזשענער.

»פארוואָס גראד א כעמיקער? ס'איז שווער צו זאָגן. ער האָט בכלל אן אומגעוויינליך גוטן קאָפּ און קען אויס־געצייכנט מאַטעמאַטיק, אזוי זאָגט דער דאָקטער גראביי; ער איז אַן אָפּגעלאזענער, אן אנדערער אויף זײַן אָרט וואָלט שוין געוויס ביז איצט געווען בארימט. נאָר וואָס ס'איז שייך צו זײַנע פאַרדינסטן, גיט ער, דאַכט זיך, אוראָקן פון מאַטעמאַטיק און האָט אָפּגעדרוקט סך הכל צוויי ביכער, וואָס סטודענטן נוצן פאר די עקזאַמענעס, און איז לחלוטין ניט רײַך.

דער סטודענט געפינט אויך, אז די הונדערט רובל, וואס ער האט ניט לאנג געגעבן פעסל זאליוואַנסקי, זײַנען פאר אים א צו גרויסע נתינה. ער קאן רעדן וועלטליך, אָטדער סטודענט, און איז, ווײַזט אויס, בטבע ניט קײַן שלעכטער.

»יעדנפאַלס, זאָגט ער, איז הונדערט רובל לחלוטין ניט לויט זײַן באַשטאנד«.

און אלע הערן עס מיט אינטערעס. מע שווײַגט א ווײַלע און מע רעדט ווידער.

»וואָס וואָלט געווען, אשטייגער, ווען מלך לעבט און קומט איצט צו אַהער צו די טרעפּלאַך?«

און אלעמען וואונדערט, וואָס אטדי פראגע גיט אויף דוקא זי, חוה פויזנער, צי הייסט עס ניט, אז צווישן איר און מלכן איז ווירקליך אמאָל עפּעס פאָרגעקומען? צי הייסט עס ניט, אז ווען מלך לעבט איצט און גייט אהער צו, וואָלט זי געבעטן צודיקן מיטן סטודענט אוועקגיין און וואָלט מיט אים געבליבן דאָ זיצן ביז א שפּעטער שעה נאָך א האַלבער נאכט?

בײַ חוה פּויזנער איז די שטימונג פֿון טאָג צו טאָג אַלץ־מער אויפֿגערעגט און פֿרײליך אויפֿגערייצט·

אַלע פֿאַרנאַכט איז זי געזעסן לעבן דער געשלאָסענער קלייט אויף די טרעפּלאַך, און וואָס מער טונקעלער דער פֿאַרנאַכט איז געוואָרן, אַלצמער האָבן זיך געלויכטן און געגלאַנצט אירע היפּשע, כמעט בולטע אויגן· איר גאַנצער אויסזעהן איז געווען אַזאַ, גלײַך זי האָט אַלע יאָרן געוואַרט אויף איינעם א מאָדנע אָנגעלייגטן גאַסט· און אָט איז שוין שבועות; ס׳איז פֿאַרנאַכט: די גאַס איז צוגעקערט, זי איז אָנגעטאָן, און דער גאַסט איז נאָך אַלץ נישטאָ···

זי האָט מער דעסלערס נאָמען ניט דערמאָנט·

דערצונאָך האָט זי געהאַלטן אין איין אַרומגיין מיט וויזיטן· זי איז געקומען צום דאָקטער גראַבײַ און האָט זיך פֿאַר אים געקלאָגט אויפֿן קלינגען, וואָס זי הערט שעהנלאַנג אין לינקן אויער· דאָס איז געווען אַרום פֿינף א זייגער בײַטאָג· דער מיטלוואוקסיגער ציגײַנערש שוואַרצער דאָקטער האָט זיך נאָרוואָס מידערהייט געהאַט אומגעקערט פֿונם זעמסקי שפּיטאָל, וואו ער אַרבעט טאָג־טעגליך פֿון אינדערפֿריה אָן, און בײַ אים אין ווײַסגעקאַלכטן נײַעם הויפּל איז געווען שטאַרק הייס פֿון זון, וואָס פֿאַרגיסט עס א גאַנצן טאָג, און פֿון דאָקטערשער טרוקנקײַט· זי האָט דאָרטן דעם דאָקטער גלײַך באַוויזן דעם קליינעם געטאָקטן אויער אירן, ער איז געווען שטאַרק רויט און האָט געברענט, ווי א העליש פֿײַער; ער האָט פֿונקט געשמעקט, ווי אירע האָר, ווי אירע קליידער· נאָר דער דאָקטער גראַבײַ האָט איר אין אויער אַפֿילו קיין קוק ניט געוואָלט טאָן און האָט געזאָגט, אַז ס׳איז גאָר־נישט; דאָס לאָזן איר גריסן אַלע זיידעס, גוטע יידן, פֿון איר מוטערס צד, און מער גאָר:

»ס׳איז נעכטיגע טעג·«

ביַי אָטדעם באַליבטן און שטאַרקאָנגעגנומענעם ראַקיטנער דאָקטער איז אַלץ געווען נעכטיגע טעג, אַפילו דאס, וואס ער איז אַמאָל געווען אַן אָנגעזעהענער פּאַרטיי־רעדנער ערגעצוואו אין דער גרויסער שטאָט, וואו ער האָט געענדיגט, און איצט דערמאָנט דאָרטן קיינער ניט זיין נאָמען: אַפילו דאס, וואס אים האָט צוריק מיט א היפּש שטיקל צייַט אָוועקגעוואָרפן זיַין אומגעוויינליך שיינע פרוי, די גערימטע פּאַרשוין, און האָט אים דא אין וויַיס־געקאַלכטן, מיט זון פאַרגאָסענעם הויפל געלאָזט איינעם אַליין מיטן קליינעם געראָטענעם מיידעלע און מיט דער אויסגעמושטירטער גויאישער דינסט.

»ס'איז נעכטיגע טעג«, האָט געזאגט דער דאָקטער גראַביי.

דערביַי האָבן געשמייכלט זיַינע יונגליכע גרויע אויגן, און די פיל קנייטשן אַרום זיי האָבן זיך אויסגעלייגט אין אַזאַ מינע, גלייַך זיי ווילן וועגן זיך זאָגן:

»קלוג ווי טויזנט רוחות איַיער דאָקטער גראַביי, אַ? האָט נאר אויף אונז ניט קיין רחמנות«.

און כדי קיינער זאָל אויף אים קיין רחמנות ניט האָבן; כדי חוה פויזנער זאָל ניט טראַכטן, אַז אויפן פערציגסטן יאָר פון זיַין דאָקטערשן לעבן נויטיגט ער זיך שטאַרק אין שלאָפן ביַיטאָג, האָט ער זיך אָנגעטאָן כוח און איז חוה פויזנער געגאַנגען באַגלייטן. ער האָט בעריעש געוויגט זיַין שווערליכן און מידן קערפּער אויף די קורצע און פעסטע רעסאָרנדיגע פיסלאַך און האָט געהייבן מיט חסד די שליאַפּע אַלעמאָל, וואס אים האָבן זיך געגריסט זיַינע אָרטיגע פּאַציענטן־חסידים. ער האָט זיי ווי ניט באַ־מערקט, אָטדי חסידים זיַינע, נאר דאָך געענטפערט אויף זייערע גרוסן. אין די אויגן האָט ער געטראָגן א טרויַ־מערישע מידקייַט, א לאַנגאָנעדיגע און פאַרנעפּלטע,

ווי דאס גאַנצע מזלדיגע לעבן פון אים, דעם באַליבטן און אויף דער גאַנצער געגנט באַוואוסטן דאָקטער. און אַז ער האָט אינמיטן וועג באַגעגנט חיים־משהן, האָט ער זיך מיט אים אָפּגעשטעלט, ניט קוקנדיג דערויף, וואס חוה פויזנער איז מיט אים ניט געווען באַקאַנט:

»אָט איז נאָך איינער« האָט ער א טײַטל געטאָן אויף חיים־משהן מיטן פינגער און האָט א שמייכל געגעבן מיט אַלע קנייטשן, וואס אַרום זײַנע לענגליכע גרויע אויגן; גלײַך אויף פאַר אים, חיים־משהן, פילט ער זיך פונאַמאָל פאַר עפּעס שולדיג און וויל, ער זאָל אויף אים קיין רחמנות ניט האָבן.

»באַקאַנט זיך« האָט ער באַלד צוגעגעבן; ער האָט צע־טראָגענערהייט פאַרלייגט די הענט אַרונטער, אונטערן ווײַסן זומערדיגן רעקל און האָט גלײַך גענומען דערציילן, ווי אַזוי ער, דער דאָקטער גראַביי, האָט אַמאָל פינף יאָר נאָכאַנאַנד נאָכן ענדיגן דעם אוניווערסיטעט דעם סטודענ־טישן סורדעט מיטן סטודענטישן הוט ניט אויסגעטאָן און האָט געהאַלטן איין גלענצנדיגע רעדע נאָך דער צווייטער. זיין פאַרטיי איז דאָרטן אין דער גרויסער שטאָט געווען די שטאַרקסטע. געדענקט ער, ווי הײַנט, איינעם א טאָג.

»דער גרויסער דיסקוסיאָנסטאָג האָט מען אים גערופן«.

דאס איז געווען אום יום־כפור, א פאַרשפּעטיגטער זומערטאָג, וואס בריהט, ווי אום תמוז. גרויסשטעטיגע שולן זײַנען איבערגעפּולט און די שולהויפן נאָך מער. אינווייניג שרײַען טאַטעס דעם אַלטן »ונתנה תוקף«, און אין די פולגעפּאַקטע הויפן דיסקוסירט יונגוואַרג. אים, דעם דאָקטער גראַביי, פירט מען דעמאלט אַרום פון איין שולהויף אין צווייטן, מען טוט אים גלײַך א הייב אויף די הענט, און ער רעדט. ער טראַכט שוין לחלוטין ניט וועגן אינהאַלט, אַזויפיל מאל האָט ער שוין זײַן רעדע

איבערגעחזרט און זיך איבערצייגט, אַז זי קלעפּט זיך און ווירקט. און אומעטום, אין יעדן שולהויף, באַגעגנט ער זיך דעמאָלט מיט די אויגן פון אָטדעם (דער דאָקטער גראַביי האָט נאָכאַמאָל א טײַטל געטאָן אויף חיים־משהן און ווידער א שמייכל געטאָן מיט אַלע קנייטשן אַרום די אויגן): איז אט נאָך דעמאלט האָט ער, דער דאָקטער, איינמאל פאַר אַלעמאָל באַשלאָסן:

»ער דאַרף זײַן ניט קיין נאר, אָטדער רויטליכער יאַט«.

וואס האָט געוואָלט דער דאָקטער? צי האָט ער גע־מיינט פשוט חיים־משהן פאַר חוהן אין די אויגן א חניפה טאן? צי אפשר איז דאס שוין געווען ניטמער, ווי איינער פון זײַנע מאַנירן: א מאַניר אויף צוצוציהען דא אין ראַקיטנע חסידים צו זיך, דעם געלונגענעם דאָקטער גראַביי, און פאַרגעסן מאַכן אַלעמען אָן דער מידקײַט, וואס ער טראָגט שוין מיט זיך, און אָנם ווײַב, דער פאַרשוין, וואס האָט אים, ניט קוקנדיג אויף אַלע זײַנע מעלות, אַוועקגעוואָרפן...

חיים־משה האָט זיך געפילט שלעכט. ער האָט ניט געוואוסט פונוואס צו זאָגן. ער איז נארוואס געקומען פון וואַלד, וואו ער האָט געהאַט א געלונגענעם טאָג, א געלונגענעם און א צעטראָגענעם א ביסל, ער האָט געשריבן. און איצט האָט ער פלוצים צום ערשטן מאל דערזעהן חוה פויזנער אַזוי נאָהענט לעבן זיך. ס'איז געשעהן א נס: א גאַנצן פריהמאָרגן האָט ער געטראַכט וועגן איר און וועגן מלכן און איצט ביים אָנקומען אין שטאָט אַרײַן האָט ער זי גלײַך דערזעהן. איר שטאַלטנע בויגיגע פיגור איז, ווי תָמיד, געשטאַנען אויף די הויכע שיכקאָרקעס א ביסל אָנגעבויגן, ווי אויף שטאָלצעס, נאר די אויגן אירע זיינען שוין גאָרניט געווען אזעלכע בולטע, ווי דאס האָט זיך

פונוויַיטנס געדאַכט; זיי זיַינען נאר געווען גרויס און איבערגעשפּיצט קלוג ערגעץ וויַיט אין דער טיפּסטער מיידל־טיף זייערער, און איטליכס מאל, וואס זיי האָבן אויף אים א קוק געטאָן, האָט ער געמוזט אָפּווענדן זיַין פּנים אינ־אַזיַיט, אַזוי שטאַרק האָבן זיי אים דערמאנט אָן זיך, חיים־משהן, אָנם ערשטן טאג פון זיין קומען קיין ראַקיטנע, אָנם געשטאָרבענעם מלכן, און אַפילו אָנם לעמפּל, וואס זי האָט מלכן אנגעצונדן אויפן צווייטן טאג נאך זיַין טויט.

»מלך איז אַמאָל געשטאַנען נאהענט צו אַרבעטער?«

»האַ?«

חיים־משה האָט זיך מיטאַמאָל ווי אויפגעכאַפּט. און אַז ער האָט זיך אויפגעכאַפּט, האָט ער דערזעהן, אַז דאָקטער גראַבּיי איז פאַרטראַכט, אַז אַלע דריַי שפּאַנען זיי אין איין שורה אַראפּגאַס צום מאַרק, און אַז די ווערטער »מלך איז אַמאָל געווען נאָהענט צו אַרבעטער« האָט ביי אים גע־פרעגט חוה פויזנער; זי האָט זיי א זאג געטאָן מיט א כיון, אַפּנים, מיט א ווילן אים צו פאַרוואונדערן און אים בשעת מעשה א פארש טאָן מיט די אויגן.

»יא« האָט ער איר מאָדנע וואכעדיג געענטפערט און האָט זיך צו איר ניט אומגעקערט »מלך איז דערפאַר גע־ווען צוויי יאר פארשיקט.

»נו, און נאכדעם? נאכדעם האָט ער זיך באַזעצט אין ראַקיטנע?«

»נאכדעם? איצט האָט ער אויף איר א קוק געטאן, נאכדעם איז מלכן געווען א בזיון, וואס ער איז שיר־שיר ניט געווארן א גרויסער מענש«.

און פּלוצים האָט ער דערפילט אַן אומצופרידנקייט מיט זיך אַליין, מיט דעם, וואס ער ענטפערט צופיל וואכעדיג און צופיל קלוג, אַן אומצופרידנקייט, וואס זיַין געפיל צו איר, חוה פויזנער, איז שוין אַזאַ לאַנגאָנעדיגס און אויס־

געשטאַנענס, א געריִרשֶנטס פון מלכן און אַן איבערגעחַזֶרטס וויפיל מאל אין חלום. ער האָט דערזעהן, ווי ס׳קומט אונטער דער מאַדאַם בראמבערגס קרוב, דער סטודענט, האָט ער זיך וואכעדיג געזעגנט און האָט זיך אומגעקערט אַן אומצופרידענער צוריק מיט דער גאַס צו מלכן אין שטיבל; וואס טוט ער אייגנטליך דא אין ראַקיטנע?

ער וויל דא פֿאַרענדיגן זײַן אנגעהויבענע זאַך, און מער גאר. ער וויל דא אפּוואוינען א פּאר חדשים בײַ יצחק־בערן אין וואלד און אויספּרובן, צי ער איז פעהיג אפּ־צוטאן איינעם אַן ענין... ער וועט אים שוין גאר אינגיכן אויספּרובן, אָטדעם ענין... נאר אָט האָבן פון מלכס מוטער דער אלמנה אנגעהויבן אנקומען זעהר אומ־רוהיגע בריוו; מען רײַסט דאָרטן פון איר די הויט אין דער לײַאונשפּאָרקאַסע, וואו זי האָט פאר מלכן די עטליכע רובל געליהען, און אויף אים, חיים־משהן, ליגט שוין אויך אין דעם זין א שטיקל חוב; ער מוז פריהער איבערשרייבן אַלץ, וואס אין אַפּטייקמאַגאַזין איז גע־בליבן, און ציהען זיך א קונה אויפן אינווענטאר מיט די מעדיקאמענטן, איידער ער ענדיגט זיין זאַך.

ער האט געאַרבעט רעגלמעסיג אלע בײַטאג אקעגן א פאר שעה בײַ מלכן אין קליינעם אפטייקמאַגאַזין, געעפנט דאָרטן ניטמער, ווי איינעם א פארנטיגן לאדן און גע־סארטעוועט די סחורות.

אָפטמאָל האָט ער זיך דאָרטן אויף א היפשער ווײַלע געקאנט פארגעסן און זיך מיט גרויס אינטערעס נעמען גראַבלען אינם צווייטן קלענערן חדרל צווישן די פאפירן בײַ מלכן אין שופלאד; געלייענט איין בריוו נאכן צווייטן, געגישטערט, געזוכט און ווידער געלייענט. ס׳האָט זיך ארויסגעוויזן, אז חוה פויזנער האָט איין צײַט געשריבן

מלכן בריוו פון אומעטום, וואו זי איז געפאָרן. מלך איז דעמאלט אין זיין גראד געווען א קליינער קיסר. נאר חוה פויזנער האָט דאך אין יעדער בריוו אירן פארדרייט איר חתימה אַזוי, אַז קיין בן־אדם זאל זיך ניט אנשטויסן, אַז זי האָט זיי געשריבן; גלייך זי וואלט ניט גלויבן איר אייגענער איבערגעגעבנקייט צו אים און וואלט מורא האָבן, אַז אָטדי בריוו זאלן איר שפעטער ניט שאדן. נאר אויב אַזוי, איז מלכס גאנצע חָתנווייכקייט בנוגע צו דער ניט איבעריג שיינער און שווייגנדיגער עטל קאדיס שוין געווען ניטמער, ווי א קונץ, אָדער א חובזאך? ווי אַזוי האָט מען באדארפט דערויף קוקן?

איצט איז געווען קלאר, פארוואס חנקע ליובער האָט זיך אַזוי באליידיגט דאן, ווען ער, חיים־משה, האָט איר באוויזן דעם בריוו מיטן אפגעבראכענעם שטיקל פישביין און האָט ביי איר געפרעגט:

„קלערט איר, הייסט עס, אַז דעם בריוו האָט אנ־געשריבן חוה פויזנער?"

„ווארט, האָט זי בלאס ווערנדיג איבערגעפרעגט, איך האָב דען געזאגט?"

אָט די גבירישע, לייטיש אויפגעצויגענע חנקע האָט געקאנט בלאס ווערן און זיך שטארק באליידיגן נאר דערפאר, וואס מען איז זי חושד, אַז זי איז פעהיג צו רעדן איבעריגס; אַז זי קאן אויסגעבן א צווייטנס אויס־באהאלטענע סודות... ס'האָט מיטאַמאָל א ציה געטאן צו איר דאס הארץ; ס'האָט זיך געוואלט איבערבעטן זי, פארפירן מיט איר, ווי פריהער, א לאנגן רוהיגן שמועס און ארויסבאקומען נאך אייניגע קלייניגקייטן, אייניגע איינצלהייטן וועגן מלכן און וועגן עטל קאדיס. נאר ווען ער איז געקומען צו איר אהין אין עוזר ליובערס רייכן הויז, האָט ער זי ניט געטראפן אינדערהיים; זי איז

געווען אוועקגעפּאַרן מיטן קליינעם מאַטיקן אין דער אייגענער רויטער, פּירגאַרנדיגער בײַטלמיל, וואָס געפינט זיך אנדערהאַלבן וויאָרסט פון שטאָט און גרייט זיך איצט אויסאַרבעטן עלעקטריע פאַר גאַנץ ראַקיטנע. עוזר ליובער אליין האָט זיך נאָך אַלץ געפונען אין קיעוו, פונוואַנען ער האָט צוליב דער עלעקטריע איבערגעפּעקלט איין מאַשין נאָך דער צווייטער, און אין הויז איז קיינער, אחוץ די דינסטן, ניט געווען. בײַ חנקען אין צימער, אויפן ווײַסן פוקס, וואָס לעבן בעט, האָבן זיך געוואַלגערט דעם קליינעם מאַטיקס א פּאָר שפּילכלאַך, און אויפן פאַר־פוצטן טישל איז געלעגן ניטמער ווי דער אַלבאָם, אין וועלכן ס'איז געשטאַנען, אַז דאָס לעבן איז א ים:

»א ים פון ליבע אויסגעטאַקטע קלייניגקייטן און פון פריילעכער פאַרהוילענער דאַרשט«.

חיים־משה האָט אים דאָרטן פונסניי א בלעטער געטאָן, אָטדעם אַלבאָם. ער איז דאָרטן געשטאַנען א ביסל און האָט זיך אומגעקערט צוריק אין מלכס קליינעם אַפּטייק־מאַגאַזין.

נאָכדעם איז געקומען נאָך איינער א טאָג, א נײַער, א וואַכעדיגער און א הייסער.

א לופטל א בײַטאָגעדיגס שאָקלט דאָן פאַמעלאַך אין עק גאַס מיט די יונגע בוימלאַך, וואָס זײַנען אַרומגעגריזעט פון בהמות און פון ציגן, און הײַזער דרימלען אַזוי אין גרויס היץ, אָדער אפשר באַהאַלטן זיי אין זיך א קיל מיט א פּאָר פּרויען, וואָס דרעליוועט ווײַמפּערלאַך. אין שטאָט קומט ניט אָן קיין פור.

א וואָלקן, אַלעמאָל א נײַער, לויפט נאָר געשווינד איבערן בלויען הימל, לויפט אויך א שאָטן אין דער נידער, יאָגט איבער גאַרער לענג פון גאַס און איבערן קײַלאַכדיגן מאַרק; יוב־טובדיג גאָלד אַנטלויפט און וואַכע־

דיגער שאטן יאגט איבער׳ און אויך אַזוי איז שוין דאָרטן בײַ עמיצן אין האָרץ: יום־טובדיג גאָלד אנט לויפט און וואכעדיגער שאטן יאגט איבער׳ א שכֵנה אין עק גאס ארבעט א זאָק לעבן די טרעפלאך פון איר שטוב און ווארפט אַלעמאָל א בליק לינקס צו מלכס קליינעם אפטייקמאגאזין; שוין עטליכע טעג זינט זי באמערקט׳ אַז דער אפטייקמאגאזין איז אלע בײַטאג אפן׳ זי קומט סוף־כל־סוף אַהין ארײַן און דערזעהט חיים־משהן׳ ער שטייט איינער אליין אין א נײַעם אנצוג צווישן די הויכע געשפּיגלטע אפטייקשאפעס׳ וואס קוקן פון הינטערן שטוב גרויזאם און פּארטראכט׳ ווי א שבעהזיצער׳ ער וועגט מעדיקאמענטן׳ שרײַבט אין א ביכעלע און פארפאקט איין פּעקל נאכן צווייטן׳

»זעה נאר׳ וואונדערט זיך די יידענע׳ און איך האב געמיינט׳ אַז דא איז עמיצער פאראן«׳

חיים־משה שטייט אין די ווײַסע ארבל און טוט אויף דער יידענע ניטמער ווי א קוק: אַזוי פארנומען איז ער און באשעפטיגט׳ נאר אַז די יידענע גייט אוועק׳ געדויערט סך־הכל א קליינע ווײַלע׳ ס׳טוט ווידער א קלונג דאס שארפע אפטייקגלעקל׳ און ס׳שטעלט זיך ארײַן חוה פויזנער׳ איר גלייכע פיגור שטייט׳ ווי תָמיד׳ א ביסל אנגעבויגן אויף די הויכע שיכקאָרקעס׳ נאר אַליין איז זי אנגעטאָן אין א ווײַס גאַרעסן קאָפּטל און אין א שארף אויפן קאָפּ; מער איינפאך׳ האָט זי׳ דאכט זיך׳ אָנטאן זיך ניט געקאָנט׳ אַזוי קומט מען פארברענגען צו א מענשן אַן אייגענעם׳ א נאָהענטן׳

»איך וועל אײַך ניט שטערן?« פרעגט זי באלד בײַם ארײַנקומען׳ בײַ דער טיר׳

און איר בליק איז׳ ווי שטענדיג׳ א שמייכלדיגער׳ אַן עזותדיג קלוגער און פארוואונדערטער׳ פון צעטומלט־

קייט הערט חיים־משה לחלוטין זיך ניט איין אין אירע לעצטע ווערטער, קוקט אויף איר פאַרוואונדערט און ווייסט ניט, וואס צו טאָן. אַז ער קומט סוף־כל־סוף צו זיך, זיצט זי שוין אויפן בענקל, וואס ער האָט צוליב איר מיט זיין נאָזטיכל אָפּגעווישט פון שטויב. און ער שטייט נאָך אַלץ אקעגן איר גרייט צו דינען. ער איז פאַר־וואונדערט און האלט זיין פארשטויבט טיכל אין האנט.

»וואַרפט אוועק אייער טיכל« זאָגט זי און שמייכלט.

דאס איז איר געוויינליך קול. אירע אויגן קוקן אויף אים נאָך אַלץ שפּאַטיש און עזותדיג קלוג; זי הייסט, ער זאל אוועקוואַרפן זיין טיכל.

דעמאָלט באמערקט ערשט חיים־משה אַז ער האלט ווירקליך די גאנצע צייט א פארשטויבט טיכל אין האַנט. ער פילט זיך שולדיג און פאָלגט זי.

»אַך יאָ« זאָגט ער.

און ער וואַרפט אוועק זיין טיכל. צום אָנהייב דאַכט זיך, אַז איר גאַנצער וויזיט איז א פארשטייטער פּרוּב, און ניטמער: א לצנותדיגער אויפטו. הייסן הייסט עס אַזוי: איצט אינמיטן לאנגן און הייסן זומערטאָג ווער זי שאפן אַן אינטריגע.

נאר חיים־משה קוקט אויף איר און באמערקט: אירע אויגן פאַלן פלוצים אריין אין א פארטראכטקייט און באַ־קומען מיטאַמאָל א סך טיפן. זי קוקט זיך ארום דאָ ביי מלכן אין מאגאזין, ווי אין אַן אלטער היים.

»גלייך איך האב דא אַמאָל עפּעס געקויפט...«

אַזוי זאָגט זי, בשעת זי הייבט זיך אויף פונם בענקל און פּרובט א שפּאציר טאָן אין טיף פון צימער.

דעמאָלט שלאגט חיים־משה איר פלוצים איבער די רייד.

»גלייך איר האָט דא אַמאָל עפּעס געקויפט, זאָגט ער, און האָט פארגעסן אָפּצוצאָלן«.

»יאָ, טאַקע, חזרט איבער חוה פויזנער מיט אַזאַ פאַר־ וואונדערט פנים, גלייך זי גלויבט ניט, אַז ער, חיים־משה, האָט עס געזאָגט, גלייך איך האָב דא אַמאָל עפּעס גע־ קויפט און האָב פאַרגעסן אָפּצוצאָלן«.

זי זעצט זיך צו צוריק אויפן בענקל און זיצט אַזוי א ווײַלע מיט אַן אראָפּגעלאָזטן קאָפּ. איר איז, אפנים, מיט־ אַמאָל געוואָרן דא שווער, שטארק שווער. און חיים־משה קוקט אויף איר און שווײַגט. איצט געדענקט ער אירע בריוו, וואָס ליגן בײַ מלכן אין שופלאָד. קיינמאָל האָט ער זיי נאָך ניט געדענקט אַזוי קלאָר, ווי איצט, בשעת ער קוקט אויף איר; איבערגעבונדענע ליגן זיי דאָרטן, אויסגעצײלטע.

»איר בלײַבט דאָ, אין מאַגאַזין?«

אזוי פרעגט חוה פויזנער, און דער קאָפּ איז בײַ איר נאָך אַלץ אראָפּגעלאָזן און די אויגן קוקן נאָך אַלץ פאַר־ טראכט ערגעצוואוהין אונטער דער סטויקע ארונטער.

»אַך, ניין«.

חיים־משה האָט שוין דא איצט מערניט, וואָס צו טאָן. ער איז גרייט צו גיין, מיט אלע כבודן גרייט. ער פאַר־ שליסט אויפגיך די קאַנטאָרקע און דעם דרויסנדיגן שלאָס בײַ דער טיר און באגלייט זי אראָפּ צו דער מיט פון שטאָט. ער גייט מיט אַזאַ אויסזעהן, גלייך ער האלט זיך אין דער מעלה; איצטיגס מאָל מוז ער בײַשטיין דעם נסיון פון דאַמענערע. אין אָנהייב מאַרק שנײַדט זיי איבער דעם וועג די אָרטיגע קאָמיסיע, וואס גיט אכטונג אויף ריינקייט. בראש פון דער קאָמיסיע גייט דער שטאָט־ דאָקטער גראביי. ער גייט, ווי זײַן שטייגער איז, פוילבליך און שווער, און זיין פנים איז אויסגעמאטערט, צי פון ניט שלאָפן בײַטאָג, צי פון יידישע צרות. ער איז פאַר־ טראָגן. נאָר דערזעהענדיג חוה פויזנער מיט חיים־משהן,

גיט ער זיך העפליך א נויג. זיינע היפּשע גרויע אויגן טוען זיך פּלוצים אַזאַ דערשרעק, גלייך מע האָט אים נאָר־וואס אויפגעוועקט פון שלאָף, און באלד טוען זיי זיך צוריק א צינד אן און שמייכלען שוין מיט אלע פיל קנייטשן, וואָס ארום זיי.

»קלוג ווי טויזנט רוחות, שמייכלען זיי וועגן זיך אַליין, איך פארשטיי אַלץ און גיב אייך מיין ברכה«.

אַז ער גייט אָפּ א ביסל, קוקט ער זיך נאָכאַמאָל אום און טוט ווידער א שמייכל, נאָר ס'ענטפערט אים ניט קיינער, ניט חוה פויזנער און ניט חיים־משה. זיי זיינען שוין נאָהענט צו עזריאל פויזנערס נייעם הויז. זיי שטעלן זיך אָפּ לעבן גרויסן גאניק, וואס גייט ארויס, ווי אַן אָפענע ווערענדע צום איינגעבראכענעם מאַרק, און ס'דאכט זיך, אַז עמיצער פון זיי וועט באלד אנהייבן רעדן. זיי וואַרטן אויף עפּעס.

שטייען זיי אַזוי א ווײַלע און וואַרטן, נאָר קיינער הייבט ניט אָן צו רעדן. א פארבײַגייענדיג יינגעלע פאר־האלט זיך גאָר נאהענט לעבן זיי, באטראכט זיי מיט שעמעוודיגקייט אין די אייגעלאַך, מיט א שמייכעלע אינם איינגעבויגענעם געשטאלטל, און זיי באמערקן עס ניט.

»איך האָף, אַז איר וועט נאָך אריינקומען צו אונז«, אַזוי זאָגט חוה פויזנער, און אירע אויגן קוקן שוין ווידער צו אים ארויף האלבשמייכלדיג, שעמעוודיג קלוג: גע־כּשרטע אויגן.

»יאָ, ענטפערט צעטראָגענערהייט חיים־משה, געוויס«.

און א ווײַלע שטייט ער נאָך פארטראַכט אויפן ארט; קוקט איר נאָך, ווי זי גייט אַרײַן אין הויז און געדענקט די זאַך, וואס ער שרײַבט דאָרטן בײַ יצחק־בערן אין וואַלד; פארוואס איז שטענדיג, ווען ער קוקט אויף איר,

ווילט זיך אים וואס גיכער ענדיגן די זאַך? ער מוז איצט קומען צוריק אין וואַלד אַרײַן און זיך נעמען פאַר דער זאַך׳

XII

מילא׳ האָט חוה פויזנער ניט געהאַט מער׳ וואס צו פאַרלייקענען׳ און האָט געשוויגן׳ אירע קאָרטן זײַנען געווען אָפן׳ גאַנץ ראַקיטנע האָט געוואוסט׳ אַז איר פרעגער שטייט איצט אָפּ גאַנצע אָוונטן לעבן פאַרקן׳ הינטערן אײַנפאָרהויז׳ וואס לעבן מאַרק׳ שטייט ער און גלעט דאָרט חייקע די דינסט פאַר דער האַנט׳ א שטיקל צייט האָט זי ליב געהאַט מלכן׳ דאס איז געשעהן פונקט דאַן׳ ווען גאַנץ ראַקיטנע האָט געוואַרט׳ וואס דא וועט אַרויסקומען׳

»מלך׳ האָט מען געזאָגט׳ האָט בײַ זיך געפּועלט חתונה האָבן מיט עטל קאַדיס׳ און אַז חוה פויזנער שיקט אים א צעטעלע׳ ער זאָל קומען׳ קומט ער צו איר׳ א? ער קומט«׳

דעמאָלט איז חוה פויזנער בכיון אָוועקגעפאָרן פונדער־היים אויף א לענגערער צײַט׳ כדי זי זאָל קאָנען שרייבן מלכן שיינע בריוו׳ און נאָכדעם האָט געטראָפן דער נס; דעסלער הייסט דער נס; דעסלער פון די טאָרפזומפּן און פונם גרויסן בערייזשינעצער בראָווער׳ אַן אינזשענער׳ זאָגט מען׳ איז ער; ער איז רייך׳ שטאַרק רייך׳ אָבער וואס פאַר א שייכות האָט עס צו אים׳ חיים־משה? וואס גייט עס אים אָן?

ער האָט פאַרגיכערט די טריט:

»א מענש׳ וואס איז געקומען קײַן ראַקיטנע אויסצו־פירן א גרויסן ענין׳ דאַרף גיין מיט גיכע טריט«׳

ער איז געקומען אינמיטן הייסן העלן טאָג צוריק אין

וואַלד אַריין, צוריק צו זיך אין צימער און האָט דאָרטן גאָרנישט געקאָנט טאָן:

»טפו, צו אַלדי שוואַרצע יאָר. ראַקיטנע נעמט צו אָהן שיעור צײַט, און מער גאָר«.

די פענסטער זיינען געווען אָפן. די זון האָט דורך זיי שטאַרק געבאַקט. האָט ער אַראָפּגעלאָזט די קורצע רויטע פאָרהענגלאַך און האָט זיך אין די ווייסע אַרבל צוגעלייגט אויפן בעט. נאר די אַראָפּגעלאָזענע פאָרהענגלאַך האָבן ניט געהאָלפן. די פוסטקייט פונם לאַנגן הייסן זומערטאָג האָט זיך אַהער געלאָזט פילן; פון דער זון, וואס באַקט דעם וואַלד, האָט זי זיך אַהער געלאָזט פילן און פון דער אויסגעוועבטער וואָכעדיקקייט, וואס ציהט זיך אַהער מיט אַלע וועגעלאַך און שטעגעלאַך פון ראַקיטנע דער שטאָט:

»ס'אַראַ פוסטע וואָכעדיגע שטאָט! און וויאַזוי האָסטו דא געלעבט, מלך?

אָט שטייט ער, חיים־משה, דאָרטן, בײַ דער גרעבליע, אין סאַמע אָנהייב ראַקיטנע שטייט ער, אַזוי שטעלט ער זיך פאָר, און קוקט, ווי ווייט, ווייט אין דער גאַס, אין איר טיפן הינטערגרונט יאָגן זיך אירע וואכעדיגע שאטנס נאָך איר וואכעדיג גאָלד. און די שטאָט אַליין איז אויסגעוועבט, אַלט, אויסגעהוילט און טויט. מאַמעס שטאָפּן אייער אין די קינדער און שוויצן צו; א טאטע א קרעמער, א לוסטרינענער טאַטע, שטייט אויף דער שוועל פון דער גרויסער קלייט און געדענקט, וויפיל פּאָר פוישטן ליגן בײַ אים אויפן בוידעם צוגעגרייט אויפן ווינטער. ער פרובט אַלעמאָל, צי די לונגען זיינען בײַ אים ריין און לייגט איבער די שטיקלאַך וואַטע פון איין אויער אין צווייטן. און מלך האָט אָפט געקענט אָפּזיצן א היפּשע צײַט לעבן אָטדעם רייכן קרעמער אויף די טרעפּלאַך און פירן מיט אים א שמועס. אַזוי דערציילט יצחק־בער.

„וואָס זשע מיינט איר, שמייכלט דאָרטן איינמאָל צו אים שעמעוודיג מלך, צוויי יאָר פאַרשיקט זיין קאָן טאַקע אַמאָל אויך זיין א שטיקל ענין. אַמאָל קאָן מען דערפון האָבן א שטיקל נחת־רוח.“

נאָר דער קרעמער גלויבט ניט אין אַזאַ מין נחת־רוח.

„עט!“ אַזוי זאָגט ער און קראַצט זיך פאַמעלאַך אין דער באָרד. ער געדענקט נאָך אַלץ די פיל צוגעגרייטע פוישטן, וואס ביי אים אויפן בוידעם. ער גענעצט. נאר מלך הערט ניט אויף צו שמייכלען . . .

„פונדעסטוועגן, זאָגט ער שטילינקערהייט, פונדעסט־וועגן מוז מען מודה זיין, אַז ביי אייניגע מענשן איז ניט דער גאַנצער עיקר פרנסה“.

נאר עזריאל פויזנער וויל ניט מודה זיין.

„עט! זאָגט ער און גענעצט ווידער, ס'איז חלומות, אינגאַנצן חלומות“.

דעמאָלט קומט פלוצים אונטער דער פאַרוואַלטער פרעגער און כאַפּט גלייך, אינוואס עס גייט דער שמועס. ער האָט פון תמיד אָן ניט ליב אָטדעם לוסטריגענעם טאַטן. ער טוט עזותדיג א דריק צו די פענסנע צו דער נאָז און זאָגט:

„איז אפשר, זאָגט ער, וועט ר' עזריאל פויזנער כאָטש אין עפּעס מודה זיין? אפשר וועט ער, לפחות, מודה זיין, אַז עמיצער אויף דער וועלט . . . אַז עוזר ליובער, למשל, פאַרמאָגט מער געלט פון אים?“

אין דעם איז פרעגער היציג. ער איז זיכער: ער האָט אים געפּאַקט, אָטדעם קרעמער; אין עפּעס וועט ער אים פאָרט מוזן מודה זיין. ער קוקט ווי דער קרעמער לייגט באַנייס איבער די שטיקלאַך וואַטע פון איין אויער אין צווייטן און קנייטשט מיט די אַקסלען. אין עפּעס וועט ער פאָרט מוזן מודה זיין. נאר עזריאל פויזנער טוט

א מאַך מיט דער האַנט און בלייבט ווידער קאלט, אינ־גאַנצן קאלט.

»עט! זאָגט ער, ביי עוזר ליובער האָט קיינער ניט געציילט...«

— — — — — — — — — — — — — — — — —

איז אָט...

חיים־משה האָט זיך פּלוצים דערמאנט אָן מלכס פּנים:

»איז וואס זשע בין איך מיט דעם אויסן, מלך?«

»אַז גארנישט, חיים־משה, אַז א קרעמער האָט ליב צו ציילן«.

»און דו שמייכלסט אַלץ, מלך?«

»יאָ, חיים־משה, ווייל אויך דו... אויך דו האַלטסט אין איין ציילן. און ניט ווי א קרעמער ציילסטו, נאר ווי א טייוול«.

»ווי א טייוול?!«

אַך יאָ. מאָדנע, ווי קלאר דער שעמעוודיגער מלך זעהט עס איצט אַלץ פון דאָרטן, פון יענער וועלט... וואס ארט, אייגנטליך, דעם טייוול, אויב גאָט און איוב נאַרן זיך איינער אָנם צווייטן? דער עיקר איז, וואס גאָט האָט איובן געבענשט... שמחה, ביי אים אין הויז; אַלע וואָך קומען זיך צונויף די קינדער, און דער טייוול גייט אַרום און אַרום דעם הויז, וואו ס׳קומט פאָר די שמחה, און ציילט און ציילט; א פרעמדוועלטיגער גייסט אָהן ליידנשאַפטן, אָהן אייגענעם באַגער ציילט פרעמדע אומ־גליקן און פרעמדע גליקן.

»אָבער א טעות, מלך, א גראָבער טעות«.

ער, חיים־משה, איז נאָך צופיל געבונדן מיטן הויז, וואו ס׳קומט פאָר די שמחה, און טראגט אויף זיך אחריות... דעם שטומען פּראָטעסט... ער וויל מער ניט זיין דא אין ראַקיטנע, קערט ער זיך אום צוריק אַהין אין דער

גרויסער שטאָט. ער שטייט דאָרטן אויף אין איינעם א זומערדיגן פריהמאָרגן, באַגלייך מיט אַלע גרויסשטעטיגע לייט שטייט ער דאָרטן אויף, און לאָזט זיך אַוועק אין גאס. ער האָט ליב די גאס אין איר פריהמאָרגן; ער האָט ליב די זון, וואס באַקט דעם שטיין, און דעם קילן שאָטן, וואס אינדערזייט. פאַרשיידענע גליקליכע און אומגליקליכע מענשן איילן אין פאַרשיידענע זייטן, און אויך ער, חיים־משה, איילט מיט זיי, ער איז איינער פון זיי. אינמיטן בריק איז געפאַלן א פערד און גוססט, און מענשן דערשיסן עס דא אויפן אָרט, מענשן זיינען גרויס־שטעטיגע און באַשעפטיגט; זיי האבן קיין צייט ניט צו וואַרטן, ביז דאס פערד וועט אליין אויסגיין, און דער־שיסן עס מיט זיכערקייט, אַז זיי טוען רעכט... נעכטיגע טעג, זיי קוקן זיך ניט אום צו אים, חיים־משהן, זיי פרעגן ביי אים ניט, צי ער גיט דערויף זיין הסכמה...

— — — — — — — — — — — — — — — — —

אויפן טראָטואַר, מלך, גייט אַרום אַן אַלטער קבצן, א בלינדער, און טאַפּט מיטן שטעקן דעם שטיין.

»כ'בין אַלט ניינציג יאָר, חזרט דער אַלטער, איך בין אַלט ניינציג יאָר, גיט מיר א נדבה«.

און אַרום ווימלט די גאס, מענשן גייען אָפּ און אויף, און אויך ער, חיים־משה, גייט מיט זיי; ער איז איינער פון זיי. איינע א פרוי, זעהט ער, האָט זיך אָפּגעשטעלט קויפן ברויט; זי דינגט זיך פאַרן ברויט; זי צעצאַלט זיך־נאר, אַז זי קוקט זיך אום, דערזעהט זי, אַז לעבן איר איז ניט געבליבן איר קליין פיריאָריג קינד. די שרעק פון גאָר דער וועלט איז ביי איר אויפן פנים.

»א דונער האָט מיך דערשלאָגן, פלעסקעט זי אויס מיט די הענט, נישטאָ מיין קינד!«

א ביסל ווייטער שטייט מען אַרום א האַלבנאַקעטער פרוי. זי האָט א צעריסן לייב: א משוגענע, אָפּנים; זי רייסט זיך פאַר די פונאַנדערגעלאָזטע האָר און קלאַפּט מיטביידע פויסטן אין קאָפּ; זי דערציילט וועגן אומגליק, וואס האָט זי געטראָפן:

»אַלע יאָרן, דערציילט זי, האָט זי בײַ זיך אינדערהיים געוואַרט אויף גאָט; זי איז געווען זיכער, אַז ער וועט קומען — נאַרעשקייטן, ער האָט געמוזט קומען. און הײַנט אינדערפריה איז ער צו איר געקומען און האָט זי ניט געטראָפן אינדערהיים: זי איז אויף א רֶגעלע אַוועקגעגאַנגען פון דער היים«.

און אויפן טראָטואַר, מלך, אינדערזייט גייט נאָך אַלץ אַרום דער אַלטער קבצן דער בלינדער און טאַפּט מיטן שטעקן דעם שטיין. ער הערט נישט גאָרנישט און זעהט נישט גאָרנישט, מלך; ער געדענקט נאָר זיך און זיינע ניינציג יאָר און די נדבה, וואס אים קומט פאר זיי:

»כ׳בין אַלט ניינציג יאָר, חזרט דער אַלטער, איך בין אַלט ניינציג יאָר, גיט מיר א נדבה«.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

»וואס זשע איז דערפון געדרונגען, מלך?«

»אַז גאָרנישט, חיים־משה, אַז דעם אַלטן מוז מען מאַכן זעהענדיג«.

»אָבער ער איז אַלט ניינציג יאָר, מלך, ער איז אויפגעהאָדעוועט אויף נדבות...«

»און וואס קלערסטו טאָן?«

»כ׳האָב א מיטל, מלך, א זיכער מיטל... וואַרט...«

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

וואוהין זשע איז דאס פלוצים מגולגל געוואָרן, ער, חיים־משה? אין א פרעמדער שטאָט איז ער מגולגל געוואָרן. ער קאָן ניט די גאַס. ער קאָן ניט די הייזער.

ער איז צוגעגאַנגען צו א פרעמדער פאַראַדנער טיר׳ ער האָט אָנגעקלונגען און זיך געשטעלט וואַרטן· קיינער האָט אים ניט געעפנט· ער האָט אַליין א שלעפּ געטאָן די טיר׳ זי איז אָפן· ער איז אַרײַנגעקומען אין פאָדער־צימער און האָט דערזעהן הענגען א פּאָר רעק· »גוט׳ האָט ער א טראַכט געטאָן׳ רְמָזִים אויף מענשן«· נאָר די מענשן אַליין זיינען נישטאָ· ער וואַרט א ביסל און קומט אַרײַן אין עסצימער· נאר אויך דאָרטן איז קיינער נישטאָ· אָפּגעטרונקענע גלעזער טיי אויפן טיש׳ און א סאַמאָוואַר אינדערזײַט; דו טוסט אים א טאַפּ· ער איז נאָך וואַרעם; אַן אָפענער בוך ליגט אויפן טיש: עמיצער האָט׳ אַפּנים׳ אין אים נארוואס געלייענט· נארוואס געזוכט מיט די אויגן צווישן די שורות· טירן זײַנען אָפן דורכאויס אין די אַרומיגע צימערן׳ נאָר אויך דאָרטן איז קיינער נישטאָ· ער רופט׳ נאר קיינער ענטפערט ניט· ער וויל אַוועקגיין׳ נאָר ער קען ניט; ער האָט מורא׳ טאָמער··· טאָמער קומט אַריין דער גנב···

»איז אָט׳ מלך׳ וואס זשע דאַרף איך׳ נאָך דיין מיינונג׳ טאָן?«

»היטן׳ חיים־משה׳ היטן׳ ביזוואַנען ס׳וועט קומען דער בעל־הבית«·

»נו׳ און דו׳ מלך? וואַרט··· ווי אַזוי ביסטו אַוועק?«

אַך יאָ׳ מאָדנע: ווי אַלע דא אין ראַקיטנע מײַדן אויס דעם שמועס וועגן מלכס אַוועקגיין׳ וועגן מלכס טויט· בײַ יעדערן איז פאַראַן א חשד׳ אַז מלך איז געשטאָרבן נישט פון זיין האַרצפעלער אַליין׳ נאר קיינער וויל דא וועגן דעם ניט רעדן· חנקע ליובער ווערט בלאַס איט־ליכס מאָל׳ וואס ער׳ חיים־משה׳ פרובט פאַרפירן מיט איר וועגן דעם א שמועס׳ און יצחק־בער דער לאַנגער לאָזט אַראָפּ די ברעמען׳ קנייטשט מיט די אַקסלען און

שווערט זיך, אַז ער ווייסט ניט: זאָל אים שוין אַזוי וויסן בייז.

»וואס זאָל איך דיר דערויף זאָגן, פרעגט ער, איך ווייס? ער האָט אוודאי געהאט ביי זיך אין אַפּטייקמאַגאַזין אַלע גוטע זיבן זאַכן ...«

נאר אָט האָט מען אויך נאָך אים, חיים־משהן, דא אין ראַקיטנע אָנגעהויבן נאָכשפּירן. דער חשד איז געוואָרן ברייטער ... נעכטן ביי־טאָג גייט ער איינער אַליין איבער דער גאַס. די גאַס איז פּוסט, און אַקעגן גייען דריי דאַמען. אַלע דריי קוקן אויף אים פונדערווייטנס; אַלע דריי מאַכן אַזעלכע אָנשטעלן, גלייך זיי קאָנען ביי זיך בשום אופן ניט באַשליסן, צי זאָלן זיי אים אָפּשטעלן, צי ניין. איינע פון זיי, די מיטלסטע, די געפּאַקטע, איז די מאַדאַם בראמבערג. זי טראָגט פּענסנע און קוקט דורך איר האָפּערדיג, ווייל זי האָט זיך ניט מיט וואס צו שעמען: אַלע דא אין שטאָט טוען איר נאָך. אַלע ווייסן, אַז זי איז א מוסטער פאַר דער שטאָט. זי האָט אַזאַ צונויפגעשנורעוועט פּיסקעלע, גלייך זי האָט נאר־וואס אַרויסגעזאָגט א חכמה און וואַרט, אַז די גאַנצע וועלט זאָל זי קומען אויסקושן. די צווייטע דאַמע איז אַן אומ־באַקאַנטע, א נידעריגע, א שוואַרצע מיט א נייגעריג איינ־געפאַלן נעזל, און די דריטע, די יינגסטע, איז אויס־געצויגן לאַנג און דאַר, ווי נאָך א טיפּוס. דאס איז די פריייע צוהערערין אסתר פּיך, וואס איז צוריק מיט עטליכע טעג אַראָפּגעקומען אַהער אויף די זומערדיגע וואַקאַציעס. זי איז מיד, פון א סך לערנען אין דער גרויסער שטאָט. זי איז אָנגעטאָן אין א לייוונט ווייסן אנצוג מיט לאַנגע שלעכט־געפּרעסטע פּראָשוועס; זי האַלט איינגעבויגן דעם קאָפּ און שמעקט פונם קליינעם געלן בלימל, וואס זי האַלט אין האַנט, זי שמעקט פונם בלימל אַזוי נאָהענט, אַז אויפן

שפּיץ נאָז בלײַבט בײַ איר א געלער פלעק. איר קליין אויסגעמאָטערט פּנימל איז פאַרצויגן מיט א געפּודערט אָפּגעברענט הײַטל, נאר די קליינע אייגעלאַך גלאַנצן מיט א הונגעריג פייערל, און אין איר אינגאַנצן צאַפּלט נאָך איינס א מאָדנע לעבעדיג אָדערל און לאָזט זי ניט רוהען; דאס אַרבעט זי מער פון אַלע, מען זאָל אים, חיים־משהן, אָפּשטעלן. די דאַמען לאָזן אים דורך גאר נאָהענט לעבן זיך און קוקן אויף אים, נאר אַז ער גייט אָפּ עטליכע טריט, רופן זיי אים דאָך צוריק, ס׳טרעט אַרויס מיט א קליין שמייכעלע די מאַדאַם בראָמבערג און בעט, ער זאָל קיין פאַראיבל נישט האָבן.

»די זאַך, זאָגט זי, באַשטייט דערין, וואס זיי אַלע דרײַ, אָטדי, וואס חיים־משה זעהט דא פאַר זיך, האָבן אויף זיך גענומען דעם אָוונט, וואס דאַרף אינגיכן געגעבן ווערן לטובת דער תלמוד־תורה. ווילן זיי אים, חיים־משהן, בעטן: ערשטנס, פאַרשטייט מען, ער זאָל אויפן אָוונט זײַן, און צווייטנס — צווייטנס ווילן זיי, אַז חיים־משה זאָל זיך באַטייליגן אין דער פּראָגראַם«.

»אין דער פּראָגראַם?«

חיים־משה זאָגט זיי, אַז צום באַדויערן, האָט ער ניט מיט וואס צו באַטייליגן זיך. חוץ דעם, וועט ער צום אָוונט געוויס שוין דא אין ראַקיטנע ניט זײַן... ער וועט שוין געוויס האָבן אַוועקגעפאָרן.

»נאר אויב אַזוי, זאָגט די מאַדאַם בראָמבערג און וויל זיך אַנטשולדיגן, אויב אַזוי פאַלט דאָך אָפּ די גאַנצע זאַך...«

נאר דא שלאָגט איר איבער די רייד די פרייע צוהערערין אסתר פיך. זי גלויבט ניט, אַז חיים־משה זאָל צו יענער צײַט שוין האָבן אַוועקגעפאָרן פון ראַקיטנע. זי שטייט די גאַנצע צײַט אין איין שורה מיט דער מאַדאַם בראָמ־

בערג און שמעקט איר געל בלימל. אירע אויגן קוקן אויף חיים־משהן אָהן אויפהער פונאונטן ארויף; מיט א שמייכעלע און מיט נײַגעריגקייט קוקן זיי אויף אים און הערן אים ניט אויף צו פארשן.

«איר קלערט דען בכלל אַוועקפאָרן פון ראַקיטנע?» פרעגט זי בײַ אים.

און אין א רגע אַרום, ווידער מיטן זעלבן שמייכל אין די אויגן, מיט א רֶמֶזל פון א קלוגיטשקער, וואס ווייסט כלומרשט זיין סוד.

«איר זײַט דען פונאָנהייבאָן ניט געקומען קיין ראַקיטנע מיט דער דעה, אַז איר זאָלט דא פאַרבלייבן?.. אַז איר זאָלט מער קיינמאָל פונדאַנען ניט אַוועקפאָרן?..»

«איך? פרעגט חיים־משה, פאַרוואס מיינט איר אַזוי?»

זיי לאָזן זיך גיין אַראָפּ מיט דער גאַס. אין איין שורה מיט אים גייט די פרייע צוהערערין אסתר פיך, און די איבעריגע צוויי דאַמען גייען נאָך פונהינטן.

«מלך, זאָגט אסתר פיך, מלך האָט אויך פונאָנהייב געזאָגט, אַז ער פאָרט פונדאַנען אַוועק...»

זי זאָגט עס, ווי גלאַט אַזוי אין דער וועלט אַריין. און חיים־משה באַמערקט, אַז שפּאַנען שפּאַנט זי גיך, גיך, און בשעת זיי גייען, קוקט זי אַראָפּ צו דער ערד. דערבײַ האָט זי א טבע איינצובויגן זיך אינצווייען, ווי א דינע זאַנג. ער געזעגנט זיך און קערט זיך אום אין וואַלד אַריין. ער שטרענגט זיך אָן און וויל זיך דערמאָנען, צי ער האָט זיך ניט ווען עס איז פאר עמיצן אַרויסגעכאַפּט מיט א וואָרט וועגן דעם אַלעמען, אויף וואס די פרייע צוהערערין אסתר פיך האָט געוואָרפן א רֶמֶז. ניין. אַלץ, וואס ער האָט ווען ס'איז וועגן דעם געטראַכט, איז געווען פאַרנעפּלט, פאַרנעפּלט אַפילו פאַר אים. חיים־משהן אַליין. די פרייע צוהערערין אסתר פיך האָט גערעדט גלאַט אַזוי

אין דער וועלט אַריין. נאר אויב אַזוי, וועט ער, חיים־משה, שוין מוזן זיין אויפן אָוונט לטובת דער תלמוד־תורה. אסתר פיך וועט דאָרטן אויך זיין, און דעסלער און חוה פויזנער... און אויך ער, חיים־משה, ער וועט דאָרטן מוזן זיין.

XIII

אסתר פיך איז ביז שפּעט אינאָוונט זיך פאַרזעסן ביי חנקע ליובער אינדערהיים. אַריינגעקומען אויף א רגע, אויף איבעררעדן מכוח די סערוועטן און טישטעכער, וואָס חנקע האָט צו געבן אויפן אָוונט אין תלמוד־תורה, און פאַרזעסן זיך מיט גלייכגילטיגקייט צו היים, צו שלאָף, צו אייגענעם פאנפעוודיג דינעם קולכל. איר אויסזעהן איז געווען א טרוימעריש לאנגווייליגער, א האלב אויפ־גערעגטער, האלב דרימלענדיגער. איר איינציגער ווייסער אנצוג, וואָס מיט די לאנגע שלעכט געפּרעסטע פראשוועס, האָט אויסגעזעהן פאַריתומט, ווי זי, די פרייע צוהערערין, אסתר פיך אַליין. זי האָט שוין ניט געהאט קיינעם דאָ אין שטאָט, אַחוץ אַן עלטערן ברודער, א האָלצהענדלער. אירע פאָטער און מוטער זיינען שוין לאַנג געשטאָרבן, און קיינער האָט ניט געוואוסט, צי מיט איר שוועגערין לעבט זי בשלום, צי ניין. זי האָט גערעדט מכוח דעם, וואָס ראַקיטנע צאַנקט:

»ניט מע שטאַרבט, ניט מע לעבט אין ראַקיטנע, נאָר מע גוססט«.

חנקע האָט זיך צוליב איר אויפגיך באַפרייט פון דער קיכנעס חשבונות. זי האָט געלייגט מאָטיקן שלאָפן און האָט זיך אויף די שפּיצפינגער אומגעקערט פון זיין פינסטערן חדר צוריק אין גרויסן עסצימער. אַרום גרויסן ברענענ־דיגן הענגלאָמפּ האָבן די הויכע ווענט גענומען אויסזעהן

בײַנאַכטיג און שטאַרק שפּעט, און די פרײַע צוהערערין איז דאָ נאָך אַלץ געזעסן און נאָך אַלץ גערעדט. ווער איז זי אַזוינס געווען, אָטדי פרײַע צוהערערין? זי האָט דאָ אין שטאָט ניט געהאט איר גלײַכן. מעגליך, אַז א פרײַע צוהערערין איז זי געוואָרן נאָר דערפאַר, וואָס אַלע דאָ אין ראַקיטנע זײנען געווען קורסיסטינס. איצט האָט זי, נאָך פינף יאָר לערנען, זיך אומגעקערט אַהער כמעט א געענדיגטע, כמעט א יוריסט. זי קוקט דאָ אויף אַלעמען פונאויבן אַראָפּ, און איר איינציגער נאָהענטער פרײַנט איז דאָ דער דאָקטער גראַביי. זי האָט גערעדט מכוח דעם, וואָס פון זומער צו זומער קומט זי אַהער אַראָפּ אויף וואַקאַציעצייט און טרעפט דאָ אַלצמער לאַנגווײַליגקייטן, מער פּוסטקייט.

»און אָט איז שוין געשטאָרבן מלך אויך, אויף זײַן אַפּטייקמאַגאַזין הענגט א שלעסל...«

אירע אויגן האָבן זיך געשמאָלט אין צוויי קליינע שלעפּעריגע שפּעלטיקלאַך. דער קליינער מאָגערער קערפּער אינם גראַמען ווייסן אָנצוג האָט זיך געשפּאַרט אויפן גליטשיגן זאָנטיק, און דאָס מויל האָט גערעדט און גערעדט, אַזוי אַז, קוקנדיג אויף דעם, האָט זיך געדאַכט, אַז רעדן רעדט עס פון זיך אַליין, אָטדאס מויל; ס׳הענגט ניט אָפּ ניט פונם מוח און ניט פונם גאַנצן שלעפעריגן קערפּער; ס׳איז א באַשעפעניש אַליין פאַר זיך און עס רעדט. איז אָט: אָקאָרשט נעכטן בײַטאָג איז די פרײַע צוהערערין אינאיינעם מיט חיים־משהן אַריינגעקומען אין מלכס אויפגעשלאָסענעם אַפּטייקמאַגאַזין; זי האָט דאָרטן דערזעהן אין צווייטן קלענערן צימער דאָס אָפענע פאַרגעלטע אַפּטייקפּודעלע, וואָס ליגט אויפן פאַרשטויבטן טישל, און האָט מיטאַמאָל פאַרשטאַנען, אַז אַלע דאָ אין ראַקיטנע זיינען פערד, פשוטע פערד:

»מלך איז דאָ געגאַנגען צום טויט מיט קליינע זיכערע טריט, און קיינער האָט עס נישט באַמערקט, אַזוי האָט זי, די פרייַע צוהערערין, דאָרטן געזאָגט צו חיים־משהן, דער סם, וואָס מלך האָט אויסגעקליבן, איז געוויס געווען א גרינגער, אַ גאַנץ געוואוינליכער, און איינגענומען האָט ער אים אין משך פון א וואָך צייט אַלעטאָג צו ביסעלאַך, סאַר א גרויל! איינגעמען סם אין משך פון א וואָך צייט אַלעטאָג צו ביסעלאַך...«

»געשיקט זיך? האָט זיך געוואונדערט חיים־משה, איר מיינט עס באמת?«

»וואָס זשע דען? האָט אים דערויף געענטפערט זי, די פרייַע צוהערערין, איך טרייב מיט אייך קאַטאָוועס?«

אַליין דער דאָקטער, דער דאָקטער גראַביי, איז אָקאָרשט איצט איר, דער פרייַער צוהערערין, מודה:

»ער הייבט זיך אָן דערמאָנען, זאָגט ער, בעת מ׳האָט מלכן באַלד נאָכן טויט אַראָפּגעהויבן פונם בעט, האָט ער דערזעהן אונטערן קישן א קליין קיילאַכיג אַפּטייקפּודעלע, א ליידיגס און אָפּנס, און לעבן דעם האָט זיך גע־וואַלגערט דאָס קליינע דעקעלע. דאָס פּודעלע איז אינווייניג געווען געל, ווי פון יאָדאָפאָרם, אַזוי זאָגט דער דאָקטער, נאָר אים איז דעמאָלט גארנישט ניט איינ־געפאַלן«.

די גאנצע צייַט, וואָס מלך איז געלעגן צובעט מיטן פּאכיר אייז אויפן האַרצן, פלעגט ער, דער דאָקטער, צו אים אַלע בייַטאָג אַרייַנקומען און פאַרברענגען מיט אים א שעה אָנדערהאַלבן אָדער צוויי. פאַרן אַוועקגיין האָט ער אַלעמאָל געבעטן מלכן זיך אויפזעצן און האָט בייַ אים אויסגעהערט דאָס האַרץ.

»נעכטיגע טעג, האָט ער דעמאָלט צו מלכן געזאָגט, ס׳איז גארנישט; דאָס האַרץ וועט מוזן אויסהאַלטן«.

»יאָ, געווים, האָט דערויף מלך געשמייכלט, מן הסתם, וועט דאָס האַרץ מוזן אויסהאַלטן«.

און דאָס איז געווען דאַן, ווען דעם סם האָט ער איינגענומען מיט א רגע פריהער, אָדער מיט א רגע שפּעטער נאָכן דאָקטערס אַוועקגיין. ער האָט געפירט אַלעמען פאַר דער נאָז, מלך . . .

וואו זשע זיינען דעמאָלט געווען מלכס גוטע פריינט?

די פריינע צוהערערין שפּעט אָפּ פון אַלע גוטע פריינט מלכס. אַז זי לאַכט, הערט זיך, ווי גיפטיג ס'קלינגט איר דין פאָנפעוודיג קולכל. אין אירע אייגעלאַך צינדט זיך אָן א פייערל.

»עטל קאַדיס, זאָגט זי, האָט, דאַכט זיך, געהאַט, פאַרוואָס צו זיין מלכן געטריי, פונדעסטוועגן האָט זי אים אַפילו איינמאָל דעם קישן ניט איבערגעשלאָגן און האָט ניט געוואוסט, וואָס ביי אים צוקאָפּנס טוט זיך, ס'איז אַן אַקט . . .«

»און חוה פויזנער האָט זיך פאַרקריגט מיט מלכן פּונקט ערב זיין קרענק. זי האָט ניט פאַרגונגען, אַזוי זאָגט מען אין ראַקיטנע . . . זי האָט ניט געוואָלט הערן, ווי מע שטויסט צימערינג ביי עטל קאַדיס אינדערהיים און ווי מע גרייט זיך דאָרטן צו דער חתונה, איז זי אַוועקגעפאָרן אין קרייזשטאָט, זיך זעהן מיט דעסלערן. נו, מילא . . . אָבער פאַרוואָס האָט זי זיך נאָכדעם אומגעקערט און האָט אים אָנגעצונדן דאָס לעמפּל אויפן צווייטן טאָג נאָך זיין טויט?«

בכלל מוז די פריינע צוהערערין מודה זיין, אַז זי פאַרשטייט ניט א סך זאַכן. אָט איז, למשל, איצט אַהער אַראָפּגעקומען אָטדער חבר מלכס, חיים־משה, און דרייט זיך דאָ אַרום. ער גייט דאָ, זאָגט מען, אַריין אין דיזעלבע הייזער, וואוהין ס'פלעגט אַריינגיין מלך: ער באַגעגנט

זיך מיט דיזעלביגע מענשן ... חנקע קאן איר ניט קלאר מאכן:

„וואָס טוט ער דאָ?“

ביי אסתר פיך איז, הייסט עס, געווען א חשד, אַז חיים־משהן געפעלט דאָ שוין צופיל אַלץ, וואָס מלך האָט דאָ געטאן ... חנקען איז צוויימאָל אַריבערגעגאַנגען א גרויל איבערן לייב, נאר זי האָט געשוויגן. צום אָנהייב איז איר געווען איינגענעם, זי איז געווען די יינגסטע פון אַלע מיידלאַך דאָ] אין שטאָט, קיינמאָל האָט זי נאָך ניט גערעדט מיט איר אַזוי ערנסט, ווי איצט, די פרייע צו־הערערין אסתר פיך. דערנאָך האָט חנקה ביסלאַכווייז טיף אין זיך אָנגעהויבן ווען, אַז די פרייע צוהערערין זאָל אַוועקגיין. וואָסמער זי איז געזעסן, אַלצמער האָט זי געוואָלט, זי זאָל אַוועקגיין. זי האָט אַליין פאַרשלאָסן נאָך אסתר פיך די פּאַראַדטיר און האָט זיך נאָכדעם אויס־געטאָן ביי זיך אין צימער מיט אַן אומצופרידן געפיל בנוגע צו־זיך אַליין, צו דער פרייער צוהערערינס שפּעטן זיצן און צו אַלץ, וואָס זי האָט דא גערעדט. וואָס האָט זי אייגנטליך געוואָלט, אָטדי פרייע צוהערערין אסתר פיך? זי איז שוין געווען ניט קיין יונגע, לחלוטין ניט קיין יונגע, זי איז געווען עלטער פון אַלע מיידלאַך דאָ אין שטאָט. דער איינציגער פאסיגער מענש, מיט וועמען זי האָט זיך דאָ אין ראַקיטנע געקאנט צונויפגיין, איז גע־ווען דער העברעער, אנשל צודיק; אָטדער, וואָס איז שוין איינמאָל געווען אין פּאַלעסטינע און וואָס מע האָט שוין געדרוקט איניגע זיינע העברעאישע מאמרים. די גאנצע שטאָט האָט געוואָלט, ס׳זאָל זיין א שידוך. נאָר מיט אנשל צודיק האָט זי זיך דאָ אין ראַקיטנע פון שטענדיג אָן געקריגט. תמיד, אַז זיי האָבן זיך באַגעגנט, האָבן זיי געמוזט מיט עפּעס באַליידיגן איינער דעם

אַנדערן, אַרײַנקומען אין כּעס און זידלען אַזוי שטאַרק איינער דעם צווייטן, אַז זייטיגע מענשן זאָלן זיי דאַרטן פונאַנדעררנעמען.

אין א פּאָר נעכט אַרום האָט זיך חנקען געחלומט, אַז אַהער קיין ראַקיטנע איז ווידעראַמאָל אַראָפּגעקומען מלכּס שוועסטער, די פּרעמדשטעטלדיגע פּראָוויזאָרין, אַז עטל קאַדיס האָט זיך כּלומרשט אויך אַהער אומגעקערט, און אַז אַלע דריי, מלכּס שוועסטער, עטל קאַדיס און זי, חנקע, גייען זיי נאָך נאָך א גרויסער לוויה. זיי קלערן ניט וועגן דער לוויה און ווייסן ניט, וועמענס זי איז. און אינדרויסן איז מאָדנע, ס'איז פאַרנאַכט; אַז זיי קומען אויפן בית־עולם, זעהען זיי, ווי מע נעמט גראָבן א גרוב אין עק בית־עולם, לעבן קאַרשנבוים, אין איין שורה מיט מלכּס קבר נעמט מען גראָבן די גרוב, מע איז מקבר דעם זשורנאַליסט, וואָס וואוינט אין קרים מיט דער אַנטלאָפענער דאָקטערשע גראַבײַ, נאָר אַז מע לאָזט אים אַראָפּ אין גרוב און מע דעקט אויף זײַן פּנים, זעהט מען, אַז ס'איז ניט ער, ס'איז חיים־משהס פּנים...

חנקע האָט זיך פלוצים, אינמיטן חלום, אויפגעזעצט אויפן בעט און האָט מעכאַניש, מיט פאַרשלאָפענע פינגער און פאַרשלאָפענע גלידער, גענומען איבערפלעכטן אויף זיך דעם צאָפּ; תמיד ווען זי איז געווען אומרוהיג, האָט זי מעכאַניש איבערגעפלאָכטן אויף זיך דעם צאָפּ.

חנקע האָט קיינמאָל ניט איבערגערעדט אירע חלומות. זי האָט אין זיי ניט געגלויבט, נאָר מיט די חלומות אַליין איז זי געווען אינווייניג געבונדן; א האַלב יאָר, איידער איר מוטער איז געשטאָרבען, האָט זי זי געזעהן אין חלום א טויטע, און מיט א חודש פריהער, איידער זייער טראָגענ־דיגע גויאישע וועשערין האָט געבוירן, האָט זיך איר גע־

חלומט די וועשערין מיט א קליין מיידעלע אויף די הענט, א קליין מיידעלע מיט בלויע אויגן און מיט לויכטיגע האָר, פונקט אַזאַ, ווי זי האָט נאָכדעם געהאַט.

חנקע האָט איבערגעלעבט א שרעקליך אויפגערעגטן צעדרייטן פריהמאָרגן און האָט מיט צופיל מאַמעדיגער בייזקייט אָנגעשריגן אויף מאָטיקן:

»מאָטיק, זיץ איין!«

»מאָטיק, לאָז מיך צורוה, איך בעט דיך«.

איטליכס מאָל, וואָס פון דער פאַראַדטיר האָט זיך דער־הערט א קלונג, האָט זי באַקומען א בלאַס פּנים און האָט זיך אַהין איינגעהערט מיט אַזאַ פארשטאָרבן האַרץ, גלייך דאָס גייט מען איר אָנזאָגן, אז איר חלום איז מקוים גע־וואָרן. זי האָט זיך געפילט שטאַרק מיד, און דער קאָפּ האָט איר א ביסל וויי געטאָן. דערצונאָך האָט זיך דער טאָג אליין אויסגעגעבן זעהר א הייסער, א נודנער טאָג און א מאָדנע לאַנגער. אין אַזאַ טאָג, האָט זיך געדאַכט, קאָן געשעהן אַלץ.

ביי טאָג האָט חנקע אָנגעטאָן יום־טובדיג זיך און מאָטיקן און האָט גענומען עמיצן אויף וואַרטן. נאָר צו זיי אין הויז איז קיינער ניט געקומען. און אַלץ אַרום האָט נאָך פונביינאַכטאָן אויסגעזעהן מאָדנע. דער הייסער זומער־טאָג איז דאָך געווען א פּשוטער, א וואָכעדיגער, און ערגעצוואו לעבן דער קיך האָט מען נאָך אַלץ געהאַקט מיטן שווערן האַקמעסער, געהאַקט איילנדיג, ווי אום ערב־שבת. חנקע האָט זיך קוים דערוואַרט, ביז די הייסע זון האָט זיך אָפּגערוקט אָנאַזייט. פון די הייזער האָבן מיט גרויס פוילקייט גענומען אַראָפּקריכן די קורצע שאָטנס. דעמאָלט האָט חנקע גענומען מיט זיך מאָטיקן און איז אויסגעפּוצטערהייט אַוועקגעגאַנגען מיט אים אַראָפּ מיט דער לאַנגער גאַס, צוגאַסט צו דער יונגער מאַדאַם

בראָמבערג. פון איר האָט, ווי תמיד, געשמעקט מיט פולן פרישאויסגעזייפטן פּנים און מיטן ריח פון נייעם לייקענעם בייטעלע. נאָר איינס אַן אויג האָט בײַ איר אונטערגעציטערט, און דער קאָפּ האָט נאָך אַלץ פונבײַנאַכט א ביסל וויי געטאָן, ס׳האָט איר געשאָסן אין א שלייף.

נאָר בײַ דער מאַדאַם בראָמבערג אינדערהיים האָט קיינער ניט דערמאָנט ניט דעם וואַלד, ניט יצחק־בערן, ניט חיים־משהן. הייסט עס, אַז דאָרטן איז מיט חיים־משהן גאָרנישט ניט געשעהן. בײַ דער מאַדאַם בראָמבערג איז, ווי תמיד אין שטאַרקהייסע זומערטעג, געווען היימליך, קיל און גוט, ווײַל די בעל־הביתטע איז געווען א גרויסע בעריע און ווײַל אויף דריי טרעפּלאַך און הינטער א שווערער פּאָרטיערע האָט מען זיך אויפגעהויבן אין קליינעם עסצימער. געזעסן זיינען דאָרטן די מאַדאַם בראָמבערג, די פּראָוויזאָרין ליפּשיץ און די נייע ראַבינערשע מיטן אײַנגעפּאַלענעם נעזל און מיט די אָפּענע קלעפּיג־קלוגע טינטשוואַרצע אייגלאַך. געזעסן כמעט אַלע מיט האַנטאַרבעט אין שויס, מיט אַן אויסזעהן פון מענשן, וואָס באַהאַלטן זיך דאָ אויס אינדערקיל פון שטאַרק הייסן דרויסן, און גערעדט האָט מען וועגן דעם, וואָס פאַרבײַ ראַקיטנע דאַרף אינגיכן אָנהייבן דורכגיין א קוריערצוג, און וועגן דעם, וואָס אין די גרויסע שטעט האָט מען שוין ווידער אָנגעהויבן טראָגן פּשוטע קליידלאַך, גלאַטע אַזעלכע און שמאָלע:

מע פּלאָנטערט קוים מיט די פיס.

חנקע איז דאָרטן אָפּגעזעסן ביז נאָך בײַטאָגעדיגן טיי, אָפּגעזעסן מיט שווערקײַט, מיט אָנשטענדיגער לאַנגווײַליגקייט, דרך ארץ צו דער בעל־הביתטע, וואָס איז געווען איר געשטאָרבענער מוטערס נאָהענטסטער פריינט.

און אוועקגעגאַנגען איז זי סוף כל סוף פונדאַנען מיט דערזעלבער אומצופרידנקייט, מיט דערזעלבער אויפ־רעגונג, מיט וועלכע זי איז אַהער געקומען; אַרויס־געגאַנגען אינאיינעם מיט מאָטיקן אינדרויסן און ווידער־אַמאָל דערזעהן דעם ברענענדיגהייסן זונענאויסגאָס, דעם לאנגן תּמוזדיגן טאָג. ער איז געווען פײַנליך און אומענדליך, אָטדער טאָג. זײַנע קורצע שאָטנס האָבן זיך קוים גערוקט, קוים געקראָכן און די אינווייניגסטע אומ־רוהיגקייט אויך. אויפן טראָטואַר אין שאָטן זײַנען אויסגעפּוצט, ווי אום יום־טוב, אַרומגעגאַנגעןביידע משרתים פון בראָמבערגס סקלאַד פון ערדמאַשינעס, זיך לײַדיגגייעריש געווערטלט און לײַדיגגייעריש געראַנגלט, און אין די צוויי קלויסטערס, וואָס אין ביידע עקן שטאָט אונטער די בערג, האָבן שוין ווידער נאָך לאנגער בײַ־טאָגעדיגער רוה גענומען קלינגען די גלאָקן; אָפּגעוואַרט אַזוי איינער דעם צווייטן, אָפּגעוואַרט שטיפעריש און יונג און ווידעראַמאָל גענומען פאַריאָגן, פאַרקלינגען איינער דעם צווייטן, ס'איז געווען א מיטזומערדיגער גויאישער חגאטאָג א חגאטאָג, וואָס געהייליגט ווערט ער אין די זאַטע רוהיגע דערפער אַרום, און וואָס דאָס שטעטל דאָ נאָגט אים טיילווײַז אויס און איז אים האלב מחלל; ס'האָבן זיך לײַדיגגייעריש געלאַנגווייליגט אין מאַרק א פּאָר פּאַר־געסענע גויאישע פורן, זיך געלאַנגווײַליגט מיט בענקשאפט צו די אַוועקגעשאָקלטע האלבשיכורע בעל־הבתים־פויערים; ס'איז געווען פוסט אין שטאָט, און פונווײַט, פונם שיפּועדיגן בארג, וואָס אַקעגן, האָט זיך אַהער אַרויסגעבלויט דער גרויסער וואַלד מיט זײַן אָנהייב גע־דיכטעניש, א שנורגלײַכער בלויער וואַלד, וואָס קייטלט בארג און הימל און טריפט איצט אין דער גרויסער היץ מיט בלויער פאַררויכלטקייט אַרום זיך און אַרום זײַנע

טיפֿן, און אַזוי נאָהענט איז איצט אַהין, אַזוי נאָהענט און אַזוי ווײַט. דאָרטן געפֿינט זיך איצט חיים־משה.... פלוצים איז חנקע געוואָרן שטארק רויט, קוקנדיג אַהין צו אָטדעם וואַלד; זי האָט מאַמעדיג אָפּגעהאלטן מאָטיקן, ער זאָל ניט לויפֿן אַפריהער, און אַליין איז זי געוואָרן שטאַרק רויט, און די ברוסט האָט זיך אָנגעהויבן הייבן און ווערן פול מיט האַרץ פול מיט האַרץ — דאָס ערשטע מאָל איז איר איצט אַרויפגעקומען א געדאַנק, נעמען מאָטיקן און אַרויפגיין מיט אים אַהין אויפֿן בארג צו חיים־משהן; דאָס ערשטע מאָל האָט אַהין צו אים אַזאַ שטארקן ציה געטאָן, און זי איז געוואָרן רויט, שטארק רויט, אייגנטליך, איז ער איר געווען א פרעמדער, אָטדער חיים־משה. סך הכל א מאָל דרײַ איז ער געווען בײַ זיי אין הויז און מער איז ער שוין ניט געקומען, ער האָט אויפגעהערט צו גיין. חנקע האָט אָפּגעהאַלטן מאָטיקן מיט כעס אין קול:

»מאָטיק, לויף ניט, איך בעט דיך«.

און שווער איז געווען צו וויסן, אויף וועמען איז זי אויפגעטראָגן; אויף זיך פאַרן געפיל, וואָס ציהט אַהין אין וואַלד, צו אויף מאָטיקן, וואָס פאַרלויפט אַפריהער און פלאָנטערט זיך יעדערן פאַר די פיס.

אין עק מאַרק אין אלכסון האָט חנקע דערזעהן די יצחק־בעריכע. זי איז געזעסן איינע אַליין אויף דער זון אויף א ווײַסגעפאַרבטער בריהענדיגער באנק, וואָס אַקעגן א קלייט פון געפעס.

חנקע האָט זיך לעבן איר אָפּגעשטעלט:

»פרעג איך אײַך: אין אַזאַ היץ!...«

די קרענקליך געלע יצחק־בעריכע איז געזעסן אויפֿן בענקל אויסגעפוצט ווי אום שבת בײַטאָג; זי האָט פון

גרויס היץ צעבונדן אויף זיך דאָס זײַדענע קאָפּטיכל און האָט געפּאָכט מיטביידע עקן אויפן שוויציגן פּנים.

»אוי, איז הייס, האָט זי זיך געקלאָגט מיט א מינע פון פּאַר חלשות, מע קאָן אויסגיין ... און חנקע, חנקע איז נאָך א קינד, אינגאַנצן א קינד, אויב זי פרעגט, נאָכוואָס יצחק־בער דערלאָזט, זי זאָל זיך קראַנקערהייט אין אַזאַ היץ שלעפּן אין שטאָט אַרײַן.

די זאַך באַשטייט דערין, וואָס יצחק־בער האָט זיך פון פרומקייט אָפּגעשאָקלט:

»שוין אינגאַנצן אָפּגעשאָקלט, טעג און וואָכן, אין שטויב דאָרטן, צווישן די פּילשטשיקעס, און אין גאָט גלויבט ער ניט ... ווייס איך, וואָס ... ער גלויבט ניט«.

נאָך יענע וואָך האָט ער געהאַט יאָרצײַט, יצחק־בער, און פאַרגעסן, גאָרניט געגאַנגען אין שטאָט אַרײַן; זיך ניט אָפּגעוואַשן אפילו.

איז נו, מילא, יצחק־בער, ווי ער וויל זיך, נאָר זי, די יצחק־בעריכע, זי האָט מורא פאַר גאָט; זי איז קראַנק ... האָט זי איצט אָטדאָס גענומען מיט זיך, א פונט ליכט, און איז געקומען אין שטאָט אַרײַן. ליכט פון א יאָרצײַט זײַנען אָסור ווי א חרם. אָטדאָס זיצט זי דאָ אויפן בענקל ניטווײַט פון דער שול און וואַרט: די שול איז נאָך פאַרשלאָסן. ס'וועט קומען דער שמש, וועט זי אים די ליכט אָפּגעבן. און יצחק־בער? יצחק־בער ווייסט דערפון אפילו ניט, יצחק־בער איז נאָך גאַנץ פריה אַוועקגעפאָרן ערגעץ מיטן וואַלד־פערד־ און וועגל.

חנקע איז רויט געוואָרן.

און חיים־משה?

זי האָט זיך פאַרלוירן. דאָס ערשטע מאָל פאַר דער גאנצער צײַט האָט זי געפרעגט אויף חיים־משהן. זי האָט ניט געוואוסט, וואָס וועט וועגן איר מיינען די יצחק־

בעריכע. נאָר די יצחק־בעריכע האָט גאָרנישט גע־מיינט.

»ווער? אָטדער רוח?« האָט זי זיך געוואונדערט.

זי האָט אָנגערופן חיים־משהן »רוח«, ווײַל קיין מענש אין דער וועלט איז ניט אימשטאַנד צו לעבן אַזוי, ווי ער לעבט. זי אַליין האָט באַלד נאָך פּסח געהייסן יצחק־בערן אָנשרייבן חיים־משהן, ער זאָל קומען. זי האָט געמיינט: ער וועט דאָ אַרויפנעמען אויף זיך א ביסל לייב. נו, איז דאָך עס אָבער א רוח, ניט קיין מענש, א ניט עסט ער? צי ער טרינקט? א ניט שלאָפט ער? ... ער איז צעיאָצט, ער טומלט, און געגוג.

אַנומלטן איז געקומען צו פאָרן אין וואַלד אַרײַן יצחק־בערס שוועסטער מיט איר מיידעלע. שוין ניט קיין יונגע, אָטדאָס מיידעלע אירס, א יאָר אַכט־צעהן אוודאי, רעדן רעדט עס שעפּעליאַווע און אַליין איז עס געבליבן בײַם קינדערשן שכל; זיצט גאַנצע טעג אײַנ־דרויסן בײַ דער שטוב אויף דער ערד און שפּילט אין טשעריק. ציילט און ציילט און שפּילט נאָכאַמאָל און ציילט נאָכאַמאָל. האָט ער געקענט אַזוי אָפּזיצן אַקעגן איר גאַנצע שעהן, חיים־משה, און קוקן, ווי זי שפּילט.

»איז וויפיל האָסטו שוין געמאַכט?« פרעגט ער אַזוי בײַם מיידעלע.

»שוין טוידנט, ענטפערט דאָס מיידעלע, א תּך, א תּך מאָל טוידנט«.

»און איצט, וואָס ווערסטו טאָן?«

»איך וועל מאַכן נאָך טוידנט«.

»יאָ, יאָ, זאָגט ער, און קוקט איר אין פּנים אַרײַן, מאַך נאָכאַמאָל טויזנט«.

ער גייט אַוועק צו זיך און פאַרשפּאַרט זיך. ער טוט דאָרטן, אַפּנים, עפּעס. ווער ווייס אים? תמיד שמייכלט

ער, אַז מע פרעגט אים, וואָס ער טוט, שמייכלט ער און ענטפערט ניט, און אונטער די אויגן איז אים שוין בלוי, ער איז הויט און ביין. ביינאַכט רעדט מען שעהנלאנג ביי אים אין צימער. זי, די יצחק־בעריכע, כאַפּט זיך אויף אינמיטן דער נאַכט און הערט, ווי מע רעדט דאָרטן.

»חיים־משה, קלאַפּט זי אים סוף־כל־סוף אָן אין ווענטל, ווער רעדט עס דאָרטן ביי דיר, חיים־משה?«

»ס'איז גאָרניט«, שרייט ער צו איר פון יענער זייט ווענטל און איז פריילעך.

ער לאַכט.

»ס'איז שדים, שרייט ער צו איר, שדים טאַנצן אַרום מיר ביי מיר אין צימער«.

»זי, די יצחק־בעריכע, מוז זיך פאַר חנקען מודה זיין: זי איז שוין ניט צופרידן, וואָס ער איז אַהער אַראָפּ־געקומען, חיים־משה. זי האָט מורא פאַר אַזעלכע ווערטער. ווען חיים־משה זאָל זיך איצט וועלן באַזעצן ערגעץ אַנדערש, וואָלט זי אים געזאָגט א גרויסן דאַנק... נאָר פאַרוואָס איז חנקע אַזוי בלאַס?... וואָס איילט זי אַזוי, חנקע? זי גייט שוין אַהיים? און דער שמש פון דער שול איז נאָך אַלץ נישטאָ. זעהט נאָר, איך בעט אייך: די זון איז שוין נאָר אויפן דאַך, און די שול איז נאָך אַלץ געשלאָסן. ווען קומט שוין א מאָל דער שמש? נאָר חנקע גייט שוין טאַקע? א גוטן טאָג, א גוטן טאָג«.

חנקע איז געווען ניט אַזוי דערשראָקן, ווי בלאַס. פאַרוואָס האָט זי פלוצים דערפילט אין חיים־משהן אַזאַ אייגענעם, אַזאַ נאָהענטן, נאָהענטן, גלייך ער וואָלט געווען איר אַן עלטערער געראָטענער ברודער. נאָך א סך, א סך א נאָהענטערער, ווי איר אייגענער עלטערער ברודער; ער איז א סך, א סך יאָרן ניט געווען אינ־

דערהיים, ער האַלט ניט פון דער היים, און איצט איז ער אַראָפּגעקומען. נאָר פאַרוואָס האָט זיך געטראָפן, אַז פאַרפאָרן איז ער ניט גלײַך צו זיך, צו זיי אין הויז, נאָר אין וואַלד אַרײַן, צו דער יצחק־בעריכע, וואָס וואָלט געווען צופרידן, ווען ער קלייבט זיך פון איר אַרויס? פאַרוואס זאָל זיך דא אין ראַקיטנע ניט געפינען עמיצער, וואָס זאָל אים דאָס זאגן? זי האָט אין זייטיגן הינטער־געסל דערזעהן פונווייטנס דעם דאָקטער גראַבײַ און האָט זיך אויף א רגע אָפּגעשטעלט: אפשר וואָלט עס אים געזאָגט דער דאָקטער גראַבײַ? ער קאָן דאָך חיים־משהן נאָך פון דער גרויסער שטאָט. אפשר וואָלט זי אים געבעטן...

נאָר דער דאָקטער גראַבײַ איז דורכגעגאַנגען גאר נאָהענט פאַרבײַ איר און האָט זי ניט באַמערקט. זײַן פריש געגאָלט פנים, וואָס מיט די גראָבע און לויכטיגע פריצישע וואָנצעס, איז געווען שוואַרץ אָפּגעברענט און פאַרשוויצט. צעטראָגן און אויסגעמאַטערט־מיד פון ניט שלאָפן בײַטאָג, האָט ער געוויגט זײַן פעסטן קערפּער אויף די קורצע און פעסטע רעסאָרנדיגע פיסלאַך און איז איצט בײַ זונזעצן אַרומגעגאַנגען אין די הינטערגעסלאַך מיט פאַרנאַכטיג שפּעטע וויזיטן צו זײַנע חולאים. צעטראָגענערהייט האָט ער געטראָפן אין א פרעמדער שטוב, ניט אַהין, וואוהין מע האָט אים גערופן. א פאַר־פוצט מיידל האָט אים פון דאָרטן אַרויסבאַגלייט מיט גרויס דרך ארץ און האָט אים שמייכלדיג אָנגעוויזן:

»אָט אַהין... אין יענער שטוב האָט מען געוויס דעם דאָקטער געבעטן«.

און ער האָט דעם מיידל שוין אַפילו קיין דאַנק ניט געזאָגט; ער האָט דערזעהן חנקען מיט מאָטיקן דורכגיין, האָט ער פלוצים אויפגעוואַכט. ער האָט א שמייכל גע־

טאָן מיט אַלע קנייטשן׳ וואָס אַרום זײַנע פּאַרדרימלטע אויגן׳ און האָט א מאך געטאן צו חנקען מיט דער האַנט:

»אָט אַהין׳ אין יענעם הויז׳ האָט ער געזאגט׳ ס׳איז אַלצאיינס ··· נעכטיגע טעג ···«

XIV

דער דאָקטער גראַביי איז אַרומגעגאַנגען מיט דער קאָמיסיע׳ וואָס גיט אַכטונג אויף ריינקײַט·

ער האָט שלעכט באַזוכט זײַנע חולאים׳ אָפּגעכאַפּט זײַן אַרבעט אין שפּיטאָל און פּריציש שטום געטראָגן דעם עול פונם אַראָפּגעקומענעם אינספּעקטאָר׳ דעם דאַרן שטרענגען גוי׳ וואָס טראָגט בלויע ברילן און איז אינכּעס׳ משוגענערווײַז אינכּעס· יידן האָבן דאן גנביש אונטערגעקוקט פון יעדן שמאָלן סיטקעלע; ס׳איז געווען כדאי צו וויסן:

»ווען פון זײַנע באַקאַנטע וועט דער דאָקטער לאָזן מאַכן אַן אַקט?«

נאָר דער דאָקטער האָט געהאַט א מיד פאַרשטיינערט פּנים׳ געהאַלטן די הענט אַרונטערגעלייגט אונטערן ווײַסן זומערדיגן רעקל און נאָכגעגאַנגען דעם אינספּעק־טאָר מיט אַן אויסזעהן׳ גלײַך ער׳ דער דאָקטער׳ וואָס שטייט העכער פון אים׳ מישט זיך בכיון ניט און האַלט שטאט; ער לאָזט אָטדעם שלעכטן וואַריאַט׳ דעם גוי׳ מאַכן אַקטן׳ ווען ער וויל·

דרײַ טעג כסדר איז דער דאָקטער גראַביי געווען׳ אַזוי־צוזאָגן׳ פאַרקנעכטעט׳ שלעפעריג און עפעס׳ ווי ניט מיט אַלעמען׳ און אויפן פערטן טאָג נאָך ווארעמעס׳ ווען די קאָמיסיע איז אַוועקגעפאָרן׳ איז ער באַפרייט געזעסן לעבן אַלטן מילשטיין׳ דעם טיש׳ וואָס אין שאָטן פון עזריאל פויזנערס גרויסער קלייט· איצט איז שוין

דאָ ווידער מער קײַן עלטערס פון אים ניט געווען. ער האָט געשוויצט, געטרונקען די פלעשלאַך לימאָנאַד, וואָס דער עלטערער קלייטמשרת עפּנט פאַר אים מיט אַזאַ דרך ארץ, גלײַך ער איז א חשובער קונה, א גלח. ער האָט שעלמיש געשמייכלט און האָט גערעדט מכוח דעם, וואָס אַלץ איז גאָרנישט, בלאָטע שבבלאָטע:

«גלויבט זשע מיר, ר׳ עזריאל פויזנער, נעכטיגע טעג!»

«די הויפּטזאַך באַשטייט דערין, וואָס די לופט איז פול מיט זיגער... וויפיל מענשן, אַזויפיל זיגער, און יעדער פאַר זיך; יעדערער — א גרויסער, גרעסער יעדנפאַלס פונם צווייטן... און אָט איז נאָך איינער, אַ?»

דאָס האָט ער דערזעהן דעם לאַנגן אַנשל צודיק צוגיין, האָט ער צו אים א שמייכל געטאָן מיט די פולע פּריצישע וואָנצעס, מיט די אויגן און מיט די פיל קלוגע קנייטשן אַרום זיי און האָט אים געגעבן די האַנט. ער האָט אים געבעטן זיצן דאָ אַקעגן אים אויף דער באַנק און האָט אים שעלמיש א קלאַפּ געטאָן אין אַקסל.

«אויך א זיגער! וואָס? נישט אַזוי?...»

אַנשל צודיק האָט נאָרוואָס פאַרן אַרויסגיין פונדער־היים געהאַט באַטראַכט אויף זיך אַקעגן שפּיגל זײַן ווײַסן קראַגן און האָט באַשלאָסן, אַז ס׳איז ניט מסוכן, אַז מע קוקט זיך ניט צו גאָר נאָהענט, זעהט מען ניט, אַז דער קראַגן איז א גומענער. איצט איז ער געווען רוהיג און האָט, ווי זײַן טבע איז דאָ אין גלות, געקוקט סקעפּטיש אויף דער וועלט און אויך אויפן דאָקטער גראַביי. ס׳איז איצט געווען שטאַרק מאָדנע אויף אים צו קוקן, אויף אָטדעם דאָקטער. די גאַנצע שטאָט איז געווען פול מיט קלאַנגען וועגן דעם, וואָס זײַן אַנטלאָפענע פרוי, די זעלטענע פאַרשוין, געפינט זיך איצט אין דער נאָהענטער קרײַזשטאָט אין האָטעל, אַז צוזאַמען מיט איר געפינט

זיך איצט דאָרטן דער גרויסשטעטיגער זשורנאַליסט, וואָס וואוינט מיט איר די גאַנצע צײַט אין קרים, און אַז זי גרייט זיך אַראָפּצוקומען אַהער א קוק טאָן אויפן קינד. יעדן טאָג האָט זי געקאָנט אַהער אַראָפּקומען, די גאַנצע שטאָט האָט אים געהאַט אין מויל. און ער איז דאָ גע־זעסן מיט אַזאַ אויסזעהן, גלײַך אים איז אַלצאיינס, וואָס מע רעדט וועגן אים, ער האָט גערעדט מכוח דעם, וואָס די לופט איז פול מיט זיגער, און אַלץ איז בלאָטע.

»נעכטיגע טעג«.

דעסלער, דעסלער פון בעריזשינעץ, למשל, פּאָרט אָפּט אין קרײַזשטאָט; ער האָט דאָרטן, זאָגט מען, געשעפט. ער שטייט אויפן וואָקזאַל בײַ דער בילעטקאַסע, אינם האַרטן ברוינעם הוט און אין די לײַקענע הענטשקעס שטייט ער דאָרטן, און פּאַר אים שטייען נאָך דרײַ, צי פיר מענשן. אַלע דאַרפן בילעטן אין קרײַזשטאָט. יעדערער זאָגט דאָרטן צום קאַסיר: »מיר אויך א בילעט אין קרײַזשטאָט«. נאָר אַז ס'קומט צו דעסלערן, טוט ער א שטילן הוסט און זאָגט: »און מיר א בילעט אין קרײַז־שטאָט«, ווײַל ער האַלט, אַז ער איז ניט גלײַך מיט אַלעמען, ניין, בשום אופן, פון אים הייבט זיך אָן א נײַע צאָל; ניט »ער פאָרט אויך«, נאָר »ער« פּאָרט, און אַנדערע »פּאָרן אויך«. אים, דעם דאָקטער, איז שוין אַפילו א חידוש, ווי דערלאָזט עס דעסלער, אַז די ערע זאָל זיך אָנהייבן ציילן ניט פון אים, נאָר פון קריסטוסן. כע, כע, כע...

דער דאָקטער האָט זיך פונאַנדערגעלאַכט פריציש און גרינג און האָט געגעבן א קלאַפּ צו מיט דער האַנט אויפן קאַלטן לימאָנאַד, וואָס אין גלעזל:

נאָר אָט ברענגט מען אַנומלטן צו אים, דעם דאָקטער, אין שפּיטאָל נאָך איינעם א זיגער ... דאָס איז א

געלבליך דאַר און בלאַס עקסטערנאינגל פון א נאָהענט שטעטל.

»ער האָט שוין שטודירט אין אָדעס און שלאָפט ניט ביינאַכט, אַזוי דערציילט די מוטער זיינע. יאָ, יאָ, זאָגט זי, איר מעגט אים גלויבן«.

נאָר דאָס יינגל אַליין שווייגט און קוקט זיך אַרום גרויסמוטיג, ניט אויפן דאָקטער קוקט ער, נאָר אויף די ווענטבילדער, אויף די ביכער אין שראַנק. אויסריידן דאָ א וואָרט רעכנט ער נידעריגער פון זיין כבוד. ער גלויבט ניט אין מעדיצין, אַזוי ווייזט זיך נאָכדעם אַרויס:

»מיט וואָס, פרעגט ער ביים דאָקטער, קאָנט איר היילן אָפּגעשוואַכטע ליבע? איר האָט ניט מיט וואָס זי צו היילן«.

»ער האַלט בכלל ניט פון וויסנשאַפט. אַלע געזעצן, זאָגט ער, רירן אים קוים אין פּיאַטע«.

»איר קענט, זאָגט ער, באַשטראָפן א מענשן, וואָס צעברעכט מיר א ריפּ אָדער א ביין. אָבער מיט וואָס וועט איר אים באַשטראָפן, אויב ער צעברעכט מיר א געדאַנק אָדער א געפיל? איר האָט אַפילו קיינמאָל ניט געטראַכט, אַז ס'קומט אים באַשטראָפן«.

ער טיילט זיך אויס פון אַלע. ער זאָגט »איך« און »איר«. קלאָר ס'איז א »זיגער«. נאָר דעם דאָקטער אינטערעסירט דאַן איין זאַך:

»הערט, פרעגט ער ביים עקסטערנאינגל, צי ווייסט איר ניט וועגן איינעם אַן אינזשענער דעסלער? וועגן דעסלער פון בעריזשינעץ?«

»וועגן וועמען?«

»אַך, ניין«, דער עקסטערנאינגל האָט קיינמאָל וועגן אים ניט געהערט.

דער דאָקטער האָט זיך ווידער פריציש און גרינג פונ־אַנדערגעלאַכט, זיך פונאַנדערגעלאַכט פונדעם, וואָס

איין »זיגער« אָנערקענט ניט דעם צווייטן, און האָט חבריש אַרויפגעלייגט די האַנט צו אַנשל צודיק אויפן אַקסל:

»נאָר אָט איז ער, דער דאָקטער גראַבּיי אַליין, אויך, אַזויצוזאָגן, א »געוועזענער זיגער«...

ער האָט איצט געוואָלט ריידן, דער דאָקטער, טרינקען לימאָנאַד דאָ אין שאָטן פון עזריאל פּויזנערס קלייט און ריידן, ריידן אָהן א ברעג. ער האָט ניט געהאַט, וואוהין צו איילן. ווען ער קומט איצט אַהיים, וואָלט ער גע־פונען זיין קליין דאָקטערש טרוקן הויפל פאַרגאָסן מיט זון און אינווייניג אין די צימערן וואָלט ער קיינעם ניט גע־טראָפן, אַחוץ דער יונגער אויסגעמושטירטער גויע, דער דינסט, און אַחוץ זיין איינציג זעקסיאָריג מיידעלע, וואָס די אַנטלאָפענע פרוי האָט אים דאָ געלאָזן. ס׳איז ניט לאַנג געווען קראַנק מיט דיפטעריט, אָטדאָס מיידעלע, און האַלט איצט אין געזונט ווערן; סע זיצט אין ווייסן אָפּעראַציאָנסצימער אויף דער הילצערנער סאָפקע, מיט א פאַרבאַנדאַזשעוועט העלזל זיצט עס דאָרטן און שפּילט זיך מיט דער אַלטער פידל, וואָס די דינסט האָט אַראָפּ־געבראַכט פון בוידעם. דאָס איז דעם דאָקטער גראַבּייס פידל, דעם ערשטן זומער, ווען ער איז קיין ראַקיטנע אַראָפּגעקומען, האָט ער נאָך געשפּילט גאַנצע שטיקער פון מענדלסאָנס קאָנצערט. שטאָטלייט האָבן דעמאָלט געקאָנט אָפּשטיין גאַנצע זומעראָוונטן אונטער זיינע אָפענע פענסטער, הערן און שמועסן מכוח דעם, וואָס ער שפּילט גוט, דער דאָקטער:

»ווי גאָר די גרויסע שפּילער שפּילט ער«.

און איצט איז אָטדי פידל געווען אָהן א גריף און סך הכל מיט איינער א מיטלסטער סטרונע, אַן אויסגעצויגע־נער אַזאַ און א פאַרדאַרטער. אַז מע האָט זי א פּיק

געטאָן, האָט זי כמעט ניט אַרויסגעגעבן קיין שום קלאַנג. דאָס איז געווען דעם דאָקטער גראַבייס אָפּגעשפּילטע פידל.

אַנשל צודיק האָט זיך געפילט לעפיש דערפון, וואָס דער דאָקטער האַלט א לענגערע ווײַלע די האַנט אויף זײַן אַקסל; ער האָט פויל אונטערגעשמייכלט און האָט געקוקט אויפן דאָקטער סקעפּטיש.

»א שטילער וואָרעם, אָטדער כלומרשט העפליכער דאָקטער, וואָס רעדט שטענדיג וועגן עולמותן. אין א קאפּיקע פונדעסטוועגן גלויבט ער... מע זאָגט: ער האַלט אויסגעבאַהאַלטן דרײַסיג טויזנט ערגעץ אין קרײַז־שטאָט אין א באַנק«.

און דער דאָקטער האָט אַלץ גערעדט וועגן דעם, וואָס ער האָט אַמאָל נאָכן ענדיגן אוניווערסיטעט פיר יאָר נאָכ־אַנאַנד דעם סטודענטישן סורדעט ניט אויסגעטאָן. זײַן פּאַרטיי האָט אים דעמאָלט אַרומגעשיקט פון שטאָט צו שטאָט, און ער האָט אָפּגעהאַלטן איין גלאַנציגע רעדע נאָך דער צווייטער, און אומעטום, וואוהין ער קומט, טרעפט ער א גרויסן זאַל איבערגעפילט מיט מענשן, ער קען קיינעם ניט, נאָר אַלע קאָנען אים, דעם דאָקטער גראַביי.

קומט ער איינמאָל זומער בײַטאָג אין א גרויסער שטאָט און אין זעלבן אָוונט רעדט ער. דער זאַל איז מער געפּאַקט, ווי תמיד. א סך יונגע לײַט, מיידלאַך, און איינע א מיידל באַגלייט אים נאָכדעם אַרויס פון זאַל. א שלאַנקע שיינע מיידל און העכער פון אים, דעם דאָקטער גראַביי, העכער מיט א גאַנצן קאָפּ. זיי גייען ביידע אַראָפּ פון דריטן גאָרן מיט די טרעפּ. און אַרום איז פינסטער. די עלעקטריע אויסגעלאָשן. זיי ריידן פריילידך. פּלוצים טוט זיך א דריי ער, דער דאָקטער, נעמט אַרום דאָס מיידל און טוט זי א קוש...

נאָר פאַרוואָס פאַרכאַפּט זיך פּלוצים דער דאָקטער און שטעלט זיך אָפּ? צי איז אָטדאָס מיידל ניט געוואָרן נאָכדעם זיין פרוי, אָטדי, וואָס איז פון אים פאַר צוויי יאָרן אַנטלאָפן און וויל איצט פון קריישטאָט אַראָפּקומען א קוק טאָן אויפן קינד?... יעדנפאַלס איז זי אויך זעהר א שלאַנקע, א שיינע און איז א סך העכער פון אים, דעם פּריציש פולבליכן דאָקטער גראַביי, העכער מיט א גאַנצן קאָפּ. דער דאָקטער רעדט מער ניט. ער האַלט ביידע עלנבויגנס אויפן טיש און קוקט פאַר זיך אין מאַרק אַריין. אַנשל צודיק קוקט אויך. און פּלוצים דערזעהען זיי, ווי גאָר נאָהענט פון דער קלייטס זייט טוט זיך א שלייך אַרויס חנקע ליובער אין איר ווייסן היטעלע און אין איר ווייסן זומערדיגן קלייד. זי טראָגט עפּעס א שווערע זאַך איינגעוויקלט אין א שאַרף און וויל, אַפּנים, אַז קיינער זאָל ניט זעהן, אַז די זאַך איז איר שווער צו טראָגן. דערזעהענדיג דעם דאָקטער מיט אַנשל צודיק ביים טיש זיצן, טוט זי זיך ווי א כאַפּ צוריק און ווייסט ניט וואָס צו טאָן מיט דער שווערער זאַך. נאָר באַלד שטאַרקט זי זיך, זי טוט א שוואַכן שמייכל צו די, וואָס זיצן לעבן דער קלייט ביים טיש, און לאָזט זיך אַוועק ווייטער מיט דער מיטלסטער לאַנגער גאַס און מיטן וועג, וואָס פירט אַרויס פון שטאָט.

טעג זיינען אַלץ געשטאַנען טרוקענע, בריהענדיגע. זון האָט געגיהנמט. חנקע איז אין משך פון אָטדי טעג צווייטאָל געווען אין וואַלד, צווייטאָל געטראָגן אַהין איינגעוויקלט אין שאַרף מלכס סטאַטועטע. און ביידע מאָל ניט געטראָפן חיים־משהן אינדערהיים, אויף זיין טיר איז געהאַנגען א שלעסל, און ביידע מאָל זיך שיער ניט געעקט פון היץ. איר יונג פולבליך פּנים איז

געווען ביז צעגליהען אָנגעפּײַערט און רויט, און לעבן די שלייפן און העכער דער אויבערשטער ליפּ זײַנען איר אַרויסגעטרעטן פיל פּיצעלאַך קליינע טראָפּנס שווייס. זי האָט זיך געפּאָכט און האָט גערעדט מיט דער יצחק־בעריכע וועגן יצחק־בערן, וועגן איר קרענק און וועגן פאַרשיידענע שטובזאַכן. זי איז געווען דאַנקבאַר דער יצחק־בעריכע, וואָס זי פרעגט זיך ניט נאָך, צוליבוואָס זי, חנקע, איז געקומען אין וואַלד אַרײַן.

»פאַרוואָס זאָל זיך די יצחק־בעריכע ניט קורירן, ווי עס געהער צו זײַן? פאַרוואָס זאָל זי מיינען, אַז ס'איז מער ניטאָ קיין רפואות, אַחוץ טרוקענע באַנקעס און סינאַפּיזמעס?

און אַרומאונאַרום האָט געשמעקט מיט ערדענעם שטיבל, מיט ליימיגער פּאָדלאָגע און מיט טאָטערשע קרייטאַכצער, מיט פרישן גרינעם אָטשערעט, וואָס וואַלגערט זיך לעבן בעט און אונטער די פיס און זעהט אויס מאָדנע, דערפּאַר, וואָס אינדרויסן איז שטאַרק הייס און אויף די פענסטער זײַנען דורכאויס אַראָפּגעלאָזן די קורצע רויטע פאָרהענגלאַך.

סוף־כל־סוף האָט חנקע באַשלאָסן איבערצולאָזן חיים־משהן א צעטעלע:

»זי האָט אים געבראַכט מלכס קליינע סטאַטועטע; זי קלערט, אַז די סטאַטועטע געהער געוויס גיכער צו אים, חיים־משהן, איידער צו איר. ער איז דאָך פאָרט געווען נעהענטער ווי אַלע מיט מלכן. זי איז זיכער, אַז דער מאַדאַם בראָמבערגס קרוב, דער סטודענט, וועט אויך אַקעגן דעם גאָרנישט ניט האָבן. זי האָט די סטאַטועטע געוואָלט צוטראָגן אים, חיים־משהן, צום טאָג פון זײַן געבוירן, נאָר זי ווייסט ניט, ווען ער יאָרט זיך, קיינער דאָ אין ראַקיטנע ווייסט ניט, ווען ער יאָרט זיך«.

זי האָט נאָכאַמאָל איבערגעלייענט איר צעטל און האָט זיך דערשראָקן, זיך דערשראָקן פאַרן געדאַנק, וואָס זי שרײַבט אים, חיים־משהן, א צעטעלע. חוץ דעם, האָט זיך איר איר האַנטשריפט געדאַכט שרעקליך. קיינמאָל אין לעבן האָט זי ניט באַמערקט, אַז זי האָט אַזאַ מיאוסע העסליכע האַנטשריפט, ווי זי באַמערקט עס איצט. זי האָט דאָס צעטעלע צעריסן און האָט געלאָזט די סטאַטועטע בײַ דער יצחק־בעריכע. זי איז באַנייס שטאַרק בלאַס געוואָרן, באַקומען א סך אויפרעגונג אונטער דער ברוסט און געבעטן די יצחק־בעריכע איבערגעבן חיים־משהן, אַז זי בעט אים אַרײַנקומען צו זיי אין הויז, פונאָנהייב דער נײַער וואָך בעט זי אים צו זיי אַרײַנקומען.

XV

אינאָנהייב נײַער וואָך האָט אַראָפּבאַרג, אויף דער אַלטער שטאָט, גענומען לאַרעמען דער גרויסער זומער־דיגער יאָרירידּ; ער האָט געדויערט גאַנצע דרײַ טעג, זונטאָג איז געווען דער ערשטער טאָג פון אָטדעם יריד.

דאָס איז געווען א פרייליכער טאָג אויף דער אַלטער שטאָט פון ראַקיטנע.

די שניטקרעמער, וואָס אין אונטערשטן שלעכטברוקירטן מאַרק, האָבן אַרויסגעהאַנגען רויטע יום־טובדיגע פאַטשיילעס אויף די טירן און האָבן פאַרפלייצט די געגנט מיט אַלערליי לײַוונטן און מיט וואָלוועלע שלעכטשמעקעוודיגע ציצן; זיי האָבן שמיידיג, פון פריהמאָרגן אָן, געוואָרפן זייער גליקליכן טומל אַקעגן שפּאָגלנייער זון, אַקעגן בריהענדיגן אָטעם פון יונגען הייסן זומער, און אַקעגן ווײַטן שהחינובלויען הימל. און פונאַרומאונאַרום, פון דערפער, וואָס ליגן באַגראָבן אין טיפע פאַרטויבטע טאָלן, פון שטעגעלאַך, וואָס פאַלן שעמעוודיג אַראָפּ פון

גרינע באַארבעטע בערג, האָבן פאַרשוויצטע פוסגייער און פורן נאָך אַלץ געהאַלטן אין איין ציהען.

אַרום עלף אַזייגער אינדערפריה האָבן די איבער־געפולטע געסלאַך, וואָס אין טאָל, שוין אָפּגעוואָרפן פון זיך א לאַנגאָנענדיגן טויזנטמײַלערדיגן געמורמל, אַן אויס־געמישטן מיט עפּעס אַן אייביגן הבל־הבלים, מיט קלאַפּנ־דיגן פּיסק פון באַריידעוודיגער גויע און מיט פוילע בלאָנדזשענדיגע טענער פון אַן אייביג פאָנפעוודיגער האַר־מאָשקע. איבערן ריח פון פרישן צוגעטריקנטן גראָז האָבן דאָרטן אָהן אויפהער געניסט. די אויסגערוהטע דאָר־פישע פערד, געהייבן די קעפּ אין דער לופט און פריילין געהירזשעט ערגעץ אַרויף צום הויכן בלויען הימל. און אין דערזעלבער צײַט איז דער רײַכער און ציכטיגער טייל שטאָט, יענער, וואָס אינדערהייך, נאָך אַלץ גע־בליבן רוהיג, טיף אַרײַנגעטאָן אין דער נגידישער שטיל־קײַט פון זײַן לאַנגער און פוסטער זומערדיגער וואָך. א פּאָרהאַנג אויף אַן אָפענעם פענסטער האָט געוואַרט, אַז א מינדסט ווינטל זאָל אים קומען א ריר טאָן, און א קבצן א פאַרנודעטער האָט דאָרטן געליטן פון גרויס היץ, אַרומגעשפּאַנט פון הויז צו הויז און געפּרובט א שלעפּ טאָן איין געשלאָסענע פאַראַדטיר נאָך דער צווייטער.

אויף דער לאַנגער מיטלסטער גאַס זעהט מען קיין מענשן ניט. זי איז זוניג און פוסט. אינאָנהייב בעריז־שינעצער וועג, לעבן די יונגע גרויע טאָפּאָלן, איז אויך פוסט. אויף עוזר ליובערס אָפענע וואָקזאַלפענסטער הענגען די לאַנגע בכבודיגע פּאָרהאַנגען, און אויך דאָרטן איז נישטאָ קיין מינדסט ווינטל, וואָס זאָל זיי א ריר טאָן. אינווייניג אין הויז איז קיל און פריש; עוזר ליובער איז נאָך אַלץ נישטאָ אינדערהיים, און דער קליינער מאָטיק

טוט אין טויט אַרײַן, מען זאָל אים פירן אַראָפּ א באַרג אויפן יריד; ער זיצט אויפן פּאַרקעט און קלאַפּט מיט די פיס; ער וויינט אויפן קול, און חנקע דרייט זיך לעבן אים און איז אויפגערעגט.

גאַנץ פריה, ווען אַלע אין הויז זיינען נאָך געשלאָפן, האָט עמיצער געטאָן א שאַרפן קלונג מיטן גלעקל פון פּאַראַדטיר. דאָס האָט געקאָנט א קלונג טאָן איינער פון די שקצימלאַך, וואָס פּאַשעט זײַנע גענז אויפן עקסטן ליידיג גרינעם פּלאַץ; א קלונג טאָן האָט דאָך אָבער געקאָנט אויך עמיצער אַנדערש; אַרויס דער שטאָט אויפן שיפּועדיגן באַרג איז דאָ דער וואַלד; אין וואַלד וואוינט חיים־משה, און די יצחק־בעריכע האָט אים דאָרטן געקאָנט איבערגעבן ··· אַלצדינג, וואָס זי, חנקע, האָט געבעטן, האָט אים דאָרטן די יצחק־בעריכע געקאָנט איבערגעבן. חנקע וואַרט, נאָר קיינער קומט ניט.

בײַטאָג, ווען די בריהענדיגע זון רוקט זיך אָפּ א ביסל אינאַזײַט, מוז חנקע צוליב טאָן מאָטיקן און זיך מיט אים אַראָפּלאָזן אַראָפּ א באַרג אויף דער אַלטער שטאָט צום יריד. מאָטיק שינדט פּאַסן, מע זאָל מיט אים גיין גיכער, און חנקע פּאַרקרימט א ביסל איר פּנים און האַלט אים אָפּ מיט געוואַלט, ווי א מאַמע:

»וואוהין לויפט ער? ·· אָט איז מען שוין שיער ניט איבערגעפּאָרן אָטדעם מזיק«.

דערבײַ שפּילעט זיך איר אָפּ איינע א נײַע לײַקענע הענטשקע, און פון דער האַנט פּאַלט איר אַרויס דער לויכטיגער אויפגעשטעלטער זאָנטיק און בלײַבט ליגן אויף דער ערד. די קעכין א פּעסטע געשטופּלטע יידינע, וואָס קומט אָן פון מאַרק פּאַרשוויצט מיט א שווערן קלימעק אויפן בויך, הייבט חנקען אויף דעם זאָנטיק און

געפינט, אַז אָטדער קליינער מאַטיק איז גאָר קיין קינד נישט; ס'איז נאָר עפּעס אַן אָנשיקעניש, א שטיק קוועק־זילבער איז עס:

»ער וואָלט געקראָכן פערד אונטער די בייכער, אָטדער מאַטיק«.

אינאָנהייב יריד צווישן די ערשטע צוויי שורות אויס־געריוהטע פערד, וואָס שטייען באַרגאַראָפּ מיט די קייען־דיגע מיילער צו די אויסגעשפּאַנטע וואָגנס, פּאָכען מיט ווידלען און מיסטיגן אַהער צום וועגצו, באַגעגענען זיי זיך מיט דער מאַדאַם בראָמבערגס שוואַרצאַטלעסענעם פּאַלטאָ און מיט דער קורצפּיסיגער און קורצנעזלדיגער ראַבינערשע, וואָס איז דאָ אין שטאָט נאָך א נייע. די פרוי בראָמבערג פירט זי תמיד אַרום אונטער דער האַנט; די פרוי בראָמבערג רעדט, און זי קוקט מיט די קלעפּיג אָפענע שוואַרצע אייגעלאַך און שווייגט.ביידע זעהען זיי איצט אויס אַזוי יום־טובדיג, גלייך זיי קערן זיך אום פון א באַדעקנס. איבערהויפּט די פרוי בראָמבערג, זי טראָגט איצט איר גאָלדענע פענסנע, און אַז זי זאָגט אָפּ א חכמה, שנורעוועט זי צונויף דאָס פּיסקעלע און וואַרט, אַז די גאַנצע וועלט זאָל קומען זי אויסקושן: זי געדענקט תמיד, אַז זי איז א מוסטער. צוריק מיט א יאָר פער־צעהן האָט זי די ערשטע דאָ אין געגנט חתונה געהאַט פאַר איר שוועסטערקינד »פּאָ ליובוי«, און איצט וויסן עס אַלע אין געגנט; אַלע אין געגנט מאַכן איר נאָך... איצט גייט זי פונם יריד; זי האָט געהאָפט קריגן עפּעס רעכטס צווישן די אַרויסגעפירטע ציצן, זי האָט געמיינט קויפן א מתנה איר דינסט.

דריי אויפגעשטעלטע פרויענזאָנטיקעס שטייען א ווײַלע, ווי א סגל, דאָ אויף דער זון צווישן די מיסטיגנדיגע פערד, און די מאַדאַם בראָמבערג האַלט דערווייל אין איי

שלעפּן דעם ברוגזן מאַטיקן פאַרן אַראָפּגעלאָזטן בערדל· זי פאַרבײַסט אַזש מיט די ליפּן:

»פאַרוואָס איז ער תּמיד אַזאַ שלעכטער, אָטדער מאַטיק? אַזאַ שלעכטער ...«

אַלע פאַנקעווען אים, אָטדעם מאַטיקן; אַלע ווייסן, אַז זײַן עלטערער ברודער בומע איז אַן אומלײַט, א ניט גע־לערנטער און אַן אויסוואורף. ער האָט איינמאָל צוגעפּאַקט א היפּשע סומע געלט אינדערהיים און איז אַנטלאָפן; ער איז געווען פאַרמישט אינם סטודענט ברילס מיאוסע מעשים מיט לאָהקע דער שוואַרצער נייטאָרין, און איצט בײַ דרײַ־אונצוואַנציג יאָר האָט מען אים קוים באַשטאַט ערגעץ אין אויסלאַנד אין א טעכנישער מיטלשול און מע פאַנקעוועט מאַטיקן, מע געדענקט, אַז די גרעאָטענע מאַמע איז אים צו יונג געשטאָרבן·

מע שטייט א ביסל און מע שמועסט מכוח דער אַנט־לאָפענער דאָקטערשע גראַביי, וואָס געפינט זיך איצט אין קרײַזשטאָט, צו ווענמען, אַשטייגער, וועט זי איצט אין ראַקיטנע פאַרפאָרן? געוויס צו דער מאַדאַם בראָם־בערג אַהיים·

מע שטייט נאָך א ביסל, מע קוקט זיך אין די אויגן, ווי פאַרליבטע, און מע שווײַגט· בײַ חנקען ברענט שוין א גאַנצע האַלבע זײַט פון פּנים· זי ווייסט ניט, וואָס וויל פון איר אָטדי נײַע קורצנעזלדיגע ראַבינערשע, וואָס קער זיך אָן גאָר נאָהענטע קרובים מיטן יונגן סטודענט בריל· די ראַבינערשע עסט זי ממש מיט די אויגן·

»ווען מאַטיק, זאָגט חנקע, איז א געטרײַ ברודערל, וואָלט ער זיך באַלד אומגעקערט אַהיים; ער וואָלט זי איצט מערניט אַרומגעשלעפּט·«

נאָר מאַטיק פּכינקעט אונטער און שלעפּט זי דוקא אַראָפּ, דוקא אין סאַמע טיפער געדיכטעניש פונם מאַרק־

יריד, וואו מאַסן גויים רײַבן זיך איינער אָן אַנדערן און באַלעגערן די ביידלאַך פון זעלצערוואַסער. די היץ איז דאָרטן גרויס; עס שמעקט מיט מענשנשווייס, מיט פוילן גערייכערטן פישל און מיט נייעם פעטן שטיוול. אַז די מענשנכוואַליע נעמט זיי דאָרטן נאָר אַרײַן, שלעפּט זי זיי שוין אָהן אויפהער מיט זיך. מע שטויסט זיי פונהינטן. חנקען שטויסט עמיצער די גאַנצע צײַט פונהינטן אינם עלנבויגן פון דער האַנט, אין וועלכער זי האַלט דעם אויפגעשטעלטן זאָנטיק. זי וויל א קוק טאָן, ווער ס'שטויסט זי, נאָר זי קאָן זיך ניט א דריי טאָן, זי איז אָנגעטאָן אין גאָרסעט. פּלוצים וואַרפט זי די ענגע מענשנכוואַליע אַרויס אין א צווייטן מאַרק, א פרײַערן און א גרעסערן. ער רינגלט אַרום דעם גויאישן בית־עולם און ציהט זיך נאָכדעם אַוועק אין ווײַט פעלד אַרײַן. דאָ איז די לופט פול מיט פּאָכערײַ פון ווײדל און מיט גערוך פון פריש פערדיש קויט. א ים פון דישלעס שטעקן אינדערהייך, ווי א וועלדל, און מאָטיק רײַסט זיך צום יונגן לאָשיקל, וואָס הירזשעט מיט שרעק, פאַרלירנדיג אויף א רֶגע די אַוועקגעלאָפענע שקאַפּע־מאַמע. דאָ פאַרקויפט מען פערד, און דער טומל איז גרויס. מע לויפט אַדורך מיט די פערד פאַר די סוחרים, און קיין איין סוחר לאָזט זיך ניט נאַרן. און א ביסל ווײַטער אָנאַזײַט באַווײַזט מען צוויי גרויסע גלאַנציג שוואַרצע פערד דעם יונגן בעריזשינעצער דעסלערן. צוויי שטאַרקע און ספריטנע פערד, וואָס האָבן קײַלאַכיגע שטײַף אײַנגעבויגענע העלזער מיט גוואַלדיגער גבורה אין די מוסקלען. מיט יעדן פון זיי פאָרקעט זיך א באַזונדערער מענש און האַלט זיי קוים אײַן, און דעסלער קוקט אויף זיי רוהיג קאַלט. ער קוקט זיך ניט אום צו די פאַרשוויצטע ליוועראַנטן, וואָס חנפענען אים. ער איז אויסגעפּוצט אין זײַן נײַעם שוואַרצן פּאַלטאָ

מיט נײַע לײַקענע הענטשקעס, מיט נײַע לאַקירענע שיך און מיטן באַזילבערטן אַנטיקשטעקעלע אין האַנט, און אויפן קאָפּ טראָגט ער א נײַעם האַרטן און ברוינעם הוט, כאָטש די גאַנצע וועלט טראָגט שוין פונלאַנג שוואַרצע היט און ווייכע — אים געפעלן אויפצולהכעיס דער וועלט דוקא האַרטע היט און ברוינע — אַלעמאָל קויפט ער זיך א נײַעם ברוינעם און האַרטן הוט. זײַן געגאָלט און קורץ בערדל, וואָס אונטערן דינעם האַרטגעשלאָסענעם און געגאָלטן מויל, איז אָפּגעהאַקט און שאַרף. שאַרף איז אויך דאָס טיפע שטרענגע פּײַערל, וואָס אין זײַנע קליינע שוואַרצע אויגן. די פאַרשוויצטע מעקלער פּארקן זיך אַרום אים, מע חנפעט אים, נאָר ער ענטפערט קיינעם ניט קיין וואָרט. אים וועט קיינער ניט נאַרן, ער קוקט רוהיג צו די פערד. איצט טוט ער עפּעס א זאָג צו יאַנען, דעם יונגן אויסגעדינטן גוי, וועמען ער האָט אַראָפּגעבראַכט מיט זיך פון זײַנע מקומות. מע זאָגט: ער איז אין אים שטאַרק פאַרגלויבט, אין אָטדעם יאַנען. און יאַן הערט אים מיט גרויס אָפּשײַ. ער ענטפערט אים תמיד ניטמער ווי »Так точно«, »Никак нѣтъ« און אַזוי געשווינד, גלײַך מע טוט אין אים א דריק עפּעס א פּאַר־הוילן קנעפּל. ער איז אויסגעפּראַוועט און קאָן זיך חתמענען, אָטדער יאַן. ער טרעט צו צו באַטראַכטן די פערד און קוקט זיי צוערשט אַרײַן אין די מײַלער; ער ציילט בײַ זיי די יונגע ציין און זוכט עפּעס בײַ זיי צווישן די אויערן, ער הייבט אויף בײַ יעדן פון זיי א פאָרנטיגן פוס און באַקוקט אויפגיך די קלאהען, ער פירט איבער מיט דער האַנט איבער זייערע גלאַטע רוקנס פונם האַלז ביז די ווידלען און ענדיגט אַלעמאָל מיט א שלעפּ, מיט אַזאַ שטאַרקן שלעפּ פאַרן ווידל, אַז דאָס גאַנצע פערד טוט ווי א וואַקלענדיגן ציטער. און דאָס אַלץ טוט ער

אָפּ אין אַזאַ אײַלעניש, מיט אַזאַ פאַרגעניגן, אַז עס פאַרכאַפּט בײַ אים דער אָטעם. ער בלײַבט שטיין צוריק אין איין שורה מיט דעסלערן און קוקט נאָך אַלץ מיט חשק. ער האָט ניט וואָס צו זאָגן: די פערד געפעלן אים. דעמאָלט מאַכט דעסלער א קליינע אָנשטרענגונג אויף צו טאָן א שמייכל, נאָר קיין שמייכל קומט ניט אַרויס. זײַן לענגליך טונקלברוין פּנים בלײַבט פאַרהאַרטעוועט, ווי געווען. ער טוט עפּעס א זאָג צו די ליוועראַנטן. ער נעמט אַרויס דעם טײַסטער און ציילט אויס די ליוועראַנטן געלט, ביי געלט און שמעקנדיגס; תמיד איז בײַ דעסלערן זײַן געלט נײַ און שמעקט מיט פאַרפומען. ער קויפט אויס מיט אָטדעם געלט אַלע שענסטע זאַכן אין געגנט, און איצט, זאָגט מען, ווערט ער איינגיכן א חתן פאַר חוה פויזנער; זי איז אויך די שענסטע מיידל אין ראַקיטנע, די שענסטע מיידל אין דער גאַנצער געגנט.

נאָר מאָטיקן האָט שוין דערווײַל עמיצער אָנגעטראָטן אויף א פּיסל; ער וויינט. חנקע בייגט זיך אָן, כדי צו נעמען אים אויף די הענט, פּלוצים אָבער פאָרט אָן א פור מיט א סך אונטערגעבונדענע פערד; ס׳רוקט זיך אָן א געשריי מיט א שרעק. א שוידער טוט א יאָג איבערן גאַנצן לײַב, מע שטויסט איינער דעם צווייטן. עמיצער נעמט אָן חנקען אינאיינעם מיט מאָטיקן און רוקט זיי אָפּ אָנאַזײַט. און מיטאַמאָל, צווישן דעם טומל און מישמאַש, טוט גאָר נאָהענט א שווינדל א האַלבע זײַט פון חיים־משהס פּנים מיט איינעם פון זײַנע אַקסלען. ס׳טוט א נאָג אין האַרץ. צי דאָס האָט ער זיי אָפּגערוקט אינאַזײַט? בכלל, צי איז ער דאָ געשטאַנען די גאַנצע צײַט און האָט געקוקט, ווי דער יונגער דעסלער פון בעריזשינעץ קויפט זיך נײַע פערד? אַך, ניין. חיים־משה שמייכלט:

דאָס איז ער געווען, זאָגט ער, ביי איר, חנקען, אינדערהיים. ער האָט זי שוין אַזוי שטאַרק געוואָלט זעהן.

XVI

אין יענעם זעלבן זונטאָג איז קיין ראַקיטנע אויפן יריד מיט זיין אייגענעם אויסגעפּוצטן פערד־און־וועגל אַרויס־געפאָרן דער בעריזשינעצער אַגענט פון זינגערס ניי־מאַשינעס זאַלקער.

אַרויסגעפאָרן איז ער גאַנץ פריה, ווען די זון האָט נאָך ניט שטאַרק געבראָטן, און די הויכע גראָבנס אין ביידע זייטן וועג האָבן נאָך אָפּגעוואָרפן דעם נשאר פון טונקל־פייכטע כיאורשאָטנס. דאָס פערד האָט פריילין אונטער־געשפּרונגען, דאָס געלע אָפּגעטאָקטע רעסאָרנבריטשקעלע האָט געפינקלט מיט באַשלאָגענעם מעש, מיט פילפאַרביגע קוטאסן, וואָס אין דער יאַמשאוועער בייטש און אין די העל־געלע לייצעס; די קיילאַכיגע גלעקעלאַך האָבן פאַרקלונגען די קורצע לויפנדיגע וויאָרסטן, און זאַלקער אַליין מיט זיין קליינעם יינגלש רירעוודיגן גופל, מיטן שייגעצדיג־רויטן פנימל און מיט די ענגע לאַקירענע שטיוול, איז געזעסן אין בריטשקעלע, ווי פאַרשלאָפן. ער האָט פון רגע צו רגע געדרימלט, זיך פון רגע צו רגע אויפגעכאַפּט מיט שרעקיגן וואונדער, מיט פאַרשלאָפענעם התפעלות, וואָס ס׳איז פאַראַן א זונטאָג גאַנץ פריה אויף דער וועלט און וואָס אין מויל איז אים זויער און קלעפּיג; זויער פון די נעכטיגע שבתדיגע ביסלאַך בראנפן, פון דער אייגענער בייזקייט און פונם אייגענעם לאַנגן צעקראָכענעם ווייב, וואָס דאָרטן אין בעריזשינעץ אין דער שטילער פאַר־וואָרפענער היים. איצט, פאָרנדיג אַזוי איינער אַליין און דרימלענדיג אויף האַלב, אויף דריי פערטל, האָט זיך די

גאַנצע צײַט געדענקט, ווי אַזוי אָטדאָס ווײַב זײַנס רעדט תמיד צעקראָכן און בייז; עלטער איז זי פון אים סך הכל אויף א קלייניגקייט, אויף א פּאָר יאָר, נאָר פאַרמאָגן פאַר־מאָגט זי שוין ניט קיין איין אייגענעם צאָן אין מויל. אַז זי לייגט זיך שלאָפן, נעמט זי אַרויס די צוויי קאָסטנס פרעמדע ציין פון מויל, ווייקט זיי איין אין א גלאָז וואַסער און שטעלט זיי אַנידער אויפן נאַכטשאפקעלע צווישן ביידע בעטן; און נאָכדעם שלאָפט זי שוין אַזוי א גאַנצע נאַכט; א גאַנצע נאַכט אָהן איין צאָן אין מויל.

טפו!

זאַלקער האָט צום לעצטן מאָל אויסגעשפּיגן פון נאָך די נעכטיגע שבתדיגע ביסלאַך בראנפן, פון נאָך דער נעכטיגער בייזקייט און האָט מיט באַשלאָסנקײַט פאַר־קערעוועט לינקס מיט דער בערע, וואָס ציהט זיך אונטערי ראַקיטנער באַרג פאַרבײַ די ריטניצער זומפּן. לעבן זוניג־זילבערנעם ריטניצער טײַכל האָט ער דערזעהן די גויאישע פור, וואָס האָט מיטאַמאָל געגעבן א יאָג אַרויס פונם קליינעם זײַטיגן כוטאָר און וואָס איז געשווינד אַוועק באַרגאַראָפּ מיטן ראַקיטנער וועג אויפן ירידי. ער האָט געפּרובט א וואונק טאָן צו דער אויסגעפּוצטער שיקסע, וואָס איז געזעסן דאָרטן אויפן וואָגן מיט די פּלייצעס צו טאַטע גוי, וואָס טרײַבט די פערד; דערבײַ האָט ער אויפ־גיך אָפּגעשפּילעט זײַן רויט געליאַמעוועט פאָרכאַלאַטל. ער האָט געשווינד אַראָפּגענומען דעם קאפּטור פון קאָפּ און האָט באַוויזן דער שיקסע א שייגעצדיגרויט פנימל מיט א קונציג אונטערגעשוירן בערדל, א שטעכעדיגס און א יונגגרויליכס, און מיט א גלאַנציגן לאַקירענעם דאַשיק ביים היטל. ער האָט צוגעמאַכט איינס פון זײַנע גרינע עזותדיגע אייגעלאַך, פאַר וועלכע ס'ציטערן אַלע שנײַדער אין געגנט, און מיטן צווייטן אייגעלע, דעם אָפענעם,

האָט ער געטאָן צו דער שיקסע אַזאַ מין וואונק, וואָס האָט געהאַט א סך צו זאָגן. נאָר די שיקסע איז געבליבן קאַלט, גלײַך ניט זי מיינט מען. זי האָט פויל אויס־געשנײַצט די נאָז אין דער גאַנצער האַנט אַרײַן און האָט נאָכדעם לאַנג די האַנט געווישט אין הילצערנעם זײַטל פון וואָגן. דעמאָלט האָט זאַלקער דער אַגענט זיך פּלוצים דערמאָנט אָן לאהקע דער שוואַרצער נייטאָרין פון ראַקיטנע, וואָס האָט פאַר פּסח געגומען בײַ אים א ניימאַשין אויף אויסצאָלן, און זיך מיטאַמאָל דערפילט יינגלש און פריי־ליך; מיטאַמאָל האָט ער דערפילט, אַז ער האָט פײַנט זײַן צעקראָכענע ווײַב, אַז צוליב איר, לאהקע דער שוואַר־צער, איז ער הײַנט אום זונטאָג אויפגעשטאַנען בײַ זיך אינדערהיים אַזאַ גרויסן גאַנצפריה און פאַרשלאָפענערהייט דאָרטן גענומען באַטראַכטן זײַן בריטשקעלע, צוליב איר פאָרט ער איצט קיין ראַקיטנע אויפן יריד, און זעהן, ער וועט זי באַלד זעהן ... פריילין און רירעוודיג האָט ער צעשמיסן זײַן פערד, איבערגעיאָגט די גויאישע פור, וואָס איז גיך געבליבן ווײַט פונהינטן, און איז געשווינד אַוועק באַרגאַראָפּ. באַלד האָט ער גענומען אויספּעלן פאַר־שיידענע שווערבאַלאָדענע פורן אויפרעכטס און אויפלינקס; ער האָט דערגרייכט די הילצערנע ראַקיטנער גרעבליע, וואָס איז שוין באַגאָסן מיט שטאַרק הייסער זון און איז באַלעגערט מיט די פיל שווערע שוואַרצע פורן, וואָס ציהען צום יריד.

הימל האָט געבלויט. באַזונטע ערד האָט ווי פרישיק געבריהט אין די פיאַטעס, און באָרוועסע שיקסעפיס האָבן אויף איר געטראָטן, געטראָטן.

זאלקער האָט געגעבן א שטאַרקן ציה די באַפּוצטע העל־געלע לייצעס און פּלוצים אָפּגעשטעלט זײַן פערד און וועגל.

»דו, אַהערצו גיי!«

אינאָנהייב יריד צווישן די ערשטע גלחישע פורן, וואָס שטייען האַלב אויסגעשפּאַנט לעבן די קלייטן, האָט ער דערזעהן שאולקע שנײַדער; שאולקע הֶפקריונג, וואָס מאָנט אים איין די חובות בײַ די ראַקיטנער שנײַדער, און האָט אים צו זיך גערופן:

»הער נאָר, דו!«

שאולקע האָט זיך אָבער ניט אײַנגעהערט. פאַרמוחט, מיט א פאַררוקט היטל צום נאַקן און מיט א קורצן ברוינעם שטערן, וואָס שוויצט אונטערן אַרויסגערוקטן ציגײַנעריש־שוואַרצן טשוביק, איז ער געשטאַנען אָנגעשפּאַרט מיט די פּלייצעס אין א וואָגן, געקייט א שטרוי און געקוקט פאַר זיך מיט פאַרטראַכטע מַמזֵרש ספּריטנע אויגן. אויפן רוף איז ער סוף־כל־סוף צוגעגאַנגען פאַרטראַכט, ווי ניט ווילנדיג. נאָר זאַלקער האָט שוין אין זײַן זײַט ניט געקוקט. טוענדיג א פּאַך מיט דער יאמשאָוער בײַטש ערגעץ אינאַזײַט, האָט ער באַקומען א פאַרשטיינערט פּנים און גענומען קוקן ערגעץ ווײַט איבערן פערדס אויערן, פון נאָכן לאַנגן אָפּגעשוויגענעם פריהמאָרגן, וואָס ער האָט פאַרבראַכט פאָרנדיג, האָט איצט זײַן קול אָפּגעקלונגען א ביסל געלעגערט, הייזעריגליך און בייז.

»מיכל קראַוועץ האָט אײַנגעצאָלט?«

»אַ?«

שאולקע האָט פויל אַרויפגעשטעלט א פוס אויפן נידעריגן אַרויפקריך פון וועגעלע און האָט אַלץ אויסגעזעהן פאַרמוחט. ער האָט אַלץ געקייט די שטרוי.

»אײַנגעצאָלט, האָט ער פויל געענטפערט, וואָס זשע?«

»און יוסל קירזשנער?«

»געסילקט«.

»דער אַמעריקאַנער שנײַדער?«

»שוין לאַנג, נאָך שבתצונאַכטס«.

»וואַרט, די בוטווינעווקער גלחטע?«

»יאָ, נאָרוואָס«.

»נו, און לאהקע די שוואַרצע?«

שאולקע האָט פאַרמאַכט איין אויג און מיטן צווייטן, דעם שמייכלענדיגן, האָט ער א קוק געטאָן צו זאַלקערן חבריש און בעטלעריש.

»אָט דאָס וואַרט איך אויף איר... זי האָט צוגעזאָגט... אָט באַלד. ווי איך בין א ייד, פאַני זאַלקער!...

נאָר ביי זאַלקערן האָט זיך מיטאַמאָל אָנגעצונדן דאָס שייגעצדיג רויט פנימל. די גרויע עזותדיגע אייגעלאַך האָבן פלוצים געגעבן א גלאָץ אויף שאולקען און זיינען אַזוי אויף א ווײַלע אין זייער בייזקייט פאַרגליווערט געוואָרן:

»ווערסט מאַכן מיט דער שוואַרצער קונצן נאָכדעם, אַז זי וועט איינצאָלן... דו הערסט, וואָס מע רעדט צו דיר, פערד איינער!«

און ניט אויסרעדנדיג מער א וואָרט, ניט אומקוקנדיג זיך צו שאולקן אַפילו, האָט ער אַוועקגעשמיסן ווייטער מיט דער טיפער געדיכטעניש פון ירידי. ער האָט פאַר־בייפאָרנדיג אַריינגעשריגן א פּאָר ווערטער אין איינעם א באַקאַנטן ביידל, וואו מע פאַרקויפט גויאישע קאַרעלן און האָט, אויסמיידנדיג דעם יריד, אַוועקגעשמיסן אַרויס שטאָט מיט זון און מיט וועג, וואָס פירט אין וואַלד אַריין. ער האָט דאָרטן ביי יצחק־בערן אין וואַלדשטיבל ניט גע־טראָפן קיינעם, אַחוץ דער קראַנקער יצחק־בעריכע, וואָס ליגט אין בעט, און האָט איר איבערגעגעבן, אַז ער האָט א קונה אויפן אינווענטאַר מיט די מעדיקאַמענטן, וואָס ביי מלכן אין אַפטייקמאַגאַזין.

»איז אָט: ווי הייסט ער, אָטדער יונגער מאַן, וואָס וויל פאַרקויפן די מעדיקאַמענטן? חיים־משה הייסט ער? נו,

גוט, טאָ זאָל ער זיך מטריח זײַן צו אים, זאַלקערן, ער שטייט אײַן אויף דער אַלטער שטאָט, בײַ זײַנוול מוסר, בײַ זײַנוול פּאטשטער שטייט ער אײַן. מע קאָן אים דאָרטן טרעפן א גאַנצן בײַטאָג.

בײַ זײַנוול פּאָטשטער אינם לאַנגן אכסניהדיגן אונטער־הויז בײַם טויער שמעקט מיט נאַסן פערדישן געלעגער און מיט בהמהשן הויף. אונטערן לעכערדיגן דאַך גוואַד־זשעט א קײַלאַכיג יאָר אונטער די פּיס. ס׳איז דאָרטן תמיד פאַרנע און הייס, פליגן ווידמענען זיך אויף זונענ־פלעקן צווישן אומרייִנע ערטער, און דער האַרבער ריח פאַרגייט דאָרטן תמיד ביז צום ניסן, ביז דערוואָרגן צו ווערן. איצט פילט זיך נאָך אַהער דער ווײַט צעשפּרייטער יריד. פון ערגעץ גאָר נאָהענט קלינגט מען מיט לאַנגע שטאָלענע שנײַדמעסערס; ס׳הירזשען פריילין פערד.

גאָר אַנדערש איז א ביסל טיפער אין הויז לעבן דער שוואַרצאָפּגעסמאַלעטער קיכטיר און לעבן דער דייזשע. דאָרטן איז די גריבלדיגע ערד רײַנפאַרקערט און בעל־הבתיש באַגאָסן פון א טשײַניק. דער שטויב שמעקט דעריבער מיט פרישאויסגעקערטן בית־מדרש; די לופט איז קעלערדיג קיל און שטיל און רופט אַרויס א חשק צו דרימלען, זיצן אַזוי רוהיג, גאָרנישט ניט טאָן און דרימלען.

בײַ דער קאַמער, לעבן א פאַרשפּרייט טישל, זיצט א היפּשער ברייטביינערדיגער פאַרשוין אין א ברייטער גרינוואָלענער בלוזע. ער מאַכט צורעכט דעם קלאַווישנ־טייל פון א גרויסער פונאַנדערגעשרויפטער האַרמאָניע. א נאָז האָט ער א ברייטאײַנגעפאַלענע, פאַרריסן צו די אויגן צו מיט היפּשע און שוואַרצע צווי פּיראַמידנלעכער, ליפּן — אַנטבלויזטע, פולע, וואָס שאָקלען זיך אינערט,

איידער דאָס מויל הייבט אָןריידן, און א באָרד — עטליכע געציילטע, אָהנקאָלירענע האָר, וואָס זיינען ביי אים, אַפּנים געצערטלט, און טייער, שטאַרק טייער. טוענדיג זיין אַרבעט, וואַרפט ער בליקן צו דעם גרויסן אָפּענעם טויער, צו די זונענפלעקן, וואָס אויפן פּיטשנאַסן פערדישן מיסט. ער זעהט, ווי זאַלקער דער אַגענט פאַרפאָרט אין הויז אַריין, ברייטליך ווי א פּריץ, פאַרפאָרט ער. דער הינקענדיגער שייגעץ, דער סטרוזש, שפּאַנט אים אויס דאָס פערד, און זאַלקער אַליין שוויַיגט. ער ציהט בייזליך אַראָפּ פון זיך זיין פאַרשטויבט פּאָרכאַלאַטל און זעצט זיך צו אויפן שטאַפּל פון לייטער, וואָס פירט אויפן בוידעם. ער זיצט אַזוי ברייטליך און באַטראַכט אויף זיך די ענגע און קונציגע לאַקירטע שטיוול; ער וויל איצט אויפצולהכעיס ניט טראַכטן ניט וועגן שאולקען און ניט וועגן לאהקע דער שוואַרצער. שפּעטער, ביי־טאָג, וועט ער זי זעהן, נאָר דערוויַיל וויל ער ניט.

אָט שרייַט ער בייזליך אָן אויפן קרומען שייגעץ, וואָס איז זיך נוהג ניט ווי ס׳געהער צו זיין מיט די צוויי־שפּאָגלנייַע ביימאַשינעס, וואָס ער נעמט אַראָפּ פון בריטשקע

»דו! ווי דו גייסט דאָרטן! פּאַמעלאַך! מיט אויגן קוק...«

און פּלוצים האָט זיך פון דער קאַמערזייַט דערהערט א געכעפּעלטער הוסט פון א מענשן, וואָס פאַרלאַנגט, מע זאָל אים באַוויליגן:

»קכע! קכע!«

זאַלקער האָט זיך אַהין אומגעקוקט. ער האָט זיך באַ־געגנט מיט א צעפּלעטשטער נאָז און מיט די קייַלאַכיגע ברייטצעשטעלטע אויגן, וואָס אין אירעביידע זייַטן. אויגן, וואָס שטאַמען, אַפּנים, ניט פון דער היגער וועלט

און זאָגן דאָ, אויף דער היגער וועלט, גאָרנישט; זיי זיינען שטומע.

»יעס, יעס, האָבן אַרויסגעשאָקלט די פולע אַנטבלויזטע ליפּן, זינגער עט קאָמפּאַ ... אויף א שטיקל סחורה, קאָן מען זאָגן, אַ? !первый классъ исключительно«

זאַלקער האָט ניט אויפגעהערט צו קוקן אויף אים און אויף זיין גרינע בלוזע. ווער איז ער, אַשטייגער, געווען, אָטדער פאַרשוין? אַן אורח ביי זיינוול פּאָטשטער, א דורכגייער א ווייטער, א ירידמענש; פּאָרט אַרום פון יריד צו יריד און מאַכט צורעכט פרעמדע קאַליע האַר־מאָשקעס. און קיין היים האָט ער, מן הסתם, ניט און קיין טאַטן אויך ניט, אַז מען וויל זיך פאָרשטעלן, ס׳אר א טאַטן ער האָט געהאַט, קאָן מען ניט.

»טצע !«

זאַלקער האָט אויסגעשפּיגן קונציג פון צווישן צונויפ־געדריקטע ציין. ער איז נאָך אַלץ געווען בייז. ער האָט זיך דערפרעגט, צי דער פאַרוואַלטער פרעגער איז דאָ אינדערהיים, און איז אַוועקגעגאַנגען צו אים אין צימער.

פרעגער האָט שוין געהאַט פונאַנדערגעלאָזט די תלמוד־תורה אויף זומער. אין א טאָג צעהן אַרום שטעלט ער דעם ספּעקטאַקל מיט די קינדער; ס׳גייט דער אָוונט לטובת דער תלמוד־תורה. און נאָכדעם: פריי, גאַנצע אַכט וואָכן פריי און גוט אויפן האַרצן; גוט, וואָס פאַר זיין עזות האָבן אים ראַקיטנער יידן פיינט, ניט ווייניגער, ווי ער זיי. גוט, וואָס חייקע די דינסט גייט שוין אַרום גאַנצע טעג אויסגעפּוצט, ווי א כלה. גוטע פריינט זאָגן איר, אַז זי איז משוגע:

»פרעגער וועט דיך אין א יאָר אַרום אַוועקוואַרפן, די נאַר איינע«.

און זי ענטפערט זיי, ווי אַן עקשן, א הוילער עקשן:

»איין יאָר מיט פרעגערן, זאָגט זי, איז בעסער ווי א גאַנץ לעבן אָהן אים«.

»מאָלאָדיעץ, חייקע!« פרעגער פילט, אַז זי איז ווערט צו זיין זיין כלה. ער איז פריי און צופרידן.

און אָט איז א הייסער שבתדיגער פריהמאָרגן, א טאָג א הייליגער, א שטאָט א שבתדיגע, א זון, וואָס בריהט, און ווייסע טשאָלנטאויוונס זיינען דורכאויס באַקלעפּט מיט שוואַרצע פליגן, מיט אָהן א שיעור שוואַרצע פליגן.

וואויל איז די הייזער, וואָס האָבן שבת פונגאַנצפריה־אָן אַן אייגן שטיקל שאָטן אַרום די אָפענע פענסטער. ס׳הערט זיך פון זיי ניטמער, ווי מיידלאַך ריידן שבתדיג אַזוי ריידן זיי, בנעימות און מיט בושה, גלייך דעם דרויסן קאָן פאַרדריסן, אַלמאי זיי גייען אין אונ־טערשטע ווייסע קליידלאַך ביי טיי טרינקען. און מאַנס־בילן פעלן, מאַנסבילן זיינען אין שול.

פרעגער גייט אויפן פוסטן ברוק. שבתדיג לאַנגוויילינ, שבתדיג באַגאָסן מיט זון ציהען זיך אין דער לינקער זייט די געשלאָסענע קלייטן. ס׳קומט ניט אָן קיין פור. פרעגער באַגעגנט ניט קיין איין מאַנסביל. אים דער־מאָנט עס זיין ערשטן זומער דאָ אין ראַקיטנע. ער איז צופרידן. ער טראָגט א האַנטוך אין האַנט און גייט זיך באָדן. נאָר אַז ער גייט דורך אין עק שטאָט פאַרביי די פונאַנדערגעעפנטע שולפענסטער, וואָס אויף א בערגל, אַקעגן נידעריגן שמאָלבאַגרינטן טייך, דערהערט ער דעם שבתדיגן נוסח פון »ברוך שאמר«. ס׳אַר אַן אַלטער איינגעגעסענער נוסח! ער לייקנט אַלע נייסן, וואָס זיינען אויפגעטאָן אויף דער וועלט. און פרעגערן פאַר־דריסט פלוצים, אַלמאי דער נוסח איז אַזאַ איינגעשפאַר־טער; אַלמאי איז ער, פרעגער, ניט קיין רויכערער.

אויפצולהכעיס אַלע פּײַנע מזרחאידן, וואָס קוקן אים נאָך פון די אָפּענע שולפּענסטער, וואָלט ער איצט פאַר־רויכערט א פּאַפּיראָס. ער באָדט זיך נאָכדעם אין שמאָלן טײַכל בכיון אויף אַזאַ אָרט, אַז מען זאָל אים אַרויסזעהן פון די אָפּענע שולפענסטער. זאָלן זיי דאָרטן זעהן, ווי ער זייפט זיך און פלושקעט זיך לאַנג, לאַנג, ביז ער ווערט מיד. אין די אויגן בלענדט דאָס שמאָלע טײַכל, זונט און שטראַלט, אין די אויערן מורמלט, גלײַך זיי האָבן זיך אָנגענומען מיט וואַסער, און פרעגער ווישט זיך, ווישט זיך און ווישט. ער טוט זיך אָן. ער הערט, וואו מע האַלט אין שול:

»אור חָדש על ציון תאיר«.

און פלוצים דערזעהט ער, ווי אויפן צווייטן ברעג, קעגנאיבער דעם שמאָלבאַגרינטן טײַכל שימערט עפּעס אויף דער זון. א גרין זײַדן קאָפּטל רוקט זיך דאָרטן אונטער א העלרויטן זײַדענעם זאָנטיק. ווער זאָל דאָס זײַן? אים טוט פלוצים א טיאָק אין האַרצן:

»ס'איז ניט חוה פּויזנער? ... ניין, ס'איז ניט זי«.

און אין א רגע אַרום נאָך א גרויסער טיאָך: »יאָ, ס'איז זי«. דאָס שטעגעלע דאָרטן אויפן צווייטן ברעג טײַכל באַהאַלט זיך אין הויכן גראָז. אירע פיס ווערן דאָרטן פאַרפאַלן, מע זעהט זיי ניט גיין, און דער רויט־זײַדענער זאָנטיק מיטן גרינעם קאָפּטל שוועבן, שוועבן; כדי אויסצומײַדן די שול, איז זי, אַפּנים, אַרומגעגאַנגען דעם טײַך מיט די גויאישע סעדלאַך און איז אָנגעקומען מיטן צווייטן ברעג; זי גייט זיך באָדן. אָט דערגרייכט זי דאָרט דעם אָנהייב פון יונגן געדיכטן וועלדל און פאַרשווינדט אונטער א בוים. זי קומט אַרויס פון דאָרטן אין א לאַנגן ווײַסן העמד און וואַרפט זיך אַרײַן אין טײַך אַרײַן. זי שווימט, זי קאָן שווימען. ס'איז בײַ

איר א ירושהזאַך. איר פּאָטער שווימט אויך איבער אַמאָל אין א פריַיטאָג פאַרנאַכט דעם גאַנצן טיַיך אין דער לענג, און יינגלאַך, מיט וועלכע ער האָט קיינמאָל קיין וואָרט ניט גערעדט, שטייען דעמאָלט ביַים ברעג און קוקן. איר שטאַלטנער קערפּער אינם וויַיסן ברייטן העמד ליגט איינגאַנצן פונאויבן אויף דעם וואַסער, די האָר זיַינען צוזאַמענגענומען הייך אויפן קאָפּ, כדי זיי זאָלן זיך ניט פאַרנעצן, די שיינע שלאַנקע הענט צע־ברעכן שטראַלן מיט יעדן שטרעק, און דאָס פּנים, דאַכט זיך, שמייכלט. נאָר וואָס איז דאָס פאַר א מין? אין שול האַלט מען ערשט »אל אדון«, הייסט עס, אַז ער, פּרעגער, האָט א טעות געהאַט. אים האָט זיך פריהער געדאַכט, אַז ער הערט קלאָר דעם נוסח פון »אור חדש על ציון תאיר«... נאָר אויב אַזוי, איז נאָך פריה, ער קאָן נאָך א ביסל אַוועקגיין מיטן ברעג טיַיך אין יונגן וועלדל. וויפיל יאָר איז, אַז ער, פּרעגער, איז אַראָפּ־געקומען אַהער קיין ראַקיטנע? א יאָר זעקס. דעמאָלט זיַינען נאָך דאָ אין יונגן וועלדל געווען צעוואָרפן א סך אַלטע הויכע בוימער, און איצט האָט מען זיי שוין אַלע אויסגעהאַקט. געבליבן זיַינען פון זיי ניטמער ווי וואָרצלען, יעדערער מיט זיַין פאַרעלטערטגעלן אָפּשניט. זיי זיַינען צעוואָרפן איבערן גאָרן וועלדל און זעהען אויס, ווי בענקעלאַך. פּרעגער זעצט זיך צו אויף איינעם פון זיי. ער שאַרט לעבן זיך מיטן שטעקל, נאָר פונם מוח גייט אים ניט אַרויס דער שטאַלטנער קערפּער אינם ברייטן וויַיסן העמד, וואָס שלענגעלט זיך מיט הנאה פונאויבן אויפן וואַסער. ער האָט זי שוין לאַנג ניט גע־זעהן אַזוי נאָהענט, ווי היַינט, חוה פּויזנער. און דאָס האַרץ נאָגט דערפאַר אַזוי, נאָגט און נאָגט, ווי צוריק מיט עטליכע יאָר, ווען זי פלעגט אָפט ביַיטאָג אַרויס־

קומען צו אים אַהער אינם דאָזיגן וועלדל. איצט איז ער פאַר איר אַזאַ ווײַטער, ווײַטער. זי ענטפערט ניט אויף זײַנע בריוו, ער ווייסט ניט, צי זי האָט אים איצט גע־זעהן אַקעגן, אויפן צווייטן ברעג טײַך, צי ניין.

נאָר אָט טיאָפּקען טריט הינטער אים אויפן שטעגעלע. דאָס איז זי, חוה פויזנער; דאָס זײַנען אירע טריט. זי קערט זיך אום דאָ אַרום אַהיים; זי וועט דאָ דורכגיין גאָר נאָהענט. נאָר פאַרוואָס טופּעט זי אַזוי שטאַרק מיט די פיס? צי וויל זי ניט, אַז ער, פרעגער, זאָל זיך צו איר אומקוקן? ניין. זי זעהט אים. זי טוט זיך אַפילו קיין בייג ניט. א שפּאָטיג קנייטשעלע באַגראָבט זיך נאָר אין לינקען ווינקל לעבן אירע ליפּן, אירע היפּשע, כמעט בולטע אויגן טוען אויף אים א קוק מיט וואונדער, גלײַך זיי וואָלטן ניט גלויבן, אַז דאָס איז ער. ער לעבט נאָך? ער איז נאָך אַלץ דאָ אין ראַקיטנע? און מער גאָרניט, גאָרניט. זי איז שוין פאַרבײַ, און קוקט זיך אַפילו איין מאָל צוריק נישט אום. זי דערווײַטערט זיך און פאַרשווינדט. נאָר אָט ... צי ווייסט זי, אַז חייקע, חייקע די דינסט פון אײַנפאָרהויז גייט אַרום גאַנצע טעג אויסגעפּוצט, ווי א כלה, און אַז אין אײַנפאָרהויז טוט זי שוין גאָרנישט; זי האָט געהייסן איר בעל־הביתטע זיך צוזוכן וואָס גיכער אַן אַנדער דינסט ...

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

איז אָט פון יענעם שבת אָן האָט פרעגער באַמערקט, ווי חייקע די דינסט הייבט אָן ווערן צו אים אַלץ מער און מער אָפּגעקילט. פרעגער האָט גענומען אַרבעטן אויף אַלע כלים מיט אימפּעט און גרויס פּאָמפּע. ער האָט צו־געזאָגט חייקען, אַז אויף דער חתונה וועט ער אַראָפּ־ברענגען די בעריזשינעצער כלי־זמר. מע וועט גיין איבער דער שטאָט מיט א מאַרש. צו דער חופּה וועלן,

אַחוץ די פידלען, שפּילן צוויי קליינע טרויבעלאַך, א פלייט, א קלאַרנעט מיט א טראָמבאָן; מע וועט קלאַפּן אין דער גרויסער פּויק; פאַר די כלי־זמר וועלן לויפן באָר־וועסע יינגעלאַך מיט שיקסעלאַך, און זאַלקער דער אַגענט וועט פונמיטן עולם צינדן פייערווערק און וועט וואַרפן אין דער לופט אַזעלכע שוועבעלאַך, וואָס ברענען לאַנג. חייקע מעג זיך שוין אויף זאַלקערן פאַרלאָזן, ער קאָן קריגן אַלץ. אָבער אויך דאָס האָט אויף חייקען ווייניג געווירקט. זי איז שוין ווידער געווען אָנגעטאָן אין די צעריסענע שיך אויף די באָרוועסע פיס און צוריק גע־אַרבעט אין איינפאָרהויז, ווי אַן אייזל. זי האָט מודה געווען פרעגערן, אַז ער איז איר איינגעבאַקן אין האַרצן. זי וועט אים אייביג ניט פאַרגעסן. נאָר וואָס זאָל זי טאָן, אַז אַלע לייטישע מענשן האַלטן זי אָפּ, אַלע זאָגן איר, אַז זי וועט זיך נאָכדעם באַוויינען אויף אירע יאָר.

»אַלע לייטישע מענשן? אדרבא...«

פרעגער האָט געוואָלט וויסן ביי חייקען, ווער זיינען די לייטישע מענשן. נאָך זיין מיינונג זיינען אין ראַקיטנע בכלל קיין לייטישע מענשן נישטאָ. אדרבא, זאָל זיי חייקע אָנרופן ביי די נעמען. נאָר חייקע איז שוין צוריק געגאַנגען אין די צעריסענע שיך אויף די באָרוועסע פיס און איז געווען עקשן, הוילער עקשן. זי האָט קיינעם ניט געוואָלט אָנרופן.

דערצונאָך האָט דעמאָלט צו חייקען הינטערן איינ־פאָרהויז אַלע פאַרנאַכט אָנגעהויבן קומען דער עלטערער משרת פון פויזנערס קלייט, יוסף, א געזונטער פיר־אונצוואַנציגיאָריגער בחור, א רירעוודיגער, מיט קרומ־ליכע אויגן און מיט נייע גלאַנציגע שטיול, וואָס האָבן געהאַט אויפאויבן ווייסע, געניייטע שטעך. אַז פרעגער האָט אים איינמאָל פאַרנאַכט דאָרטן הינטערן איינפאָרהויז

געטראָפן וואַרטן און אים געפרעגט, וואָס טוט ער דאָ, האָט אים יוסל גאָרנישט ניט געענטפערט. ער האָט נאָר א קוק געטאָן אויף אים אין אלכסון מיט די קרומליכע אויגן. ער האָט זיך אָנגעבויגן, אויפגעהויבן א שטרוי און האָט גלײַך גענומען אָפּטרעטן. ער איז אַריבער־געקראָכן איבערן פּלויט פונם נאָהענטן פאַרוואַקסענעם גויאישן גאָרטן און איז דאָרטן פאַרשוואונדן.

דעמאָלט איז פרעגערן גלײַך אײַנגעפאַלן דער חשד:

»איז אָט, ווער די לײַטישע מענשן זײַנען!...«

ער האָט געפּאַקט צו זיך אַהיים דעם קליינעם לייזערן, דעם צוועלפיאָריגן לעבעדיגן און תמיד שמייכלענדיגן פּעמפּיק, וואָס מ׳האָט צוגענומען פון דער תלמוד־תורה צו פויזנערן אין קלייט און מע האָט אים דאָרטן אָנגעטאָן א פאַרטוך. אין די פרייע בײַטאָגעדיגע שעהן איז אָטדער לייזער געשטאַנען אין פאַרטוך מיט אַרונטערגענומענע הענט אויף דער שוועל פון פויזנערס גרויסער קלייט, געשטאַנען מיט דרך ארץ צום בעל־הבית, וואָס שרײַבט דעמאָלט איבער פון איין בוך אין צווייטן, און מיט א שמייכל צו אַלע דורכגייער, וואָס קאָנען אים, דעם פּעמפּיק, און ווייסן, אַז ער איז א דורכגעטריבענער, א קלוגער.

פרעגער האָט אָפּגעהאַלטן אָטדעם לייזערן בײַ זיך אין צימער א גאַנצן שבתדיגן בײַטאָג און איז בײַ אים געוואָר געוואָרן א סך וויכטיגע זאַכן:

חוה פויזנער, איז ער געוואָר געוואָרן, האָט די לעצטע צײַט אָנגעהויבן זיך זאָרגן פאַרן פאָטערס געזונט. זי איז אים מיטאַמאָל געוואָרן אַזוי געטרײַ, גלײַך מער האָט זי שוין קיינעם ניט אויף דער גאָרער וועלט. בײַטאָג, ווען ער לייגט זיך שלאָפן, קומט זי אים פאַרבײַטן אין קלייט אַרײַן. זי זיצט מיט א בוך לעבן דער קאַסע, זי קוקט

אַרײַן, נאָר לײענען לײענט זי קנאַפּ. זי פֿאַרטראַכט זיך. זי פֿאַרקוקט זיך אַזוי אויף יוסלען, דעם עלטערן משרת, און זאָגט, אַז ער איז אַ גאַנץ פֿײַנער בחור. אַ שײנער, זאָגט זי, איז ער, נאָר אַ נאַר, אַ גרויסער נאַר:

»פֿאַרוואָס, למשל, זאָל ער זיך ניט שַדכענען צו חײקען פֿון אײַנפֿאָרהויז? פֿאַרוואָס זאָל ער ניט חתונה האָבן?«

יוסל ווערט רויט, ווי אַן אינדיק, און ווײסט ניט וואו־הין צו קוקן מיט די קרומליכע אויגן. ער קוקט דער־פֿאַר צו אים, לײזערן, וואָס שטײט אויף דער שוועל.

»דו! שרײַט ער צו אים, וואָס קרימסטו די אָפּסאַצן?«

נאָר לײזער קרימט ניט די אָפּסאַצן; ער שטעלט נאָר אַרויס יוסלען די צונג. סוף־כל־סוף זאָגט יוסל אַרויס זײַן מײנונג:

»חײקע, זאָגט ער, איז אַ דינסט«.

נאָר חוה פּויזנער געפֿינט, אַז ס׳איז ניט ריכטיג.

»אויף חײקען קאָן מען בשום אופֿן ניט זאָגן, אַז זי איז אַ דינסט. חײקע ציהט זיך אויף בײַ איטע־לאהן אין אײַנפֿאָרהויז פֿון קינדווײַז אָן. איטע־לאה איז אַ קראַנקע און האָט קײן קינדער ניט. איר מאַן, וואָס אין אַמעריקע, האָט זי שוין לאַנג אַוועקגעוואָרפֿן. ער האָט דאָרטן אַן אַנדער ווײַב. איטע־לאה אַלײן זאָגט, אַז אויב חײקע וועט זיך האַלטן אין דער מעלה, אויב זי וועט חתונה האָבן פֿאַר אַ פֿײַנעם יונגנמאַן, וועט זי איר איבער הונדערטאונצוואַנציג יאָר לאָזן דעם אײַנפֿאָרהויז מיט אַלץ, וואָס זי פֿאַרמאָגט...«

אַך, איז אָטוואָס? אים, פֿרעגערן, רעכנט ניט חוה פּויזנער פֿאַרן פֿײַנעם יונגנמאַן. זי האָט זיך אינגאַנצן איבערגעביטן, חוה פּויזנער, און שפּילט אַ ליבע מיט איר טאַטן, דעם רײַכן קרעמער. זי איז געוואָרן מיושבדיג און בעסער, אַ סך בעסער, ווי זי איז געווען. זי טוט,

זאָגט מען, א סך טובות אָרעמע יידן ביי דעסלערן און פילט זיך פאַר אַלץ פאַרענטפערליך; זי וויל פשוט א טובה טאָן חייקע דער דינסט און איר קלאָר מאַכן, אַז זי וועט זיך נאָכדעם באַוויינען, זי וועט אַרייַנפאַלן אין שלעכטע הענט.

און אפשר... אפשר טוט עס שוין חוה פויזנער ניט גאָר פון הוילער גוטסקייַט, אפשר פאַרדריסט זי נאָך א ביסל, וואָס חייקע וועט האָבן אים, פרעגערן?.. זי קען עס ניט איבערטראָגן... נאָר אויב אַזוי, טייַטשט זיך עס גאָר אַנדערש. צי הייסט עס ניט, אַז ער, פרעגער, האָט נאָך א האָפענונג? אין איינעם א פאַרנאַכט קאָן חוה פויזנער שטילערהייט אַרייַנקומען צו אים, אַהער צו זייַנוול פאָטשטער אין זייַן צימער, און זיך דאָ אַנטשולדיגן, ווי אַמאָל, זיך נעמען שלאָגן על־חטא...

אין יענעם שבתדיגן בייַטאָג דריקט פרעגער אינטענ־סיווער, ווי אַלעמאָל, די פענסנע צו דער נאָז. ער דרייט זיך אַרום ביי זיך אין צימער און טראַכט. סוף־כל־סוף שרייַבט ער חוה פויזנער א בריוו:

»ער ווייסט פון א סך מעלות אירע. ניט לאַנג האָט ער געזעהן, ווי זי קאָן שווימען... נאָר פון איר לעצטער מעלה האָט ער ניט געוואוסט; ער האָט ניט געוואוסט, אַז זי קאָן קאַליע מאַכן שידוכים«.

ער ווייסט, אַז אויך אָטדער בריוו זייַנער וועט בלייַבן אָהן א ענטפער, נאָר ער וואַרפט אים דאָך אַרייַן אין פאָסט־קאַסטן. ער דערוואַרט זיך קוים ביז פאַרנאַכט און גייט אַוועק צו חייקען הינטערן אייַנפאָרהויז.

»נו, וואָס הערט זיך? חייקע האָט זיך שוין באַטראַכט? זי האָט זיך אַרויסגעשלאָגן דאָס משוגעת פון קאָפּ? וואָס, ניין? זי איז נאָך אַלץ עקשן? זי אַרבעט נאָך אַלץ אין אייַנפאָרהויז, ווי אַן אייזל? פאַרוואָס זשע שווייַגט זי? פאַרוואָס זאָל זי ניט זאָגן קלאָר און אָפן, אַז ער, פרעגער,

געפעלט איר מער ניט? פריהער איז ער איר געפעלן, און איצטער ניט. נאָר אויב אַזוי, איז נאָך אפשר ניט אַלץ פאַרפאַלן. ער קאָן אויף זיך נעמען ווערן לײַטישער. ער וועט זיך דאָ אין ראַקיטנע מער מיט קיינעם ניט קריגן. ער האָט ניט קיין עלטערן, ער האָט נאָר א שטיפמאַמע ערגעץ אויף דער וועלט, וועט ער איר אָנשרײַבן, זי זאָל קומען, זאָל זי פירן צו דער חופה. זאָל מען וויסן, אַז אויך ער שטאַמט ניט ערגעץ פון הינטער א פלויט... נאָר פאַרוואָס שטייען בײַ חייקען טרערן אין די אויגן? זי קאָן ניט לײַדן, ווי ער רעדט? וועט ער מער ניט ריידן, ער בעט נאָר, זי זאָל אים איינמאָל פאַר אַלעמאָל ענט־פערן: יאָ אָדער ניין. נאָר חייקע וויל געבן דעם ענטפער ערשט דינסטאָג נאָכן יריד... איז מילא, וועט ער וואַרטן, וועט ער וואַרטן ביז דינסטאָג נאָכן יריד.

ער האָט זיך אומגעקערט אַהיים אויף דער אַלטער שטאָט און האָט באַנײַס גענומען אַרומשפאַצירן בײַ זיך אין צימער, באַנײַס א קאָן געדריקט מיט די מיטלסטע פינגער די פענסנע צו דער נאָז:

«וויאַזוי דאַרף מען אויסטײַטשן חייקעס וואַרטן ביז נאָכן יריד? צי הייסט עס ניט, אַז זי האָפט פאַר אָטדער צײַט זיך נאָכאַמאָל זעהן מיט חוה פויזנער און נאָכאַמאָל פרעגן בײַ איר אַן עצה? נאָר אויב אַזוי, וועט איר חייקע דערציילן אַלץ, וואָס ער, פרעגער, האָט איר הײַנט גע־זאָגט, אַפילו די מעשה מיט זײַן שטיפמאַמע וועט זי איר דערציילן; דערויף איז זי חייקע...

בײַ פרעגערן קלאַפט פון גרויס אויפרעגונג אין האַרץ. ער וואַרט, ער לעבט אין האַלבשיכורן טשאַד. די קלאָרע הייסזומערדיגע טעג זײַנען איצט זײַנע אייגענע; זייער נאָמען איז — חוה פויזנער. זיי זײַנען העלבלוי און פול מיט איר געדעכעניש. סוף־כל־סוף דערוואַרט ער זיך:

אין איינעם א בײַטאָג ברענגט מען אים אַרײַן א קליין בריוועלע פון פּאָסט און מע בריהט אים אָפּ; דאָס בריוועלע שמעקט מיט חוה פּויזנערס האַנטשריפט און באַשטייט סך הכל פון צוויי ווערטער:

»Это развратъ«.

אַך! איז אָטוואָס: חוה פּויזנער נעמט אָן אויף איר אייגענעם חשבון אַלע גוטע ווערטער, וואָס א פײַנער מאַנסביל זאָגט חייקע דער דינסט, ווען קיינער הערט ניט, הינטערן אײַנפאָרהויז. חוה פּויזנער ווייסט, אַז זי איז מיידל נומער איינס. זאָל מען א קוק טאָן בײַ איר אין צימער אויף איר ווײַסן בעט און אויף אַלע קליינינקייטן אַרום, וועט מען גלײַך מודה זײַן, אַז די פרוי, דאָס איז זי, חוה פּויזנער; אַלע איבעריגע זײַנען נאָכגעמאַכטע, פאַלשע אַסיגנאַציעס. נאָר אויב אַזוי, איז גוט. זײַן פאַר־בינדונג מיט חוה פּויזנער איז נאָך אַלץ ניט איבערגעריסן. הוראַ! זאָל לעבן די פאַרבינדונג מיט חוה פּויזנער אַפילו דאַן, ווען ציהט זי זיך ניטמער, ווי דורך איין חייקען דער דינסט.

זונטאָג יריד. אַרום צוויי א זייגער בײַטאָג, ווען אויף דער אַלטער שטאָט אַרום זײַנוול פּאָטשטערס אכסניהדיג לאַנגן הויז האָט זיך געגומען שטאַרקן מיטן קלונג פון די לאַנגע שטאָלענע שנײַדמעסערס, וואָס מען פאַרקויפט דאָ ניט ווײַט לעבן דער שטוב, דאָס פריייליכע הירזשען פון די פערד, האָט מען בײַ פרעגערן אין צימער זיך גע־זעצט צום מיטלסטן פאַרשפּרייטן טישל.

זײַנוול פּאָטשטער האָט געהאַט געלע קאָרענע »סטאַרקע« פאַרפראַוועט מיט מאַראַנצנשאָלעכץ און מיט וואָרצלען. ווען זאַלקער מיט פרעגערן האָבן אויסגעטרונקען פון אָט־

דער »סטאַרקע« די ערשטע צוויי קעלישיקלאַך, האָבן זיי גלײַך א קוק געטאָן איינער דעם צווייטן אין פנים אַרײַן און האָבן ביידע מודה געווען, אַז דער שנאַפּס איז א גלאַטער, ווי א בוימל. אין מויל פילט מען אים, ווי געוויינליכע לעבליכע וואסער, נאָר אַז ער קומט אַראָפּ אינווייניג, טוט ער גלײַך א בריה; ער צינדט אָן.

»איז וואָס זשע קלערט איר?«

»איבערחזורן? אַ?«

»אַוודאי«.

מע האָט פאַרביסן מיט קאַלטע זויערע אוגערקעס, גע־ביסן זיי גאַנצערהייט אַזוי, אַז די זאַפט איז גערונען איבער די פרישגעגאָלטע אונטערמײַלער, און האָט געגעסן און האָט געקילט. מע איז געווען רוהיג. נאָר נאָכן פערטן גלעזל האָט דאָך א מאָדנע פרייד א ברויז געטאָן איבערן גאַנצן קערפּער און געגעבן א שלאָג גלײַך אין קאָפּ אַרײַן. ס׳האָט זיך מיטאַמאָל פאַרשטאַרקט דער קלאַנג פון די שנײַדמעסערס, דאָס הירזשען פון די פערד; די גויעס מיט די גויים האָבן אָנגעהייבן ריידן העכער, דרייסטער, און דער גאַנצער פריילעכער יאָריריד, דער טומל איצט מיטן הייסן העלן זומערטאָג האָט מיטאַמאָל געגעבן א טרעטצו צו דער שטוב מיט די אָפענע פענסטער און האָט זי אַרומ־גענומען. אַלץ איז געוואָרן נאָהענט, מיט די הענט צו דערלאַנגען, און אַפילו זי, חוה פויזנער. פרעגער האָט זי דערפילט אַזוי נאָהענט, גלײַך זי שפּרײַזט אַרום לעבן זײַן צימער אונטער דער שטוב. און אין האַרצן האָט געגעבן א כוואַליע פון נײַער יונגער פרייד:

»וואַרט! וואו זשע איז נאָך עולם?«

»וואו איז דער גלגול?«

»ווער? דער וואָס מאַכט צורעכט קאַטערינקעס?«

»זײַנוול! ברענגט אים אַהער!«

ער האָטווירקליך איצט געכאַפּט דעם אָנבליק פון א גלגול, אָדער, וואָס מאַכט צורעכט האַרמאָניעס. ער איז אַרײַנגעקומען אַהער אין צימער מיט א גרויסער האַר־מאָניע אונטער דער האַנט. אַז מע האָט אים דאָ געבעטן זיצן, האָט ער זיך פאַמעלאַך אַראָפּגעלאָזן ניט אויפן גאַנצן בענקל, נאָר אויף א שפּיץ. מיט זײַנע דאַרע לאַנגע פינגער האָט ער א טאַפּ געטאָן דעם עק פון די איינציגע שיטערע האָר, וואָס שטעקן אונטער זײַן מויל און זײַנען בײַ אים, אַפּנים, שטאַרק טײַער. דערבײַ האָבן זײַנע שטומע אויגן קוים קוים אונטערגעשמייכלט און געקוקט אַזוי מאָדנע, גלײַך ער גלויבט ניט, אַז אים האָט מען טאַקע באמת אַהער גערופן; בײַ אים איז רעכט, אַז אין א רגע אַרום זאָל מען אים הייסן נעמען דעם וועג.

»פונוואַנען זײַט איר, פעטער?«

»פון אומעטום«.

»און מעד טרינקט איר?«

»כע... כע...«

»טאָ גיסט אים אָן, זאַלקער; ער וועט אונז שפּילן«.

»הײדאַ, פאַני!«

דער גלגול האָט זיך פאַררויטלט באַלד נאָכן צווייטן גלעזל און האָט פאַרוואָרפן א פוס איבער א פוס: אָנ־געשפּאַרט אָן שפּיציגער קני די גרויסע האַרמאָניע, וואָס איז באַשלאָגן מיט פיל ציכטיגאויסגעריבענע מעשענע צוועק־לאַך, און זיך נידעריג, נידעריג איבער איר איבערגעבויגן. ער האָט זי געגעבן א שלעפּ פאַר די אויערן און גלײַכ־צײַטיג א דריי מיטן קאָפּ אין ביידע זײַטן, גלײַך ער ווייסט נאָך ניט, מיט וואָסער אַן אויער זאָל ער זיך אָנ־הייבן צוהערן: מיטן רעכטן, צי מיטן לינקן. און מיט־אַמאָל איז דאָס חדר פול געוואָרן מיט אומרוהיגע קלאַנגען,

וואָס פאַרלויפן טאַנצנדיג איינער פאַרן צווייטן, שטעלן זיך הינטערפיסלאַך און קוליען זיך, קוליען זיך, ווי די קליינע פרייליך שפּעטנדיגע קאָמעדיאַנטלאַך.

»וואָס שפּילט איר? שאָפּענען, פּעטער?«

»יעס, יעס. ס'טרעפט צווישן איין יריד און צווייטן, כע... כע.. מע מוז גיין איבער די דערפער, מע שפּילט אין די פּריצישע הויפן...«

און ווידער קלאַנגען, קלאַנגען. ער האָט געעטעמט שווער, ניט ווינציגער, ווי דער היפּשער פּילגעקנייטשטער אינסטרומענט. ער האָט געקייַכט און געפּאַנפּעט אינאיינעם מיט די קלאַנגען. און אַלע זייַנען געווען נתפּעל. קיינער האָט ניט באַמערקט, ווי אין טיר האָט זיך צוויימאָל באַוויזן שאולקע שנייַדער, איינמאָל א פאַרוואונדערטער, מיט אויגן, וואָס גאַפן און גלויבן ניט, אַז דאָס, וואָס זיי זעהען, קומט ווירקליך פאָר. און דאָס צווייטע מאָל אַן אונטערטעניגער און נישטיגער, מיט מתנות אין די פולגעשטאָפּטע טאַשן, מיט א מינע פון א געכאַפּטן גנב, וואָס חנפעט זיך און וויל, מע זאָל אים באַוויליגן, פאַרגעסן זייַן שולד.

»הערט זשע אויס, פּאַני זאַלקער!«

דאָס שפּילן האָט זיך מיטאַמאָל איבערגעריסן.

»אַוועק פון די אויגן, ממזר!«

»גוט, וועל איך נאָר אַנידערשטעלן אויפן טישל אָט־דאָס אָ«.

און ער האָט, ווי א קונצנמאַכער, גענומען שלעפּן פון אַלע טאַשן פאַרחתמעטע פלעשלאַך פון פאַרשיידענער גרייס. אין יעדערן פון די פלעשלאַך האָט זיך געבויטעט א שווער געטראַנק. סאַר א טיפע טאַשן אָטדער שאולקע שנייַדער האָט געהאַט! אויפן טישל זייַנען שוין געשטאַנען בייַ א האַלב טוץ פולע פלעשלאַך, און די טאַשן

זײַנען נאָך אַלץ ניט געווען אויסגעליידיגט. דאָס האָט ער, אַפּנים, געוואָלט זיך פאַרגיטיקן.

»פּאַני פּרעגער, האָט ער זיך בײַם פאַרשוויצטן פאַר־וואַלטער געבעטן, זאָגט אים איר, איך בעט אײַך, וואָס האָט ער פּאַראיבל?«

ער האָט זיך אויסגעגלײַכט, אים איז עפּעס אײַנ־געפאַלן:

»אָט זאָל ער זאָגן איין וואָרט, האָט ער א וואונק גע־טאָן אויף זאַלקערן, זאָל ער נאָר א פּיפּס טאָן, ברענג איך אים באַלד ט׳אַהער די שוואַרצע. ווי איך בין א ייד, כ׳ברענג זי אים ט׳אַהער... נו? וואָס? זאָל איך גיין?..«

פלוצים האָט זיך אין צימער מיט אַן אומרוהיגן פּנים באַוויזן דער לאַנגער זײַנוול און האָט מיט דער האַנט א מאַך געטאָן אַזאַ צײכן, גלײַך ס׳איז עפּעס געשעהן.

»וואָס איז?«

ס׳איז מיטאַמאָל געוואָרן שטיל. זאַלקער האָט באַוויזן אַראָפּצוכאַפּן א פּאָר פלעשלאַך פונם טישל און זיי אַראָפּ־שטעלן אונטערן בענקל. אַלעמענס אויגן האָבן זיך אָנ־געקלעפּט אָן דער טיר, און אויף דער שוועל הינטער דעם הויכן זײַנוולס פּלייצעס איז שוין געשטאַנען א העל־בערדלדיגער יונגערמאַן אין אַ גרוי יעגערערקל מיט טונ־קעלע בלישטשענדיג פאַרוואונדערטע אויגן. די אויגן האָבן געשמייכלט צוזאַמען מיטן בלאַסן פּנים און באַ־וואונדערט, אַפּנים, דאָס בילד. דאָס איז געווען דער יונגערמאַן, וואָס וואוינט בײַ יצחק־בערן אין וואַלד און וואָס אין שטאָט רופט מען אים חיים־משה, מלכס חבר חיים־משה. ער האָט געפרעגט אויף זאַלקערן דעם אַגענט, ער האָט געוואָלט מיט אים זיך דורכריידן וועגן דעם קונה אויפן אינוועטאַר און אויף די מעדיקאַמענטן, וואָס בײַ מלכן אין מאַגאַזין.

XVII

אויפן יריד לעבן טומלדיגן פערדישן מאַרק, ניט ווײַט פון גויאישן צווינטער, וואו חיים־משה מיט חנקען האָבן זיך פריהער א ביסל באַגעגנט, איז געווען אוממעגליך אײַנ־צושטיין; מע האָט געשטויסן פון אַלע זײַטן. חיים־משה האָט אָפּגעפירט חנקען א ביסל אָנאַזײַט און זיך אָפּ־געשטעלט מיט איר ריידן:

»נו?«

און פלוצים דערזעהן עפעס אין אירע בלויליכע פאַר־שמאַכטע אויגן; פלוצים באַנומען מיט ברוסט און האַרץ די אויפגעציטערטע אומרוהיגקײַט, וואָס זיי באַהאַלטן אויס אין זייער שטומער טיף, בשעת זיי האַלטן צו אים אַזוי אין איין שטומען אַרויפקוקן:

»וואָס קומט פאַר? חנקע...«

און נאָך:

»איר זײַט צוויי מאָל געווען אין וואַלד?«

נאָר ווידער קיין ענטפער ניט באַקומען, אַחוץ דעם שטומען אונטערטעניגן קוקן.

»וואַרט«.

פונהינטן איז באַנײַס אָנגעפאָרן א פור מיט א סך אונטערגעבונדענע פערד, האָט ער חנקען נאָך טיפער אָנאַזײַט אָפּגעפירט, ער האָט זי גענומען אונטער דער האַנט, האָט זי א ציטער געטאָן מיטן גאַנצן קערפער און האָט אויפגעוואַכט:

»וואו איז מאָטיק?«

»אָט איז ער«.

מאָטיקן האָט מען דאָ אויפן אָרט געמוזט קויפן א קײַלאַ־כיגן הילצערנעם לעפל, א רויטיג גלאַנציגן, מיט גאָלד געקעסטלטן, איינעם פון די פיל לעפל, וואָס א באָרוועסער,

פאַרשוואַרצטער גוי האָט געהאַלטן לעבן זיך צעשאָטן אויף דער ערד אויף א זאַק. דערנאָך האָט מאָטיק זיך ווידעראַמאָל צעוויינט אויף א קול, ער האָט דערזעהן טראָכימען, זייער פורמאַן, וואָס קערט זיך אום מיט א נאַס אָפּגעוואַשענער געלער בריטשקע און מיט אָפּגעבאָדענע פערד ערגעץ פון אַרויס שטאָט, פונם טייַך. מאָטיקן האָט מען געמוזט אָפּשיקן מיט טראָכימען אַהיים, און אַליין זייַנען זיי אַוועקגעגאַנגען ווייַטער, מיט א נייַעם זייַטיגן מאַרק. לעמער האָבן דאָרטן אויף דער הייסער זון געמעקעט געבונדענערהייט, בעת מע האָט זיך אויף זיי אָנגעלעגט און געשוירן זייער וואָל. פון ערגעץ ווייַטער האָבן חזירים געגרילצט מיט אַזעלכע קולות, גלייַך מע איז זיי דורֵס, מע קייַלט זיי אויפן אָרט. און אַקעגן איז שוין מער קיין יריד ניט געווען; אַקעגן האָבן פרייַע גרויע פעלדער אַרויסגעפירט זייערע ברייטע שטויביגע וועגן ווייַט אין וועלט אַרייַן, און א פור, א זוניג פרייליכע, א וואָגלענדיגע און צעבייַטשלטע, האָט שוין אויף איינעם פון אָטדי וועגן געהאַט געטראָגן איר שמייַדיגן אַוועקלויף. די ערשטע פור, וואָס ווידערשפעניגט און אַנטלויפט פון ירידעווודיגער שטאָט און פון סאַמע טומלדיגן מיטן פון הייסן ברענענדיגן בייַטאָג.

»און מיר, ווי אָטדי פור . . .«

חנקע האָט ווידעראַמאָל, ווי אין ציטער, אויפגעוואַכט. ווער האָט עס געקאָנט זאָגן אָטדי ווערטער: חיים־משה? נאָר אפשר האָט זיך איר נאָר אויסגעוויזן, אַז זי הערט זיי. יעדנפאַלס האָט חיים־משה איצט ניט געהאַט קיין אויסזעהן פון א מענשן, וואָס האָט נאָרוואָס עפּעס געזאָגט, ער איז געגאַנגען פאַרטראַכט, שטאַרק פאַרטראַכט.

זיי זייַנען געגאַנגען מיט א גרויליך שמיטהדיגן הפקר־פעלד, געגאַנגען גלאַט אַזוי, ווי אָהן א ציל. און נאָכ־

דעם זײַנען זיי מיט אָטדעם פעלד צוגעקומען ביז א גרין צעשאָקלטער זאַנגענבייט און ביז דעם שטילן באַהאַלטענעם וועג, וואָס צווישן אָטדי זאַנגען, א שמאָלן וועג, וואָס פירט צו א ווײַטן עק וואַלד אַקעגן, צו יענעם ווײַטן עק וואַלד, וואָס מע האָט אים שוין צוריק מיט א יאָר אַכט אינגאַנצן אויסגעהאַקט און איצט איז דאָרט זוניג, יונגע בוימלאַך איבער גאָרן וואַלד צעשפרייט, און פאַרהאַקטער טויער היט זיי דאָרטן, און קיינער, קיינער דאַרף אַהין נישט פאָרן.

זיי האָבן אָפּגערוהט. זיי זײַנען געזעסן אויפן פריש־באַגרינטן הויכן גראָבן לעבן אָטדעם יונגן וועלדל און געהערט, ווי קריכווארג גרילצט אינם גראָז.

»חיים־משה...«

און מער האָט זי ניט געקאָנט ריידן. ער האָט זי אָנ־גענומען פאַר דער האַנט און האָט אויף איר א קוק גע־טאָן, מיט גוטן אַזוי האָט ער אויף איר א קוק געטאָן. נאָר בשעת זי האָט זיך באַגעגנט מיט זײַנע אויגן, וואָס באַ־האַלטן עפּעס אויס ערגעץ אין דער טיף פון זייערע קלוגע גוטמוטיגע פֿײַערלאַך, האָט זיך איר פלוצים געגומען דאַכטן, אַז דאָס אַלץ, וואָס זי וויל אים זאָגן, ווייסט ער שוין פונלאַנג. זי איז שוין איינמאָל געזעסן דאָ מיט אים אויפן גראָבן, זי האָט אים שוין איינמאָל געזאָגט. נאָר אויב אַזוי, וועט זי אים זאָגן נאָר איין וואָרט:

»איר איז גוט... פון אַלץ איז איר איצט אין אָטדער רגע גוט, אַפילו פון דעם, וואָס מאָטיק האָט קיין מאַמע ניט... ווי מאָדנע דאָס איז!.. זי האָט אים נאָר גע־וואָלט זאָגן, אַז זי פאָדערט פון אים גאָרניט. זי וויינט... ניין, ס׳איז גאָרנישט... ס׳איז גאָרנישט אָטדאָס, וואָס זי וויינט. זי האָט זיך נאָר דערמאָנט אָן מלכן... נאָר אָט...«

זי האָט געטראָגן א יַמל פרייד אונטער דער ברוסט און אין די אויגן. דעם גאַנצן וועג, וואָס חיים־משה האָט זי באַגלייט צוריק אַהיים, האָט זי ניט געקאָנט ריידן. זי האָט ניט געפרעגט, ווען זי וועט זיך נאָכאַמאָל זעהן מיט חיים־משהן. דער עיקר איז געווען, וואָס חוצן קליינעם מאָטיקן איז איר איצט אינמיטן הייסן זומער צוגעקומען א ניי און גרויס לעבן. איר איז, אַפּנים, געווען גוט, שטאַרק גוט.

אַז חיים־משה האָט זיך נאָכדעם אומגעקערט צוריק אין וואַלד אַריין, האָט ער זי געדענקט אינאיינעם מיט אָטדעם נייעם צוגעקומענעם לעבן אירן, זי געדענקט נאָכדעם, ווען ער איז שוין נאָכאַמאָל געווען אויף דער אַלטער שטאָט און האָט אָפּגעזוכט זאַלקער דעם אַגענט ביי פּרעגערן אין צימער; וואָס וואָלט געווען, א שטייגער, ווען ער קערט זיך איצט אום צו חנקען אַהיים און זאָגט איר דאָרטן אויס אַלץ און הייבט אָן ריידן מיט איר אָפן, ווי מיט מלכן? וואָס וואָלט געווען, ווען דאָרטן, ביי עוזר ליובערן אין הויז, טוט פּלוצים א קלונג דאָס פאַראַדגלעקל, און חנקע דערזעהט, אַז אַריינגעקומען איז נאָכאַמאָל ער, חיים־משה? נאָר אַליין איז ער שוין געשטאַנען אויף דער אַלטער שטאָט, אין נידעריג געבויטן אַכסניההויז אויף דער שוועל פון פּרעגער דעם פאַרוואַלטערס שיכור ווערנדיגן צימער און האָט געזעהן פאַר זיך ליידיגע און פולע פלעשער פון פאַרשיידענער גרייס. פלעשערהעלזלאַך שטעקן דאָ און דאָרטן אָהן א סדר, ווי אין אַ טומלדיגן ווייַנשענק, און צווישן זיי שאָקלען זיך די פאַררויטלטע און בלאַסע פּנימער פון די, וואָס טרינקען. איינער האַלט א גרויסע האַרמאָניע אויפן שויס, א צווייטער, א רירעוודיג פעסטער מיט ענגע לאַקירענע שטיוול, שרייט אָן אויפן לאַנגן, דעם שניידעריונג, וואָס שטייט

מיט שולדיגע פּלוידעראַויגן ביי דער טיר; ער קלאַפּט מיטן צעכליופּעטן קעלישיק אָן טיש:

»איז געגאַנגען און געבראַכט זי די מינוט! דו הערסט, וואָס מע רעדט צו דיר, הונט איינער?«

און יענער קראַצט זיך פויל אין נאַקן און פאַרשווינדט.

חיים־משה האָט געפרעגט:

»און וואו איז דאָ זאַלקער? זאַלקער פון בעריזשינעץ?«

האָט זיך פון בענקל אויפגעהייבן דערזעלבער קליי־ניטשקער מיט די ענגע לאַקירענע שטיוול, וואָס האָט נאָרוואָס געקלאַפּט מיטן קעלישיק אָן טיש.

»איך. וועגן אינוועגטאַר מיט די מעדיקאַמענטן אפשר?«

»יאָ, יאָ.«

»איז אָט פרעגער: דאָס מעקלעריי אויף שנאַפּס, ווי איך בין א ייד, ביז איין פּרוטה. שרעקט זיך ניט, פּאַני, זיצט... מיר זיינען מענשן, פּשוטע. איר וועט פאַר־זוכן א קאַפּעלע?«

און מע האָט אים גלייך אָנגעגאָסן עמיצנס א קעלישיק, וועלכן מע האָט פריהער אַפילו ניט אויסגעשווענקט און זיך גענומען קלאַפּן מיט אים אין גלעזל.

»לחיים!«

»פאַר אייער געזונט.«

»זאָלן פּלאַצן אַלע ראַקיטנער פייַנע און לייַטישע בעלי־בתים.«

»טרינקט!«

דער גלגול מיט דער צעפּלעטשטער נאָז האָט גלייך באַמערקט, אַז דאָס וואָרט איז געזאָגט געוואָרן ניט צו אים. ער האָט שטיל געגעבן א הוסט, א טאַפּ געטאָן מיט די לאַנגע פינגער די שיטערע האָר אונטערן מויל

און האָט זיך אָפּגערוקט מיטן בענקל א ביסל וויַיטער פון טיש. ער האָט דערפילט, אַז ער גייט אָפּ אויפן צווייטן פּלאַן. פּלוצים האָט ער א קלאַפּ געטאָן מיט אַלע טענער פון דער האַרמאָניעס געעפנטע קלאַווישן און האָט זיך אָפּגעהאַקט. דאָס האָט ער אַרויסגעלאָזן פונם אינסטרו־מענט די לופט און איז אַזוי געבליבן זיצן.

»איר זיַיט דאָך עפּעס א רעוואָלוציאָנער, אַ?«

»א רעוואָלוציאָנער?«

חיים־משה האָט געמוזט אָפּטריַיבן פון גלעזל; ער האָט זיך אומגעקוקט אויף פרעגערן.

»ניין. ער ווייסט ניט. אפשר אַמאָל געווען...«

»וואָס זשע? איר שעמט זיך, פּאַני?«

דאָס האָט זאַלקער אויסגעצויגן די פיס מיט די ענגע לאַקירענע שטיוול אונטערן טישל, זיי אויסגעצויגן איינ־גאַנצן אויף זייער גאָרער לענג און זיך ברייט פונאַנדער־געוואָרפן אויפן אָנלען פון בענקל.

»כע, כע!«

»ביַי אים, זאַלקערן, איז אויך פאַראַן א יינגערער בראַטאָק, א רעוואָלוציאָנער. דרייט זיך אַרום די גאַנצע ציַיט ערגעץ צווישן כערסאָן און ניקאָלאַיעוו. א כוואַט א בחור. באַגעגנט ער זיך מיט אים איינמאָל אין אָדעס, מיט אָטדעם בראַטאָק זיַינעם. פשוט אויף דער גאַס באַגעגנט ער אים און זאָגט צו אים אַזוי:

»וואָס זשע הערט זיך עפּעס, יונה?« זאָגט ער צו אים.

»וואָס זאָל זיך הערן, ענטפערט יונה, ס'וועט זיַין גוט«.

»ניין, ניט דאָס מיין איך, זאָגט ער צו יונהן, ס'איז דאָך שוין א פאָר יאָר איינגאַנצן שטיל ביַי אייַך«.

»האָב קיין יסורים ניט«, ענטפערט יונה.

»טאָ זעה זשע, זאָגט ער צו יונה'ן, זעה זשע, ס'זאָל די גבירים נאָכאַמאָל א קיל טאָן אין פופּיק. כע־כע־כע!«

ער האָט זיך ווידער צעלייגט אויפן בענקל, אַזוי אַז זײַנע פּיס אונטערן טיש האָבן זיך געגעבן א הייבאויף אין דער לופט, און האָט זיך פריילעך פונאַנדערגעלאַכט אויפן קול. נאָר פרעגער האָט שוין אַפילו ניט געפילט די פאָר פליגן, וואָס בײַ אים אויפן גלאַנציגן פליך און אויפן הייכן שטערן. ער איז געווען ערנסט:

»וואַרט ...«

די אויגן זײַנען בײַ אים געווען אָנגעגאָסן, די צונג א ביסל געלעגערט, נאָר דער מוח האָט שנעל געאַרבעט. ער האָט געוואָלט ריידן ... דריקן די פענסנע צו דער נאָז און ריידן.

»ער וויל, ראשית־כל, טרינקען לחיים פאַר חיים־משהן. ער גלויבט ניט קיין געלערנטע, זיי טראָגן צווײ פאָר ברילן דעמאָלט, ווען זיי קאָנען זיך באַגיין מיט איין פּאָר; זיי זײַנען מטהר א שֶרֶץ מיט ק״ן טעמים. נאָר א שֶרֶץ בלייבט א שֶרֶץ. חיים־משה, אָבער, טראָגט בכלל ניט קיין ברילן; ער, פרעגער, האָט עס שוין איינמאָל געזאָגט בײַ בראָמבערגן אין הויז. אַזוי דאַכט זיך אים. און דערפאַר וויל ער אויסטרינקען פאַר אים. לחיים! מלך איז אויך געווען אַזעלכער. ער האָט זיך געפירט גלייך מיט אַלעמען. צוליב שלום, מסתמא. ווען ער, פרעגער, איז נאָכגעגאַנגען נאָך מלכס לויה, האָט ער א טראַכט געגעבן: געשיקט זיך, אַז אָטדער מענש האָט קיינמאָל אין זײַן לעבן קיינעם ניט געוואָלט אָנשפּייען אין פּנים אַרײַן? נאָר אויב יאָ, איז ער, פרעגער, ניט מחויב זיך פאַר אים צו שפּייען. איז אַקעגן וואָס זשע זאָגט ער עס? ... אַקעגן דעם, וואָס ער, פרעגער, האַלט ניט פון שלום; ער איז איין צד, און גאַנץ ראַקיטנע א צווייטער צד. אָט זאָל זאָגן זאַלקער. ער, פרעגער, איז א רעוואָלוציאָנער, כאָטש ער האַלט א ביסל פון

פּאַלעסטינע, ניט דערפאַר, וואָס ער איז, חלילה, א ציוניסט, נאָר פשוט, ווײַל אין פּאַלעסטינע, גלויבט ער, קאָנען ניט אויסוואַקסן אַזעלכע טאַטעס, ווי עזריאל פויזנער, דאָס איז א זײַדענער קרעמער, און ער, פרעגער, זאָגט: דאַלאַי דאָס זײַדנס פון די קרעמער! נאָר עזריאל פויזנער וויל ניט אַראָפּציהען פון זיך דאָס זײַדנס און פּראַוועט אַלע פּרײַוואַטאָנגצוגאַכטס טישן, ער פאַרבעט איינמאָל אים, פרעגערן, צו אָטדעם טיש און בעט אים דאָרטן זעהר איידל, ער זאָל אויפהערן זיך באַגעגענען מיט זײַן טאָכטער, מחמת, זאָגט ער, זי איז נאָך א יונג קינד, און איר אנטוישט זי אין איינִיגע אידעאַלן, אין וועלכע אידעאַלן?! אַזוי שרײַט ער דאַן אויס צו עזריאל פויזנער, איר האָט איר דען עפּעס געגעבן, א חוץ קנאָבל און ברויט?«

»מאַלאָדיעץ! אָט אַזוי«, האָט פריילך איבערגעשלאָגן זאַלקער, ער האָט זיך אויפגעכאַפּט, ווי פון האַלבן דרימל, א ציה געטאָן פרעגערן פאַרן אַרבל און גענומען קלאַפּן זיך מיט אים אין די גלעזלאַך:

»אין פּאַטיליצע אים, דעם ממזר!«

ער האָט זיך געוואָלט קושן,

נאָר פרעגער האָט זיך צו אים ניט אומגעקוקט, ער האָט זיך אין דער צעכראַסטערטער בלוזע אויפגעהויבן פון בענקל און ער האָט אויסגעלאָזן:

»דערום זאָג איך: לחיים! זאָלן ברענען אַלע זײַדענע קרעמער! ... זאָלן ... נאָר פאַרוואָס וויל שוין אַוועקגיין חיים־משה? ... פאַרוואָס אײַלט ער אַזוי? ... וואָס זשע, זײַנע שיפן אויפן ים וועלן אונטערגיין?«

»אַך יאָ«, חיים־משה געפינט, אַז אין א געוויסער מאָס איז פרעגער טאַקע גערעכט, זײַנע שיפן אויפן ים וועלן ניט אונטערגיין ...

ער קאָן דאָ נאָך א ביסל זיצן. ער האָט נאָר געוואָלט זאָגן, אַז מלך וואָלט מיט פרעגערן געוויס ניט מסכים געווען. מלך וואָלט געזאָגט: מע דאַרף אַראָפּציהען פונם ייִדנס דעם קרעמער. נאָר דאָס זײַנען קליינינקייטן ... דער עיקר איז, וואָס דאָ אין צימער איז הייס, שטאַרק הייס, א הייכע אַטמאָספער ... זי ווירקט. זאָל אים, חיים־משהן, ערלויבט זײַן, זיך נאָר איבערצוזעצן אַהין, נעהענטער צום אָפענעם פענסטער. ער האָט אויך אייניגע טענות קעגן ראַקיטנע, אויך ער איז ניט מיט אַלץ צו־פרידן. ווי שטאַרק הערט זיך אַהער פון אַלע זײַטן דאָס ווימעלען פונם יריד! אָט למשל: ווען ער מיט פרעגערן לייגן זיך אַנידער אין איינעם א פריהמאָרגן און שטאַרבן אַוועק, וואָלט מען זיי דאָ געלייגט אין עק בית־עולם ביים פּאַרקן. אין ראַקיטנע האָט מען אַזאַ טבע: מע לייגט יונגעלײַט אין עק בית־עולם ביים פּאַרקן. פּאַר־וואָס, למשל, האָט מען דאָרטן געלייגט מלכן? ער, חיים־משה, הייבט עס ניט אָן צו פאַרשטיין. ער פרעגט זיך נאָך, נאָר דעם אמת קאָן ער ביי קיינעם ניט דער־גיין ... און מעגליך, פונדעסטוועגן ... מעגליך, אַז פון ראַקיטנע זאָל בלײַבן ניטמער, ווי דער בית־עולם, און אויפן בית־עולם איז מלך דער עיקר. ער וואָלט דאָרטן באַדאַרפט פאַרנעמען דעם אויבנאָן, דעם ערשטן פלאַץ. איז אָט: לחיים! ... זאָל פרעגער מוחל זײַן, וואָס ער האָט זיך א ביסל פאַררעדט אינאַזײַט ... ער האָט לחלוטין ניט געמיינט מיט דעם, ווי פרעגער זאָגט, זיך אָנטאָן אין ברילן, ער האָט זיך נאָר דערמאָנט אָן זײַנס א באַקאַנטן היסטאָריקער, וואָס איז איינמאָל אַרויפ־געקומען אויף א בית־עולם און האָט זיך דאָרטן געזעצט שרייבן די געשיכטע פון דער נאָהענטער שטאָט. פאַר געשיכטע, מוז ער צוגעבן זײַנען שטענדיג די טויטע

לעבעדיג און די לעבעדיגע — טויט. נאָר אייגנטליך האָט ער, חיים־משה, איצט געוואָלט עפּעס פרעגן בײַ אים, פרעגערן. ער האָט געוואָלט וויסן, ווער איז אַזוינס אָטדי חוה פּויזנער, וואָס גאַנץ ראַקיטנע האָט זי אין מויל? אים אינטערעסירט עס איבער געוויסע טעמים«.

»ווער? חוה פּויזנער?« פרעגער קאָן עס אים זאָגן מיט גרויס פאַרגעניגן. דאָס איז א מענש, וואָס וואָלט א בעלן זײַן גלײַכצײַטיג פליהען און גיין האַרט בײַ דער ערד. דאָס איז פערזענליך זײַנע, פרעגערס, א צרה. נאָר אַז ער וויל, איז דאָס ניט נאָר זײַן צרה, דאָס איז א צרה פון דער גאַנצער וועלט. זי איז געראָטן אין איר טאַטן. אַמאָל האָט זי אים שטאַרק פײַנט געהאַט, דעם טאַטן, און איצט טוט זי אַלץ, וואָס ער הייסט. זי איז אין אים פאַרליבט... זי צעקלאַפּט אַליין אַלע פריה־מאָרגן פון זײַנטוועגן די אייער, זי באַזאַלצט זיי אים און טרעט פון אים ניט אָפּ, ביזוואַנען ער זופּט זיי אינגאַנצן ניט אויס... זי האָט כלומרשט חרטה אויף אַלע אירע מיידלשע זינד, נאָר אַז מען וועט דאַרפן, וועט זי אָנ־הייבן זינדיגן באַנײַס א קאָן, נאָך מיט מער אימפּעט. נאָר וואַרט, זאַלקער!... וואוהין?! טו נאָר א קוק, ווער קלאַפּט דאָרטן פון יענער זײַט טיר?

אינם צווייטן פּוסטן אַכסניהדיגן חדר פון יענער זײַט טיר, האָט זיך שוין עטליכע מינוט צײַט געפונען שאולקע, שאולקע שנײַדער מיט לאהקע דער שוואַרצער. לאהקע די שוואַרצע איז געווען אײַנגעהילט אין איר מוטערס לאַנגן וואַרעמען שאַל און האָט געזאדן. אָטדער ווערימדיגער שנײַדעריונג האָט זי אָפּגענאַרט; ער האָט זי גערופן אויסטעגען זיך בײַם אַגענט, פאַרוואָס זי האָט ניט אײַנגעצאָלט פאַר איר מאַשין דאָס וואָכנגעלט אינ־

דערציַיט, און האָט זי אַרײַנגעפירט אין אָטדעם ליידיגן אכסניהדיגן צימער, וואו ס׳איז נישט געשטאַנען גאָר־נישט, אַחוץ א בעט מיט אַן אומריינעם מאַטראַץ. לאהקע האָט באַלד בײַם אַרײַנקומען געוואָלט פאַרקערעווען און אַוועקגיין צוריק אַהיים. נאָר שאולקע האָט איר אויף דער שוועל פאַרצוימט דעם וועג.

»וואוהין ?«

»לאָז !«

»האָב צײַט !«

לאהקע די שוואַרצע האָט מער צום שנײַדעריונג קיין וואָרט ניט געוואָלט אויסריידן. זי האָט אַריבערגענומען די שאַל איבערן קאָפּ, אַזוי אַז פרײַ געבליבן זײַנען בײַ איר מערניט ווי די נאָז, דאָס מויל און די אויגן, און האָט מיט שטײַפע כעסדיגע טריט גענומען אַרומשפּאַנען איבערן צימער. דער עיקר איז בײַ איר איצט געווען ניט צו לאָזן אים אויף זיך קוקן. נאָר דער שנײַדעריונג איז געבליבן רוהיג. ער האָט אַראָפּגענומען דאָס היטל, אַרומגעווישט דעם שוויס פון אונטער דער טשופּרינקע און האָט גענומען פאַרדרייען א ציגאַר:

»אַ דו ! סטערווע איינע, אַנטלויפן ? . . . נאר דו, גאָר אַנטלויפן ? און פון ברילן, פונם סטודענטיק פון דײַנעם, ביסטו אויך אַזוי גיך אַנטלאָפן ? . . .«

דעמאָלט האָט לאהקע נאָכמער זידן אָנגעהייבן ; זי האָט זיך א לאָז געטאָן גלײַך צו דער זײַטיגער טיר פונם צווייטן חדר, פונוואַנען ס׳הערט זיך ריידן, און האָט גע־נומען אין איר מיט אַלע כוחות קלאַפּן. נאָר שאולקע האָט ניט דערלאָזט. טוענדיג א וואָרף אָפּ פון זיך דאָס היטל מיטן ציגאַר, וואָס ער האָט גענומען דרייען, האָט ער זיך גלײַך א יאָג געטאָן אויף איר און האָט זי א כאַפּ געגעבן פונהינטן אַרום דער טאַליע:

»קום אַוועק, זאָג איך דיר!«

»איכ׳ל ניט גיין.«

»קום, זאָג איך!...«

לאהקע האָט ניט געפאָלגט. דעמאָלט האָט זיך בײַם שנײַדעריונג מיטאַמאָל דאָס פּנים מיט די אויגן מיט רויטן אָנגעגאָסן. ער האָט זי געגעבן א שלעפּ אָפּ פון טיר, צוגעדריקט זי צום בויך און צו דער ברוסט און זי אונטערגעהויבן. ער האָט זי אַזוי גענומען טראָגן צוריק־וועגס צום בעט מיטן ברודיגן מאַטראַץ. נאָר אויפן וועג האָט זי זיך געגעבן צו אים א דריי איבער אויג צו אויג און מויל צו מויל. דעמאָלט האָט ער זי א הייב געטאָן העכער; ער האָט זי אַנידערגעוואָרפן מיט די פּלייצעס אויפן בעט און אָנגעלייגט זיך אויף איר מיט זײַן גאַנצער וואָג. אירע הענט זײַנען געווען שטײַף און בויגיג, ווי רעסארן. ער האָט נאָכמער אָנגעלייגט זיך אויף זיי. בײַ אים האָט פאַרכאַפּט דער אָטעם:

»אַ! זעה נאָר א מאָרדעטשקע, א פאַכטע! און שמעקט אַזוי אַ? דעם סטודענטיק ברילס שמעקעכצן?«

זײַנע אויגן האָבן געקוקט, ווי געשווינד זי דרייט אַהין און צוריק מיטן פּנים. זי לאָזט ניט, ער זאָל פּאַקן מיט די ליפּן איר מויל. זי טוט זיך א וואָרף אונטער און גראָבט אײַן די ציין טיף טיף אין זײַן לינקן אַקסל. און פלוצים הייבט זיך אָן עפּעס פונהינטן דאָס טירל צו פרעגערן אין חדר...

חיים־משה איז שוין דאָרטן אין צימער ניט געווען. ער האָט שוין געהאַט איבערגעגעבן זאַלקערן אַלע חשבונות פונם אינווענטאַר מיט די מעדיקאַמענטן און האָט זיך אומגעקערט צוריק אין וואַלד. דער גלגול מיט די שיטערע האָר אונטערן מויל איז שוין ווידער געזעסן

איבערגעבויגן איבער דער צעצויגענער האַרמאָניע און האָט געפּאכעט און געכארכלט צוזאַמען מיט אַלע קורצאָטעמדיגע און לאַנגאויסגעצויגענע טענער· פרעגער איז געלעגן אויפֿן האַרטן סאָפּקעלע מיטביידע עלנבויגן אונטערן קאָפּ און האָט פאַרטראַכטערהייט זיך אָפּגעגעבן א דין וחשבון פון דעם, וואָס ס׳איז הייַנט פאָרגעקומען; אים איז הייַנט, נאָך לאַנגן פאַרשווייַגן, אויסגעקומען נאָכאַמאָל צו ריידן וועגן חוה פויזזער· ער האָט זיך געפילט אינגאַנצן אויפגערודערט און מיד· און אין צימער אַרייַן האָט זיך שוין פונדרויסן געפילט דער נאָהענטער פאַרנאַכט, די זון, וואָס האַלט בייַ זעצן זיך, און דער ערשטער ירידטאָג, וואָס האָט שוין אָפּגעלאַרעמט און האַלט בייַ גוססן· פורן צעפאָרן זיך שוין, מן הסתם, מיט די וועגן אין אַלע עקן שטאָט, לויפן אַזוי, אייַלן, און חזירים קוויטשען, ליגן אַזוי געבונדענערהייט אין די אַוועקלויפנדיגע וועגן און קוויטשען; ערגעץ קלאַפּט מען אין א בובען: א גויאישע כאסלערע דאָרטן, צי גלאַט אַזוי, שקצים זייַנען שיכור, שיקסעס טאַנצן· זאַלקער, וואָס איז איינער אַליין געבליבן זיצן בייַם טישל מיט די פיל ליידיגע און האַלבפולע פלעשער, האָט גענומען האַלב שיכורערהייט רופן צו זיך פון צווייטן צימער שאולקען מיט לאהקע דער שוואַרצער· דעמאָלט האָט זיך פרעגער אויפגעהויבן פון סאָפּקעלע, זיך אָנגעטאָן און איז מיט זייַן האַלבניכטערן, האַלבאויפגערעגטן צושטאַנד אַוועקגעגאַנגען בלאָנקען אָהן שום ציל איבערן יריד· דער הייַנטיגער ירידטאָג איז פאַר אים פון אַלעיאָר געוועזן א מאָדנער· אין הייַנטיגן ירידטאָג האָט ער געקאָנט גיין איבער פאַרשיידענע מערק און זעהן, ווי זייַנע תלמידים, זייַנע תלמוד־תורה־ייִנגלאַך, שטייען דאָ און דאָרטן אונטער די בייַדלאַך און העלפן לייזן די פאַרשוויצטע

קרעמער, טאַטעס. זיי האָבן אים ליב, אָט די קינדער זײַנע.

»המורה«, שרײַען זיי צו אים פון אַלע זײַטן פונהינטער די בײַדלאַך, און זײַנען גליקליך, און זיי לאַכן.

און פאַרנאַכט, אַז ער גייט דורך די ליידיגעוואָרענע מערק, זעהט ער זיי ווידעראַמאָל, אָטדי קינדער־תלמידים זײַנע. זיי האַלטן דעמאָלט אין איין שארן צווישן פאַר־שיידנפאַרביגן פאַפּיר און צעבראָכענע קעסטעלאַך, וואָס בלײַבן נאָך די שטעלן: אין איין שאַרן און זוכן, אין איין שאַרן און זוכן.

XVIII

ס'איז געווען דינסטאָג פאַרנאַכט, ווען די לעצטע יריד־פורן זײַנען זיך צעפאָרן, ווען אין די פוסטווערנדיגע מערק בייגן זיך קינדער, שאַרן און זוכן צווישן צעבראָ־כענע קעסטלאַך און פילפאַרביגן פאַפּיר.

אין שטאָט דרייט זיך דאַן אַרום א שפּאָגלנײַער בלאַס־קענדיגער פאַעטאָן, א טיפער, א בכבודיג שווערער, אויף גומענע רעדער, מיט ווייכע רעסארן און מיט א הייכן און ווייכן בלוי קאַרטענעם אָנשפּאַר, וואָס באַשטייט פון גע־העפטע פירעקיגע קישעלאַך, שטאַרקע פערד מיט פרײַליך געבויגענע העלזער לויפן מיט אים יונג איבער די גאַסן, קלאָהען טופען, רעסארן וויגן זיך און ברומען; שנעל רירעוודיגע רעדערשפּיצן דרייען דעם פאַרבײַלויפנדיגן בלאַסק פון פאַרגייענדיגער זון, און דער פורמאַן איז יאַן, דעסלער בעריזשינעצערס יאַן. ער טראָגט א גע־קנייטשט סיראַטן היטל מיט מעשענע קנעפּ אינם לאַנגן בורנעס און די בײַטש האַלט ער ווי גאָר די גרויסע פורמאַנעס.

ס'איז בכלל א ביסל קשה: צוליבוואָס, אַשטייגער, דרייט ער זיך אַרום גאַנצע שעהן איבער ראַקיטנע?

נאָר אויפמאָרגן פאַרנאַכט באַווייַזט ער זיך דאָ ווידער; ווידער יאָגט ער פריילך אַרום, אַהין און צוריק, איבער די גאַסן. צי הייסט עס ניט, אַז פאַר אָטדי שטאַרקע שוואַרצע פערד איז א פאָר טאָן פון בעריזשינעץ קיין ראַקיטנע גאָרנישט ניט ווערט? צי אפשר איז אָטדער שפּאָגלנייַער שפּאַן מיט עפּעס נייַס צוגעבונדן געוואָרן צו ראַקיטנע? שטאָט איז נייַגעריג, זי וויל וויסן.

איצט זיצן אויפן פאַעטאָן דעסלער מיט חוה פויזנער. דעסלער אין זייַן האַרטן ברוינעם הוט מיטן קאָפּ א ביסל אינאַזייַט, און חוה פויזנער אין א ווייַס דעקאָלטירט באַטיסטן קלייד מיט הוילן קאָפּ, מיט אַנטפּלעקטן שמייכלענדיגן פּנים אַקעגן פליהענדיגער לופט און מיט גלאַטגעקעמטע, קוים געגרייַזלטע האָר, וואָס הייבן זיך און ציטערן אויף בייַ יעדער קילן בלאָז פון שוואַכן ווינט.

ווייַבער קוקן אויף איר פון יעדער געעפנטער טיר; ווייַבער שמועסן, אַז זי איז שוין רעכט שיין, אָטדי חוה פויזנער:

»א מלכותדיגע צורה«.

»און בכלל . . .«

»וואָס זשע דען?«

»מע האָט דען פריהער ניט געוואוסט, אַז ס'איז קינדערשע זאַכן: זי האָט זיך כלומרשט דאָ אַרומגעשלעפּט מיט פרעגערן; זי האָט זיך סוף־כל־סוף באַטראַכט און איז געקומען צום שכל«.

און געוועזן איז גראָד טונקלדיג. א האַלב פאַרכמאַרעטער שעמעוודיגער דרויסן.

קורצע פאַרדומפּענע קנאַלן הערן זיך צו בין־השמשות צו פון לינקן ווייַט פאַרשוואַרצטן הימלווינקל. אָפּ־

גערִיסענע און ווייַטע קנאַלן, אַזוי אַז מע קאָן ניט וויסן, צי דאָס דונערט, צי דאָס לערנט מען זיך שיסן ערגעץ אינם זומערדיגן לאַגער, וויַיט אַרום בעריזשינעץ. זומער־דיגער גליוועך: מע ווייסט ניט, אָדער ס'וועט גיין א רעגן, אָדער ניין. ס'שמעקט מיט פּייַכטע גראזן, און דער בלאַסקענדיגער פּאַעטאָן האַלט זיך אַלץ אין איין אַרומ־יאָגן, טראָגט זיַין שטילן רעסארנדיגן מורמל באַרגאַראָפּ, אויף דער אַלטער שטאָט. וואָס האָבן דאָרטן דעסלער מיט חוה פּויזנער צו טאָן? זיי באַליידיגן דאָרטן ניט קיין איין קליין און נישטיג הינטערגעסל און אַפילו דאָס געסל, וואו ס'געפינט זיך זייַנוול פּאָטשטערס אכסניהדיג לאַנג אונטערהויז און וואו ס'וואוינט פרעגער, דער פּאַר־וואַלטער פרעגער. ווען זיי פאָרן עס אַדורך, אָטדאָס געסל, האַלט חוה פּויזנער פּונקט אינמיטן דערציילן עפּעס דעסלערן, פּונקט אינמיטן לאַכן אויפן קול. און אויך דעסלער שמייכעלט. ער טוט איר אויף אַזויפיל צוליב און הייבט אָן מיט חסד צו שמייכלען.

איז אָט. אין יענעם זעלבן פאַרנאַכט שיקט מען עס רופן עזריאל פּויזנערן פון קלייט אַהיים. מע זאָגט אים, אַז זיַין פרוי רופט אים:

»זי דאַרף אים עפּעס זאָגן«.

פויל אַזוי גיט מען עס אים איבער און פויל לאָזט ער זיך אַהיים גיין; טרעפט די פרוי איינע אַליין אין עס־צימער אין א מאָדנע איַילנדיג בעל־הבתעווען איצט צו פאַרנאַכט צו און בלייַבט שטיין א ביסל אָנאַזיַיט, בלייַבט מיט קאַלטער וואכענדיגקייַט אין די אַקסלען, מיט גע־לאַסענעם וואַרטן און קורצזיכטיגן בליק און מיט פּאַמע־לאַכער האַנט, וואָס גלעט די באָרד, ווי זיַין טבע איז, אַרונטער צום האַלז צו:

»נו?«

»גאָרניט. וואָס זאָל זײַן?«

און ווינקען ווינקט זי אַהין, צום ווײַטליכן צימער, וואו ס'געפינען זיך איצט חוה מיט דעסלערן.

»איז זי פריהער א ביסל אַרויסגעגאַנגען, חוה, און האָט געזאָגט, אַז מע דאַרף עפּעס צוגרייטן: הײַנט אינ־אָונט, זאָגט זי, וועט זײַן דאָס קנסמאָל«.

»אַזוי?...«

און ווידער געבליבן אַזוי שטיין מיט וואָכעדיגקײַט אין קול און אין קורצזיכטיגן בליק, געגלעט פּאַמעלאַך און פויל די באָרד אַרונטער צום האָלז צו. נאָר פלוצים דערזעהן, ווי די פרוי נעמט אויפגיך פאַרשפּרייטן א נײַ געפּרעסטן, ווײַסן סערוועט אויפן צערוקטן טיש, און מלמדיש אָנגענומען דעם סערוועט פאַר די געבליבענע פרײַע צוויי עקן. דאָס ערשטע מאָל אין לעבן האָט ער געהאָלפן דער פרוי פאַרשפּרייטן דעם טיש מיט א ווײַסן סערוועט. ווי אויפצולהכעיס איז די דינסט ניט געווען אינדערהיים, זי איז נאָך בײַטאָג אויסגעפּוצטערהייט אַוועקגעגאַנגען צו אירע קרובים אויף דער אַלטער שטאָט. מע האָט אַוועקגעשיקט דעם קליינעם לייזערן זי זוכן.

עזריאל פויזנער איז אַרײַנגעקומען אין שלאָפצימער. ער האָט אַרויסגערוקט די שבתדיגע שיך פון אונטערן בעט, זיך צוגעזעצט און גענומען אויף זיי פאַרטראַכט קוקן, נאָר געטראַכט האָט ער ניט וועגן זיי, נאָר וועגן זיך, וועגן דעסלערן און וועגן שידוך, וואָס ער מאַכט.

»ער איז רײַך, דעסלער, שטאַרק רײַך... דעם שידוך טוט דעסלער מיט חוהן, און מערניט מיט קיינעם«.

אויב ער, עזריאל פויזנער מיט דער פרוי, וועלן זיך איצט נעמען שטאַרק אויספּוצן, וועט עס הייסן, אַז זיי זײַנען פון דער הינטערגאַס, אויפגעקומענע זײַנען זיי... קליינינקע...

אַז די פרוי איז אַרײַנגעקומען זיך איבערטאָן, האָט זי אים נאָך געטראָפן אַזוי זיצן.

»כ׳מיין, מע דאַרף גאָרנישט, האָט ער אויסבאַהאַלטן, ווי פון אונטער דער נאָז, צו דער פרוי א זאָג געטאָן. ס׳מעג זײַן אַזוי...«

»אַ?« האָט די פרוי אין וואַרטעניש איבערגעפרעגט.

און געבליבן איז, אַז מע וועט זיך ניט איבערטאָן, מע בלײַבט אין דעם, וואָס מע טראָגט.

מע האָט זיך אומגעקערט צוריק אין עסצימער און גע־האָלפן דער פרישגעקומענער דינסט דעם גרויסן לאָמפּ אָנצינדן. נאָר אין עק עסצימער בײַם אַרײַנגאַנג איז שוין געשטאַנען דער שמש פון דער נאָהענטער שול. א קליין יידל א קאַרליק, וואָס איז אינדערוואָכן א קירזשנער און האָט דערפאַר תמיד טינטשוואַרצע הענט. אָטדער שטייפער רירעוודיגער קאַרליק האָט שוין ערגעץ אָנגעשמעקט וועגן דער שמחה, אָנגעשמעקט געשווינד, ווי א קברותמאַן שמעקט אָן א מת. ער איז געקומען מיט א גרייט צעטל פון אַלע פויזנערס גוטע פרײַנט. נאָר עזריאל פויזנער האָט אים אינגאַנצן דאָס צעטל אויסגעמעקט און האָט אים געהייסן רופן ניטמער, ווי דעם חזן, דעם רב און נאָך איינעם עפּעס אַן אַלטן אָרעמען קרוב זײַנעם, וואָס וואוינט אויף דער אַלטער שטאָט. ער האָט נאָכדעם צוריקגערופן דעם שמש נאָכאַמאָל און האָט בײַ אים געפרעגט, צי אויף א קנסמאָל מוז מען רופן דעם שוחט אויך. ער איז, אַפּנים, דאָך געווען א ביסל צעטראָגן, עזריאל פויזנער. פּונקט איצט, אינם דאָזיגן מאָמענט, האָט ער פאַרגעסן, צי ס׳איז א מוזזאַך און צי אויף א קנסמאָל מוז מען רופן דעם שוחט אויך.

אויפן ווײַסגעשפרייטן טיש צווישן א פּאָר בלומען מיט הייכע גלעזערנע כיבודקלאשן, האָבן געברענט ליכט, העלע לוסטיגע ליכט; געשטאַנען אַזוי אין זילבערנע רערנ־לייכטער און געציטערט צנועהדיג מיט פולע יום־טובדיגע פלעמלאַך.

און אַרומאונאַרום איז געווען וואך, גרויער וואכעדיגער אָוונט נאָך לאַנגן יאָרירייד.

עזריאל פויזנער, אין וואָכעדיגן לוסטרינענעם סורדעט, האָט ניט פאַרמאָגט קיין איין איינציג וואָרט, מיט וועלכן ער וואָלט זיך איצט קאָנען ווענדן צום אינזשענער דעסלער; געזעסן אויבנאָן, ווי מיט גוואַלד, געשפּילעט אויף זיך די קנעפּלאַך, און אַז עמיצער האָט א זאָג געטאָן:

«מחותן!»

האָט זיך געדאַכט, אַז דאָס רופט מען ניט אים, נאָר עמיצן א צווייטן, א סך אַן עלטערן און בכבודיגערן, וואָס איז שוין לאַנג געשטאָרבן, לאַנג אַוועק און פאַרשוואונדן פון דער וועלט.

חוה פויזנער איז אויך געווען אָנגעטאָן אינם זעלבן גלאַטן ווײַס באַטיסטענעם קלייד, אין וועלכן זי איז א גאַנצן פאַרנאַכט אַרומגעפאָרן מיט דעסלערן איבער דער שטאָט; זי איז ווי א פאַרגעסענע געזעסן בײַדערזײַט, ווײַט פונם טיש אויפן קליינעם קורצן סאָפקעלע און האָט גע־האַט אַזאַ גלײַכגילטיג אויסזעהן, גלײַך אָטדאָס קנסמאָל לעבט זי איבער דאָס צעהנטע מאָל אין משך פון איר לעבן; ס׳איז נמאס, און זי וויל, ס׳זאָל זיך וואָס גיכער ענדיגן.

דערפאַר, וואָס דעסלער אינם נײַעם וויזיטערקל און מיטן ווײַסן טיף אויסגעשניטענעם האַרץ, איז געזעסן בײַם טיש אָהן א היטל און האָט גערעדט רוסיש, האָבן זיך דער רב, דער שוחט און דער חזן געהאַלטן אין הערט,

געזעסן אין איין שורה און אין אַלץ, ווי מאַלפּעס, נאָכ־געטאָן איינער דעם צווייטן. זיי האָבן דערפאַר אויס־געזעהן, ווי סטאַטיסטן אין געליהענע קאַפּאָטעס מיט צו־געקלעפּטע בערד. זיי האָבן געמאַכט איבעריגע לעפּישע באַוועגונגען און ניט געוואוסט וואָס צו נעמען צו דער טיי. סוף־כל־סוף האָבן זיי זיך אָהן שום זײַטיגער איני־ציאַטיוו איבערגעזעצט צום קליינעם ווײַספּאַרשפּרייטן טישל און בײַ דער שײַן פונם איינאונאיינציגן ליכט אַלע אינאיינעם גענומען שרײַבן די תנאים, גלײַך אויף אָטדער אַרבעט איז קאַרג איינער. און נאָר דער אָרעמער קרוב פויזנערס, דער גרײַזגרויער ייד פון דער אַלטער שטאָט, איז, ווי פריהער, רוהיג געבליבן זיצן אין עק טיש. ער איז געווען אָנגעטאָן אין א נײַעם סאַמעטענעם קאַשקעט, מיט א גאַרטל אויף דער אַלטער אַטלעסנער קאַפּאָטע, און זײַן פּנים מיט דער היפּשער גרויער זקנה האָט זיך געדאַכט, ווי פריש פון מרחץ. ער האָט צוגערוקט צו זיך איינעם א דרײַערנדיגן לײַכטער און זיך ערנסט אָנ־געבויגן איבער זײַן אַלטן היפּשן ספרל און געהאַלטן אין איין ערנסטן זאָגן, אין איין זיסן וואַרטן, צי אויף עולם־הבא, צי אויף די געשמאַקע מאכלים, וואָס ער וועט הײַנט אינגאָוונט עסן. באַלד האָט זיך דערהערט א רוף פונם קליינעם זײַטיגן טישל, וואו מע שרײַבט די תנאים.

„מחותן!"

האָט עזריאל פּויזנער געמוזט אַהין צוגיין, געמוזט הייסן אויסשטרײַכן אַלץ, וואָס געהייבענע מחותנים שטעלן אין די תנאים אַרײַן, און אַז ס'איז געקומען צום אָרט, וואו מע דאַרף אַרײַנשרײַבן דעם חתן, האָט קיינער ניט געוואוסט, וויאַזוי זײַן פּאָטער הייסט. אַלע האָבן געוואוסט, אַז ער וואוינט אין דער ווײַטער גרויסער שטאָט, ער איז דער רײַכסטער בעל־טאַקסע אויף גאַר

דער וועלט׳ נאָר וויאַזוי מען רופט אים בײַם נאָמען׳ האָט קיינער קיינמאָל ניט געהערט; מע האָט געמוזט אַלע ווערן רויט און צוקוקן׳ ווי דער שמש גייט צו צו דעס־לערן און פרעגט עס ביי אים׳ בײַם חתן אַליין. פּלוצים האָט מען שטילערהייט גענומען חוה פויזנער אַרויסרופן פון עסצימער אין קאָרידאָר אַרײַן און פון דאָרטן ווײַטער׳ אין קיך אַרײַן. זי האָט זיך דאָרטן אָפּגעזאַמט א פּאָר געציילטע מינוטן׳ נאָר אַז זי איז נאָכדעם אַרײַנגעקומען צוריק׳ האָט בײַ איר פון גרויס כעס געברענט דאָס פּנים׳ אין איינעם א מוילווינקל האָט בײַ איר עטליכע מאָל א ציטער געטאָן די אונטערשטע ליפּ. איר איז פון קיך נאָכגעגאַנגען די מוטער און האָט בײַ איר עפּעס געפרעגט׳ נאָר זי האָט ניט געקאָנט ריידן.

»Как нахально и грубо« האָט זי געזאָגט׳ זי האָט זיך קיינמאָל ניט געקאָנט פאָרשטעלן׳ אַז א מענש איז פעהיג אויף אַזעלכע מיאוסע גראָבע טריט«.

נאָכדעם האָט מען געשמועסט אין שטאָט:

אַרום איינס א זייגער בײַנאַכט נאָך תנאים־לייענען און נאָך טעלערברעכן איז מיטאַמאָל געוואָרן פריילעך בײַ פויזנערן אין הויז. געקומען זײַנען אַהין אָפּגעבן מזל־טוב די מאַדאַם בראָמבערג מיט דער נײַער ראַבינערשע און מיט נאָך אייניגע נאָהענטע מענשן: מע האָט דאָרטן כלומרשט געהוליעט א גאַנצע נאַכט. און פריהער א ביסל איז אַהין אויף דער הינטערטיר כלומרשט אַרײַנגעקומען איינער א מענש׳ ער איז אַרײַנגעקומען אויף דער קיך און האָט זיך דערפרעגט בײַ דער דינסט:

»ס׳איז ריכטיג? ס׳קומען טאַקע פּאָר תנאים בײַ חוה פויזנער מיט דעסלערן?«

קיינער האָט ניט געוואָלט אָנרופן אָטדעם מענשן בײַם נאָמען, און אַלע זײַנען דאָך אויפמאָרגן נאָכן קנסמאָל מיט גרויס אינטערעס געלאָפן צו דער טיר א קוק טאָן אויפן דורכגייענדיגן פאַרוואַלטער פרעגער. דאָס האָט געקאָנט זײַן פּשוט דערפאַר, וואָס אַלע דאָ אין שטאָט זײַנען אים געווען שונאים. מיט דרײַ פערטל שטאָט איז ער געווען צעקריגט. פרעגער אַליין אָבער איז געווען רוהיג און קאַלט. אַך, יאָ, ווען ער זאָל געווען וועלן דערלאָזן, ס'זאָל אים אָנגיין כאָטש א האַלב פון דעם, וואָס ראַקיטנע ווינשט אים, וואָלט שוין לאַנג געווען גע־בליבן פון אים ניטמער, ווי א ביסל אַש און שטויב. ער האָט נאָר מיטאַמאָל אָנגעוואָרן זײַן גאַנצן אימפּעט בנוגע צו חייקע דער דינסט. ער איז מער ניט געגאַנגען צו איר הינטערן אײַנפאָרהויז. אים האָט ניט געאַרט, ס'זאָל דאָרטן מיט איר גאַנצע פאַרנאַכטן אָפּשטיין יוסל דער קלייטממשרת. אדרבא, אויף דעמדאָזיגן געביט האָט ער איר געוואונשן אַלדעס גוטס, אָטדער חייקען.

אַליין האָט ער זיך צומאָרגנס נאָכן קנסמאָל, ווי א גע־זעצטער באַיאָרטער מענש, באַוויזן אין שטאָט אין זײַן וואַרעמען ברוינעם בורנעס. נאָר אויך דאָס האָט געקאָנט זײַן פּשוט דערפאַר, וואָס אין שטוב איז אים זיך שווער געזעסן, און אינדרויסן איז מיטאַמאָל געוואָרן ווינטיג און עסעריג קיל, גלײַך דער זומער האָט זיך שוין אינגאַנצן געפעלט און ס'גייט א ביטערע צײַט, ס'גייט ווינטער אויף דער וועלט. פרעגער האָט דעם גאַנצן בײַטאָג פאַר־בראַכט בײַ בראָמבערגן אין הויז און האָט דאָרטן גערעדט, א סך גערעדט. דערנאָך האָט ער זיך באַגעגנט אין גאַס מיט חיים־משהן און האָט מיט אים באַנײַס פאַרפירט א שמועס:

»צי דאַכט זיך ניט אויס חיים־משהן, אַז די שטאָט האָט א גאַנצע נאַכט געהוליעט ערגעץ אויף א שמחה און איז

נאָכדעם געשלאָפן שפּעט אויפן טאָג? ער׳ פרעגער׳ האָט איצט יעדנפאַלס אַזאַ באַגריף. וואו ער באַגעגנט ניט מענשן׳ געזעצן זיי; צענומען גרויסע מײַלער און געגעצן… נאָר אָט׳ ווי געפעלט עס חיים־משהן? הײַנטיגע נאַכט איז ווירקליך אין שטאָט עפּעס פאָרגעקומען; הײַנט בײַ־נאַכט איז חוה פויזנער אָפיציעל א כלה געוואָרן פאַר דעסלערן פון בעריזשינעץ… פיניטאַ לאַ קאָמעדיאַ׳ הײַנטיגע נאַכט האָט דער רוח חתונה געהאַט מיטן טײַוול«.

פרעגער האָט זיך פונאַנדערגעלאַכט׳ זיך פונאַנדער־געלאַכט מיט אַזאַ הנאה און מיט אַזעלכע פונאַנדער־געטרייסלטע אָקסלען׳ אַז די פענסנע האָט זיך אים כמעט אינגאַנצן פון דער נאָז אַראָפּגערוקט׳ און ער האָט זי גע־מוזט אונטערכאַפּן מיט ביידע הענט.

»ניין׳ ער זאָגט עס ניט גלאַט אַזוי אין דער וועלט אַרײַן«.

ער האָט זיך פּאַמעלאַך געלאָזט גיין אין איין שורה מיט חיים־משהן א ביסל אַראָפּ מיט דער גאַס צום ברייטן האַלבקיילאַכיגן מאַרק צו:

»דער עיקר איז׳ וואָס אָטדער דעסלער איז טאַקע ווירק־ליך א טײַוול׳ ער האָט זעהר ווינציג ענליכקײַט צו א מענשן׳ כאָטש ער איז אַן אינזשענער; ער שפּײַט קיי־לאַכיג«.

צוריק מיט א יאָר פיר׳ ווען ער איז אַהער אַראָפּ־געקומען און האָט געקראָגן א חלק אין די ריטניצער טאָרפזומפּן׳ האָט ער אָנגעטאָן לאַנגע שטיוול און האָט צווײ וואָכן צײַט אַרומגעשפּאַנט איבער די זומפּן; ער מיט יאַנעקן׳ דעם געטרײַען גוי׳ וואָס ער האָט מיט זיך אַראָפּ־געבראַכט. און באַזעצט האָט ער זיך נאָכדעם אין בעריזשי־נעץ ניט בײַ א יידן׳ נאָר בײַ א גוי׳ בײַם וועגמײַסטערס אַלמנה אין א האַלבער זײַטשטיבל׳ און האָט דאָרטן א

גאַנצן אָנהייב ווינטער אַרומגעשפּאַנט אינם לאַנגן גראַמען כאַלאַט און אין די ווייכע שטובטופּלעס.

»יאַן! האָט ער גערופן זײַן געטרייען גוי דורכן פענסטער, יאַן!«

און אַז יאַן איז אַרײַנגעקומען, האָט ער אים געהייסן א קוק טאָן אויפן זייגער:

»דו וועסט אַרײַנקומען צו מיר פּונקט אין זיבנאונפערציג מינוט אַרום, פאַרשטאַנען?«

»Так точно«, האָט געענטפערט יאַן.

און ער איז אַרײַנגעקומען פּונקט אין זיבנאונפערציג מינוט אַרום, געזעסן אינדרויסן אויף דער פריזבע מיטן סאָלדאַטנזייגער אין האַנט און אַכטונג געגעבן, ער זאָל ניט פאַרשפּעטיגן אויף קיין סעקונדע.

דאָס האָט דעסלער אויסגעמושטירט זײַן גוי, יאַנען. אַז ער פאָרט אין קרײַזשטאָט, דעסלער, פאַרגעסט ער ניט ברענגען פון דאָרטן א פאָר שפּײַטעפּלאַך. ער שטעלט אַוועק די שפּײַטעפּלאַך אין קאָרידאָר צווישן זײַן האַלב און צווישן דער האַלב, וואו ס'וואוינט דעם וועגמײַסטערס אַלמנה, און לערנט די גויע א גאַנצן ווינטער, אַז זי מיט די קינדער דאַרפן שפּײַען ניט אויף דער הוילער פאָדלאָגע, נאָר אין די טעפּלאַך, פּונקט אין די טעפּלאַך. דערנאָך קומט דער זומער, און בײַ אים אין בעריזשינעץ ווערט פאַרטיג זײַן נײַער גרויסער בראָווער. אַלע פריהמאָרגן גייט ער אַהין אויסגעפּוצט אין זײַן נײַעם פּאַלטאָ, אין די הענטשקעס און אינם האַרטן ברוינעם הוט, ווי אויף א ברית. און אַז א ייד, א מעקלער, גייט אים דעמאָלט נאָך מיט א פּראָבע גערשטן אין האַנט, קוקט ער זיך ניט אום און ענטפערט ניט קיין וואָרט. ער פאַרקרימט נאָר א ביסל דאָס מויל און שפּאַנט אַוועק גיכער.

הייסן הייסט עס:

»אין קאַנטאָר בין איך פאַר אײַך א סוחר און אין גאַס קיין מחותן ניט«.

ער זאָגט עלטערע יידן »דו«.

און אין בראָוועד דאָרטן בײַ אים, בעת ער קומט אַרײַן, א בית עולם: שטאַרק שטיל. זאַלקער דער אַגענט איז דאָרטן איינמאָל געווען, דערציילט ער, אַז פלעשער ציטערן. און די שליסלען פאַרגלויבט ער דאָרטן נאָר יאַנען דעם גוי, און מער קיינעם.

קומט ער איינמאָל אין א הייסן זומערדיגן בײַטאָג אַהין צו זיך אין קאַנטאָר, דעסלער, און טרעפט דאָרטן דעם בוכהאַלטער, פרויקע נעכעס, בעת ער זיצט איבער די ביכער אָהנם רעקל, אין די ווײַסע אַרבל זיצט ער, און אַרום שטייען עטליכע קונים און וואַרטן, ער גיט זיי אַרויס חשבונות. דעסלער זאָגט דעם בוכהאַלטער גאָר־נישט. ער גייט אַרײַן גלײַך אין זײַן באַזונדער צימער. נאָר א ביסל שפּעטער שיקט ער דעם בוכהאַלטער אַרײַנ־רופן און זאָגט אים, ער זאָל זיך נעמען דעם וועג.

»איר הערט, וואָס מע רעדט צו אײַך? זאָגט ער, נעמט אײַך דעם וועג!«

ער שרײַבט באַלד אָן א בריוו און שיקט אַוועק יאַנען אין קרײַזשטאָט נאָך אַן אַנדער בוכהאַלטער. דער בוכ־האַלטער שטייט. ער וויל וויסן פאַרוואָס? ער וויל עפּעס זאָגן.

נאָר דעסלער וויל ניט הערן.

»קיינע טענות«.

בײַ אים אין קאַנטאָר, הייסט עס, איז ניט קיין בית־מדרש, וואו מע שפּרייט זיך פונאַנדער אין די ווײַסע אַרבל.

דער בוכהאַלטער האַלט אויס דאָ אין ראַקיטנע א מוטער אַן אַלמנה, אירע קלענערע יינגלאַך לערנען אַלע בײַ אים,

פּרעגערן, אין תלמוד־תורה, גייט זי אַרום צו אַלע אָנ־געזעהענע מענשן און וויינט:

»אַז ווי און ווינד איז מיר, מײַן פּרויקע איז דאָך שוין פריַ... ער גייט שוין ווידער אַרום מיטן בײַטשל...«

נאָר קיינער קאָן איר מיט גאָרניט העלפן: דעסלער האַלט ניט פון קיינעם. דעמאָלט נעמט זיך אויף די זאַך חוה פויזנער. זי געפינט זיך פונקט אין אַזאַ צײַט, ווען זי איז געוואָרן לײַטיש און טוט טובות א סך אָרעמע מענשן. זי דינגט דעם שענסטן פאַעטאָן אין ראַקיטנע און פאָרט אַוועק גלײַך צו דעסלערן אין בראָוואר; זי פאַרברענגט מיט אים א שעה צײַט אין קאַנטאָר און פועלט בײַ אים. זי מאַכט אים שמייכלדיג:

»גוט, ער נעמט אים צוריק צו, דעם בוכהאַלטער«. איז אָט:

דעמאָלט איז עס געשעהן בײַ חוה פויזנער און בײַ דעסלערן. פון יענער גוטער זאַך אָן האָבן זיי אָנגעהייבן, אַזויצוזאָגן, מיטפּילן איינער דעם צווייטן.

נאָר וואָס איז אַזוינס מיט חיים־משהן? ער זעהט אויס צעטראָגן. ער הערט כמעט ניט, וואָס מע רעדט צו אים. ער שטייט אינמיטן גאַס אין איין שורה מיט פּרעגערן און האַלט אין איין קוקן אַראָפּ צום אײַנגעבראָכענעם האַלב־קײַלאַכיגן מאַרק צו און צו פויזנערס גרויסער קלייט. דאָרטן אינם שמאָלן געסעלע, וואָס לעבן אָטדער קלייט, באַווײַזט זיך א פיגור פון א מיידל, אָנגעטאָן אין ווײַסן מיט א זאָנטיק אין האַנט. צווײמאָל באַווײַזט זיך דאָרטן די פיגור. ס'דאַכט זיך, אַז דאָס איז חנקע ליובערס פיגור. זי קוקט זיך אַהער אײַן, זי לאָזט זיך אַהער גיין, נאָר זי באַקומט איבער עפּעס חרטה און קערט זיך אום צוריק. ס'דאַכט זיך, אַז פונקט אַהין קוקט צעטראָגענערהייט חיים־משה. נאָר ניין. ער וואַרט, אַז פון בעריזשינעץ

זאָלן אָנקומען די צוויי פורן, וואָס זאַלקער דער אַגענט דאַרף צושיקן נאָכן אינווענטאַר מיט די מעדיקאַמענטן פון מלכס מאַגאַזין.

»א מאָדנע זאַך, זאָגט ער, די פורן האָבן נאָך באַדאַרפט קומען נעכטן«.

און פלוצים דערמאָנט ער זיך אָן עפּעס און אַנטשולדיגט זיך פאַר פרעגערן, ער מוז באַלד זיך אומקערן צוריק אין מלכס אַפּטייקמאַגאַזין. ער האָט דאָרטן עפּעס פאַרגעסן.

נאָר פרעגער האָט איצט ניט וואוהין צו איילן. ער איז גרייט באַגלייטן חיים־משהן אין אַפּטייקמאַגאַזין.

דאָרטן אין מאַגאַזין איז שוין אַלץ פאַרפּאַקט, אָפּגערוקט פון די ווענט און גרייט צוליב די פורן, וואָס דאַרפן קומען פון בעריזשינעץ. די שפּיגלשאַפעס זיינען אַרומגעוויקלט מיט רעדנעס און אינמיטן צימער ליגן אָנגעוואַלגערט איינס אויפן אַנדערן א סך פאַרפּאַקטע קאַסטנס. איצט געדענקט פרעגער די מיאַטעבלעטלאַך. ער פלעגט זיי נעמען ביי מלכן נאָך יעדער שנאַפּס, כדי דער בראַנפן זאָל זיך ניט פילן.

»זעלטענע בלעטלאַך...«

נאָר חיים־משה ענטפערט ניט גאָרנישט. ער איז פאַרנומען מיט אויסליידיגן איינעם א שופלאָד פון מלכס טיש און פאַרפּאַקן דאָס אַלץ אין א באַזונדער קעסטל. חיים־משה נישטערט דאָרטן געשווינד צווישן די פּאַפּירן און זוכט עפּעס. ס׳פליהען פון שופלאָד אין קעסטל אַריין גאַנצע הויפנס בריוו, א גרויסער טייסטער מיט א פּאָר טאַשביכעלאַך. אין די אויגן טוט סוף־כל־סוף א שווינדל א קליין נישטיג פּעקעלע, וואָס חיים־משה וואַרפט עס געשווינד אַראָפּ צו זיך אין די הויזנטאַש. איצט איז שוין אַלץ פאַרטיג. חיים־משה פאַרקלאַפּט דאָס קעסטל

מיט מלכּס בריוו און בעט פרעגערן דערמאָנען דעם אַגענט זאַלקערן:

»דאָס איז א באַזונדער קעסטל, ס׳געהער ניט צום אינ־ווענטאַר מיט די מעדיקאַמענטן.

פרעגער האָט זיך נאָכדעם אָפּגעוואַלגערט אַקעגן א פּאָר מעת־לעת בײַ זיך אין צימער אויפן האַרטן סאָפּקעלע און האָט געוואַרט אויף א נס:

»זאָל כאָטש עמיצער ווער קומען צו אים אַהער אין זײַן חדר«.

נאָר קיינער איז צו אים אַהער ניט געקומען, אחוץ שאולקע שנײַדער, וואָס האָט געמיינט דאָ טרעפן זאַלקער דעם אַגענט. סוף־כל־סוף איז שאולקע אויך געווען בײַ אים א גאַסט. ער האָט גענומען פּרובן מיט אים זײַנוולס »סטאַרקע«, אַזוי פאַמעלאַך, ניט ערנסט, נאָר דאָך אַרײַנ־געצויגן געוואָרן צו ביסעלאַך. ער האָט אַזוי פאַרבראַכט אינאיינעם מיט שאולקען א קארגן מעת־לעת.

און נאָכדעם איז פרעגערן, ווי געוויינליך נאָך א לענגערן טרונק, געווען מיאוס דאָס לעבן דאָ אין ראַקיטנע. ס׳האָט זיך געוואָלט אַוועק ערגעץ אין דער וועלט אַרײַן. ער איז ווידער געלעגן בײַ זיך אויפן האַרטן סאָפּקעלע און האָט געטראַכט וועגן זיך, וועגן חוה פויזנער און וועגן פאַרשיידענע מיטלען, מיט וועלכע מענשן מאַכן אַמאָל א סוף צו אַן אומאָנגענעמענער לאַגע. ניט וועגן זיך האָט ער געטראַכט, נאָר וועגן אַנדערע מענשן.

אויפן זיבעטן זײַנען אים אַרויפגעקומען א האַנטוך, א פּשוטער לאַנגער האַנטוך, וואָס הענגט אויף א קריוק אינ־מיטן סטעליע, און א פּעקעלע, א קליין פּעקעלע, וואָס

האָט אויף זיך אַן עטיקעטל מיט א שוואַרצן שאַרבן און מיט צוויי איבערגעצלמטע מענשנביינער׳ וואו האָט ער׳ פרעגער׳ ניט לאַנג געזעהן אַזאַ מין פעקעלע?

ער האָט אָנגעשטרענגט אינגאַנצן דעם זכרון און האָט זיך דערמאָנען ניט געקאָנט׳

סוף־כל־סוף איז אין א פּאָר טעג אַרום געקומען דער אַגענט זאַלקער׳ מע האָט אים באַדאַרפט איבערגעבן וועגן באַזונדערן קעסטל׳ וואָס שטייט ביי מלכן אין קליינעם צימער און געהער ניט צום אינוועטאַר מיט די מעדיקאַמענטן׳ און פּלוצים האָט זיך פרעגער דערמאָנט אָנם פעקעלע׳ וואָס חיים־משה האָט דאָרטן אויפגיך אויס־געטיילט׳ זיך דערמאָנט׳ נאָר געבליבן אַזוי פאַרוואונדערט און ניט געגלויבט׳

XIX

חיים־משה האָט אומגעקערט חוה פויזנער אייניגע פון אירע זאַכן׳ וואָס האָבן זיך געפונען ביי מלכן׳ אַזוי האָט מען איבערגעגעבן אינם נאָמען פון אסתר פיך׳

«נו׳ יאָ׳ האָט חיים־משה כלומרשט געזאָגט׳ וואָס וועלן זיך אָטדי זאַכן וואַלגערן ביי יצחק־בערן אין וואַלד?»
ער׳ חיים־משה׳ האָט זיי ניט וואוהין צו נעמען׳

דערנאָך האָט מען חיים־משהן א גאַנצן בייטאָג געזעהן אויף א סך ערטער אין שטאָט׳ און אַן אויסזעהן איז ביי אים געוועזן אַזאַ׳ גלייך ער פאַקט די טשעמאָדאַנעס און גרייט זיך אין וועג אַריין; ער איילט און וויל פאַרטיג ווערן וואָס גיכער׳ ער האָט זיך אַראָפּגעלאָזן אויך אויף דער אַלטער שטאָט און איז דאָרטן געוועזן ביי פישל ריכטמאַן אין שטוב׳ ביי יענעם זעלבן פישל ריכטמאַן׳ וואָס האָט דאָ אַמאָל אינאיינעם מיט אים אין איין חדר געלערנט׳ און האָט נאָכדעם אויך געפּרובט זיין אַן

עקסטערן, און איצט האַנדלט ער, ווי דער שווער זײַנער, מיט אַלטע זעק.

»וואָס זשע הערט זיך עפּעס, חיים־משה?« אַזוי האָט בײַ אים געפרעגט פישל ריכטמאַן. ער איז געזעסן בײַ זיך אין דער אַלטער געזײַרשנטער שטוב מיט א קליין קינד אויף די הענט און האָט געוואַרט אויפן ווײַב, וואָס איז אַוועקגעגאַנגען צוגאַסט אויף דער נײַער שטאָט.

»איז וואָס, חיים־משה, האָסטו עפּעס מתקן געווען אין ראַקיטנע?«

דערויף האָט אים חיים־משה געענטפערט, אַז גאָרניט.

»וואָס זשע מיינסטו, פישל? האָט ער אים געענטפערט, כ'האָב דאָ טאַקע גאָרנישט מתקן געווען«.

און ער איז דערפון, אַפּנים, געוואָרן א ביסל אומרוהיג; ער האָט אָנגעהייבן אַרומשפּאַנען איבער דער שטוב. ער האָט אויסגעהערט בײַ פישלען א סך נייסן פון שטאָט, דערנאָך האָט ער ווידער אַמאָל גענומען אײַלן. ער האָט זיך אומגעקערט צוריק אין וואַלד אַרײַן, צוריק צו זיך אין צימער:

»דער עיקר איז אומרוה, מלך«.

און נאָך:

»ביסט גרייט, מלך?«

»כ'בין גרייט, חיים־משה«.

»טאָ קום, מלך, קום צו דין וחשבון«.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

»אויב אפילו יצחק־בער, אויב יצחק־בער איז עפּעס אויסן געווען מיט זײַן שטומען ערנסט, איז יעדנפאַלס ניט נאָכצוטאָן דיר, מלך, נאָר פאַרקערט, טאָן דעם היפּוך. ער האָט זיך דאָך נאָך אין די יונגע יאָרן צעקריגט מיט גאָט«.

»איז צוליבוואָס נוצט די ווייכקײַט בנוגע צו א וועלט,

וואָס מע אָנערקענט זי ניט? צוליבוואָס שמייכלסטו, מלך?«

נאָר אַקעגן, אויפן ניטגעפּאַרבטן קאַמאָד, שטייט מלכס קליינע סטאַטועטע און שמייכלט אַלץ מיט איר שטענדיגן שעמעוודיגן שמייכל.

חיים־משה זעהט זי פון אַקעגן, פון בעט, און ווערט אומרוהיג:

»וויפיל פאַנאַטיזם! וויפיל עקשנות אין אָטדער גוטס־קייט מלכס!...«

»און דו האָסט דאָך אויך ניט אָנערקענט די וועלט, מלך; פאַרוואָס זשע ביסטו אַזוי שטיל אַוועקגעגאַנגען?«

אדרבא:

»אַוועקגיין דאַרף מען מיט א שטאַרקן קלאַפּ פון טיר, און זאָל א ציטער טאָן די שטוב, זאָלן זיך אויפכאַפּן די קליינע קינדער«.

נאָר יצחק־בער איז אָפּגעשטאַנען און אַלט. ער ווייסט ניט, ווי אַזוי א קלאַפּ צו טאָן מיט דער טיר, און טראָגט שטומערהייט דעם יאָך פון א מענשן, וואָס האָט זיך נאָך אין די יונגע יאָרן צעקריגט מיט גאָט.

אַלע פאַרנאַכט, נאָך חשבונות מיט פּילשטשיקעס, נאָך קריגערייַ מיט פרומער יידענעווייַב און מיטן צווייטן יינגערן וואַלדגאָמן, ווען ער איז חושד אין גנבה און פאַרגלויבט אים ניט די קאַסע, קומט ער אַהער צו אים, חיים־משהן, אין צימער, יצחק־בער, קומט מיט פאַר־לייגטע הענט אין די אַרבל און מיט גרויס אומעט פון אַן אָבל, וואָס האָט באַגראָבן זייַן גאָט. ער זאָגט דאָ גאָר־נישט. ער שפּאַרט זיך נאָר אָן מיט די פּלייצעס אָן וואַנט און שטייט דאָ אָפּ אַזוי שעהנלאַנג אין דער פינסטער מיט טיפן אַנגסט, מיט שטומען מאָגען, אַז ער, חיים־משה, זאָל »נִתגַלֶה ווערן«...

הייסן, הייסט עס אַזוי:

»איך, יצחק־בער, האָב אָנגעהייבן, און דו, חיים־משה, מוזט ענדיגן; אויף דיר ליגט דער חוב«.

נאָר וואָס קאָן דען ער, חיים־משה, טאָן?

פרעגער דער פּראָוואַלטער זאָגט, אַז ער איז זיך ניט מחויב צו שפּײַען פאַר מלכן.

»זאָל יעדער, זאָגט ער, שפּײַען פאַר זיך אַליין«.

אַך יאָ, מאָדנע:

»ער אָנערקענט ניט קיינעם, אָטדער פרעגער«.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

פרעגער שפּײַט איינער אַליין פאַר זיך. ער נעמט אַרײַן צו זיך אין צימער זאַלקער דעם אַגענט מיט שאולקע שנײַדער און טרינקט מיט זיי לחיים:

»זאָלן פּלאַצן אַלע געהייבענע און פײַנע לײַט!«

און איצט גייט ער אַרום אין שטאָט, פרעגער, און דערציילט אַלעמען, אַז צו אים אין צימער איז אַנומלטן געקומען ער, חיים־משה:

»ער האָט בײַ מיר פאַרבראַכט, זאָגט ער, א גאַנצן בײַטאָג«.

אַזוי גיט איבער פישל ריכטמאַן.

מע פרעגט בײַ אים:

»פרעגער, ווי איז אײַער מיינונג וועגן חיים־משהן?«

דעמאָלט טוט ער ערנסט מיט די מיטלסטע דרײַ פינגער א דריק צו די פּענסנע צו דער נאָז און זאָגט, אַז דער עיקר איז, וואָס אויך ער, חיים־משה, איז אַן אומצופרידענער.

»פון אומצופרידענע, זאָגט ער, וועט געהאָלפן ווערן די וועלט«.

נאָר אין דעם איז אַנשל צודיק שוין בשום אופן מיט אים ניט מסכים; ער איז איינער פון די, וואָס שטייען

אינמיטן מאַרק אַרום פּרעגערן און הערן, ווי ער רעדט שטותים.

„נו, און אַז זאַלקער דער אַגענט, זאָגט ער, איז ניט צופרידן מיט זיין ווייב, און אַז שאולקע שניידער וויל לאהקע די שוואַרצע און קאָן זי ניט דערגרייכן, וועט אויך דערפון געהאָלפן ווערן די וועלט?“

ער איז אַ סקעפּטיקער, אַנשל צודיק, און שוין אַ פּאָר יאָר געווען אין פּאַלעסטינע; ער גלויבט בכלל ניט, אַז דאָ אין גלות זאָל עפּעס אויפגעטאָן ווערן.

אַזוי האָט אים, חיים־משהן, דערציילט פישל ריכטמאַן וועגן אַנשל צודיק. דערנאָך איז פון דער נייער שטאָט צוריקגעקומען פישלס ווייב און איז געווען צופרידן, וואָס חיים־משה פאַרברענגט ביי איר אין שטוב.

„זעה נאָר, האָט ער געזאָגט, טאַקע אַ געהייבענער גאַסט“.

זי האָט צוגענומען ביי פישלען דאָס קליינע זויגקינד, וואָס ער האָט די גאַנצע צייט געהאַלטן אויף די הענט, און האָט זיך אַוועקגעזעצט מיט דעם אַקעגן זיי ביים טיש. זי האָט נאָר געוואָלט פאַרשפּרייטן דעם קאָלירטן סערוועט אויפן הוילן טיש, און אַז חיים־משה זאָל ניט אַוועקגיין פון טיי; זי וועט שטעלן דעם סאַמאָוואַר.

„אַז שוין יאָ אַזאַ גאַסט, האָט זי געזאָגט, טאָ זאָל כאָטש זיין אין שטוב יום־טוב“.

און זי האָט איינס און צוויי אים געמאַכט, אָטדעם יום־טוב. ס'האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז זי איז שוין גאָר־ניט אַזאַ פּראָסטע, אָטדי פרוי פישלס. ניט אומזיסט האָט זי פון אַלע יונגע לייט דאָ אין ראַקיטנע אויס־געקליבן דוקא פישלען, וואָס איז אַמאָל אויך געווען אַן עקסטערן. מיטן פּנים איז זי אַ ביסל עלטער פון פישלען, נאָר אַליין האָט זי אין זיך אַן אָדער פון אַ

מענשן, וואָס שטרעבט צו א העכערער מדרגה. זי איז בטבע געווען א שטילע. איר גאַנצע אָרטיגע אָפּ־געקומענע משפחה איז געווען א שטילע, נאָר זי ווייסט פון אַלע זאַכן, וואָס טוען זיך אָפּ אין שטאָט. זי רעדט בכלל פּאַמעלאַך. זי רעדט ווי א רֶביצין, וואָס האָט פֿײַנט יענעם צו באַריידן. נאָר יעדער זאַך איז שוין, נאָך איר מיינונג, גאָרניט אַזוי פּראָסט.

»יעדער זאַך, זאָגט זי, האָט אויף זיך אַן אויבערשלאַק און אַן אונטערשלאַק, און אינמיטן איז נאָך אויך עפּעס פֿאַרהאַן«.

»ווי, ווי?« פרעגט איבער חיים־משה, און בײַ אים צינדן זיך אָן צוויי שמייכלדיגע פֿײַערלאַך אין די אויגן.

»וואָס זשע? זאָגט זי, בײַ אײַך איז עס א נײַס?«

נאָך איר מיינונג, האָט חוה פויזנער שוין גאָרניט אַזוי גרינג דערגרייכט דעסלערן.

»ער איז איר אָנגעקומען, זאָגט זי, מיט די גרינגע ווערים«.

זי בײַט איבער דאָס קינד פון איין ברוסט צו דער צווייטער און גיט צו:

»ווארעם רירן אַזאַ מין אײַז, ווי דעסלערן, נאָכדעם ווי מע האָט אַליין שוין געהאַט זיבן אַנדערע, איז שוין אויך ניט גאָר פון די גרינגע מלאכות«.

»און עוזר ליובער, זאָגט זי, עוזר ליובער בלײַבט לחלוטין ניט אומזיסט גאַנצע דרײַ חדשים אין קיעוו«.

»ס'אַ סברא, אַז ער האָט שוין שכל צו לעבן דאָרטן מיט עמיצן, און דוקא ניט מיט קיין יידישע... דוקא מיט א גויע. וואָס הערט ער די שטאָט? אַז ער מאַכט פּאָרט גליקליכע געשעפטן אין דער מיל. מע וועט געוואָר ווערן וועגן דער גויע? וועט ער געבן נאָך א טויזנטער אויף שטאָטזאַכן«.

»און חנקע ליובער? גאָר אַן אַנדער זאַך איז חנקע. זי איז ווי צוויי טראָפּן געראָטן אין דער מוטער אירער; זי, פישלס ווײַבל, האָט זיך אָנגעקערט מיט איר ווײַטע קרובים און האָט זי שוין איינמאָל גוט געקאָנט.«

»אַזוינס, זאָגט זי, איז גאָר אויף דער וועלט נישטאָ.«

אַך יאָ, אָטדי חנקע, וואָס איז געראָטן אין איר מוטער, און וואוינט אַליין מיט מאָטיקן דאָרטן, אינם גרויסן הייכן הויז, און קיינער ווייסט ניט, צי זי ווייסט, וואָס איר פאָטער טוט דאָרטן אין דער גרויסער שטאָט, צי ניין; ס׳איז געוויס כדאי געווען צו זיצן דאָ נאָך א ביסל און אויסהערן וועגן איר פישל ריכטמאַנס פרוי. נאָר חיים־משה האָט שוין, אפּנים, מער קיין צײַט ניט געהאַט דאָ צו זיין; ער האָט געאײַלט, זיך געזעגנט און געאײַלט.

אין א פּאָר טעג אַרום האָט חיים־משה דאָך באַגעגנט זיך מיט חנקען לעבן די יונגע גלײַכע טאָפּאָלן, וואָס אויפן עקסטן ליידיג גרינעם פּלאַץ. דאָס איז געווען אין א הייסער שעה בײַטאָג, ווען אויף דער גאַס איז שטיל און פּוסט. גאַס איז געוואוינט צו מיידלאַך, וואָס זיצן דאַן אינדערהיים אינדערקיל.

בײַ חיים־משהן האָבן זיך אָנגעצונדן די שמייכלדיגע פײַערלאַך אין ביידע אויגן. נאָר בײַ חנקען איז מיטאַמאָל פאַרשטאָרבן געוואָרן דאָס האַרץ. די ערשטע ווײַלע האָט זי לחלוטין ניט געקאָנט ריידן.

»איר פאָרט אַוועק, האָט זי סוף־כל־סוף אַרויסגערעדט. מיר האָט געזאָגט אסתר פיק.«

»אסתר פיק?«

»יאָ. איצט, האָט אסתר פיק געזאָגט, איז שוין באַשטימט, אַז חיים־משה פאָרט אַוועק.«

»וואָרט ...«

אים האָטווירקליך אַנומלטן באַגעגנט אסתר פּיך.
»וואָס הערט זיך עפּעס מיט אײַער רײַזע?« האָט זי בײַ אים געפרעגט. »וואָס זאָל זיך הערן?« האָט ער איר געענטפערט, »מסתמא וועל איך סוף־כל־סוף אַוועקפאָרן«.
מער האָט ער איר בכלל גאָרנישט ניט געזאָגט.

דעמאָלט געשעהט עפּעס מיט חנקען. אפנים, ס'ווערגט זי אין האַלז, זי הייבט פּאַמעלאַך אויף די לאַנגע וויעס און טוט אויף חיים־משהן א קוק. איצט גלויבט זי אים, אַז מער האָט ער אסתר פּיך גאָרנישט ניט געזאָגט. זיי לאָזן זיך ביידע גיין אַרויף מיטן גרינעם פּלאַץ, מיט די יונגע טאָפּאָלן, וואָס פירן נעהענטער צו ליובערס הויז. נאָר חנקען איז נאָך אַלץ שווער צו ריידן.

»מעגליך, זאָגט זי, אַז זיי וואָלטן זיך איצט באַלד באַדאַרפט צעשיידן, זי און חיים־משה.«

»חנקע אײַלט ערגעץ?«

»ניין. גלאַט אַזוי...«

א פּויזע.

חנקע קוקט ניט צו אים. זי זאָגט:

»אויב זי און ער זיינען אַרויסגעגאַנגען פונדערהיים, כדי צו גיין אין פאַרשיידענע זײַטן, וואָלטן זיי אפשר אַזוי באַדאַרפט טאָן אויך ווײַטער... זי אײַלט ניט אין ערגעץ. זי קלערט נאָר, אַז אַזוי וואָלט געווען גלײַכער, זי וואָלט איצט צוגעגאַנגען אָטדאָ ניט ווײַט, סך הכל צוויי גאַסן, און וואָלט זיך דערפרעגט, צי עטל קאַדיס קומט ניט די טעג אַהיים. דערנאָך וואָלט זי זיך אומגעקערט צוריק אַהיים, דעמאָלט וואָלט מיט איר גאָרניט ניט פאָרגעקומען. נאָר אָט... אָט האָט זי חיים־משה איצט אָנגענומען פאַר דער האַנט, און זי פילט, אַז מיט איר קומט פאָר... ניין, ס'איז ניט קיין נאַרעשקײַטן, ווײַט ניט קיין נאַרעשקײַטן. זי פאַרגעסט אינגאַנצן אָן מאָטיקן.

„די ערשטע צײַט האָט זיך איר נאָר געדאַכט, אַז זי דאַרף גאָרנישט פון אים, חיים־משהן, זי דאַרף אים אַפילו ניט זעהן. זאָל ער נאָר זײַן אין וואַלד. און זאָלן קלינגען צו זיי אין פאַראַדטיר פאַרשיידענע מענשן, זי וועט דאָך קלערן, אַז דאָס איז ער. דערנאָך האָט זיך איר שטאַרק פאַרוואָלט אים זעהן. דאָס איז געווען איינמאָל, ווען זי איז אַרויסגעגאַנגען פון פויזנערס קלייט און האָט דערזעהן, ווי ער, חיים־משה, מיט פרעגערן שטייען פונווײַטנס. פאַרוואָס איז דאָרטן חיים־משה אַזוי לאַנג געשטאַנען פונווײַטנס? ... מסתמא איז בײַ איר, חנקען, דאַן געווען א נאַריש אויסזעהן. זי האָט זיך אַלעמאָל געלאָזט גיין צו אים און האָט זיך אַלעמאָל אומגעקערט צוריק... זי שעמט זיך עס דער־ציילן: זי האָט קיינמאָל ניט געקלערט, אַז זי קאָן עפּעס אָנשרײַבן, נאָר די טעג האָט זי דאָך עפּעס אָנגעשריבן. ס'איז געווים נאַריש; זי האָט עס נעכטן בײַטאָג צעריסן, נאָר געטאָן האָט זי עס נאָר דערפאַר, וואָס איר האָט זיך שטאַרק פאַרוואָלט אים זעהן... זי האָט פון תמיד מורא פאַר שטאַרק ווערן. אפשר איז זי רעליגיעז, ווי איר מוטער איז געווען. זי ווייסט ניט. דאָס איז געווען, ווען איר מוטער איז געשטאָרבן, און מאָטיק איז געבליבן א קלייניקער. דערצו נאָך האָט דעמאָלט איר עלטערער ברודער צוגענומען פון דער קאַסע א ביסל געלט און איז אַנטלאָפן; דעמאָלט האָט זי, חנקע, דערפילט, אַז אויב זי וויל עפּעס שטאַרק, איז עס א פאַרברעך. זי, חנקע, טאָר עס קיינמאָל ניט דערלאָזן... נאָר אָט, פאַרוואָס טראַכט זי כסדר, אַז אים, חיים־משהן, איז ערגער פון איר... תמיד זיצט זי און טראַכט, אַז אים איז א סך, א סך ערגער. זי ווייסט ניט, וואו וואָלט, אַשטייגער, אים, חיים־משהן, געווען גוט. דערצונאָך קומט צו איר

אָפּט אָטדי פרײַע צוהערערין אסתר פיך און רעדט און רעדט: »אָט װעט איר זעהן, זאָגט זי, הלװאי איך זאָל ליגן זאָגן ...«

»אַך ניין«.

חיים־משה באַמערקט, אַפּנים, אַז חנקען איז שוין װידער אַמאָל שװער צו ריידן, און װיל איר מאַכן גרינגער, ס׳איז גאָרנישט, ס׳איז גאָרנישט ניט װערט:

»אים איז לחלוטן ניט ערגער. אדרבא, צײַטנװײַז לײַדט ער דערפון, װאָס אים איז בעסער, פיל בעסער, למשל, װי יצחק־בערן. חנקע קען יצחק־בערן? נאָר איצט האָט ער גראָד אין איינעם א זומער נאָכאַמאָל א פּרוב געטאָן אויף זיך ראַקיטנע, די שטאָט, װאו ער איז געבוירן געװאָרן, און איצט האָט ער שוין פאַרקויפט דעם אינװענטאַר מיט די מעדיקאַמענטן זאַלקער דעם אַגענט און װאַרט, ער זאָל צושיקן דאָס געלט פאַר מלכס מוטער און זאָל צונעמען די זאַכן. ער גייט אַלעטאָג אין שטאָט אַרײַן, נאָר זאַלקער שיקט ניט צו די פורן. איצט איז ער געגאַנגען צו חנקען אַהיים און האָט זי שטאַרק געװאָלט זעהן; ער טראַכט װעגן איר אָפּט דאָרטן אין װאַלד, ער טראַכט װעגן איר אויך איצט, בעת ער האַלט זי אַזוי פאַר דער האַנט און קוקט איר אַרײַן אין פּנים אַרײַן. װאָס װאָלט געװען, א שטייגער, װען מלך לעבט, און ער מיט חנקען װאָלטן איצט צו אים אַרײַנ־גיין? חנקען װאָלט זיך ניט װעלן איצט זעהן מלכן?... נאָר פאַרװאָס װערט חנקע בלאַס?... פאַרװאָס דאַכט זיך אים, חיים־משהן, אַז אָט, אָט װעט חנקע פאַרמאַכן די אויגן און װעט אָנהייבן שעפּטשען, בעטן פאַר עמיצן גאָט מיט די ליפּן? אַך ניין, אויב דאָס שרעקט זי, װעט ער מער אַזוי ניט ריידן, ער װעט זי נאָר צופירן ביז זייער הויז און װעט זיך אומקערן צוריק אין װאַלד אַרײַן.

ער האָט דאָרטן נאָך עפּעס צו טאָן, ער מוז דאָרטן עפּעס פאַרענדיגן.

און ער האָט זיך אומרוהיגערהייט אומגעקערט צוריק אין וואַלד אַרײַן, צוריק צו זיך אין צימער; ער האָט די גאַנצע צײַט געהאַלטן אָפּגעהיט בײַ זיך אין מוח דעם געדאַנק:

»אַך יאָ, אָטדער מלך...«

ער האָט זיך גלײַך צוגעזעצט צו די ניט דערשריבענע בלעטלאַך, וואָס בײַ אים אויפן טיש.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

»אייגנטליך איז בענקשאַפט גאָרנישט ניט ווערט, מלך, בענקען בענקט מען נאָך געשטאָרבענע.«

»זיי ווערן באַנײַס געבוירן, חיים־משה.«

נאָר אין צימער איז שוין געווען האַלבטונקל און פאַר־נאַכטיג טויט. שטומער וואַלדאָוונט האָט פונדרויסן בלאַס פאַרקלעפּט די אָפענע פענסטער. בלויע בלינדקייט האָט פאַמעלאַך געמעקט דעם שמייכל פון מלכס קליינער סטאַטועטע, און ווידער האָט מען אים, חיים־משהן, דאָ געשטערט פאַרענדיגן זײַן זאַך. פריהער האָט זיך גע־הערט, ווי אין נאָהענטן קאָרידאָר האָט שטיל א סקריפּ געטאָן די טיר, א סקריפּ געטאָן נאַכטיג אַזוי, שלעפעריג און זיך שטילערהייט פאַרריגלט. און נאָכדעם האָט פאַמעלאַך גענומען סקריפּען און עפענען זיך די טיר, וואָס פירט צו אים, חיים־משהן, אין צימער, און עמיצער האָט אָנגעהייבן אַהער גיין.

»ווער איז דאָרטן, אַ?«

»ס'איז קיינער נישט, ס'איז איך, יצחק־בער, חיים־משה.«

XX

סוף־כל־סוף זיינען פון בעריזשינעץ געקומען זאַלקער דעם אַגענטס צוויי פורן און האָבן פאַרנומען דעם אינווענטאַר מיט די מעדיקאַמענטן פון מלכס אַפּטייקמאַגאַזין.

א גאַנצן פריהמאָרגן זיינען די פורן געשטאַנען איבדרויסן לעבן מאַגאַזין און האָבן זיך באַלאָדן, זיך געפאַקט פויל, אָהן חשק. די האַלבאויסגעשפאַנטע פערד האָבן היימליך געכראָמטשעט דעם האָבריק פון די נידעריגע זעק, פרעמדע פערד, וואָס פאַרגעסן א רגע, אַז זיי קייען, שטעלן אָן די אויגן און קוקן און דערקאָנען ניט די שטאָט.

סוף־כל־סוף האָבן זיך די פורן גערירט פון אָרט. אַרום צוויי א זייגער בייטאָג האָבן זיי אַוועקגעסקריפּעט אַראָפּשטאָט מיט דער מיטלסטער לאַנגער גאַס, הייך באַלאָדן מיט שראַנקען, שאַפּקעלאַך און קאַסטנס. פונאויבן, מלכס צוגעבונדן בעט, און נאָך העכער, א פּאָר איבערגעקערטע בענקלאַך, וואָס שטעקן מיט די פיסלאַך צום הימל און שאָקלען זיך אַראָפּ, אַראָפּ צום באַגרינטן בעריזשינעצער וועג.

איצט איז שוין אין שטיבל גאָרנישט ניט געבליבן, אַחוץ הוילע קויטיגע ווענט און אַחוץ פּאַפּירן, א סך צעריסענע פּאַפּירן, וואָס האָבן זיך געוואַלגערט דורכאויס אויף די פּאָדלאָגעס אונטער די פיס. פונדרויסן אויף דער טיר איז שוין מער ניט געהאַנגען דאָס שלעסל, און חיים־משהן האָט מען שוין נאָר זעלטן געזעהן אין גאַס.

נאָכדעם האָט זיך פּלוצים איילִיג גענומען אָנרוקן דער טאָג מיטן אָוונט לטובת דער תלמוד תורה. און אַלע זיינען מיטאַמאָל געוואָרן אומגעדולדיג און צעיאָצט, ווי אום ערב א גרויסאַרטיגער שטאָטחתונה, ווי אום ערב חתנמאָל, אויף וועלכן גאַנץ ראַקיטנע זיינען מחותנים, אַלע גרייטן זיך צום טאַנץ.

אין יענעם טאָג האָט מען זיך פריהער, ווי תמיד, אָפּ־געפּאַרטיגט מיט מיטאָגס.

מאַמעס האָבן פון פריהמאָרגן אָן געצוואָגן די קינדער; טאַטעס האָבן געמסחרט פויל, אָהן שום זיכערקייט און אָהן גלויבן, ווי אויף קאַטאָוועס; ווינטיגע הייסע זונען־לופט האָט געבריהט און גערדינט, בעריעש פאַרטריבן די שווימענדיגע שטיקער כמאַרע, דעם חשד פון רעגן, צום עקסטוויייטן הימלווינקל, און אויפן ראָג פון זייטגעסל, גאָר נאָהענט הינטער בראָמבערגס ראָזגעפּאַרבטע הייפלאַך, איז שוין געשטאַנען אויסגעפּוצט, אויסגעווייסט און אויס־געשטעלט דער גרויסער אָפּגעדונגענער מאַגאַזאַן, וואו דער אָוונט וועט פאָרקומען. חנקע ליובער און אסתר פּיך זיינען דאָרטן געבליבן די לעצטע; זיי האָבן אויפגיך פאַרשפּרייט די טישן און זיינען אַוועק אַהיים זיך איבער־טאָן.

מע האָט געשמועסט, אַז די מאַדאַם בראָמבערג האָט אָפּגערעדט מיט צוויי קאָמפּאַניעס כלי־זמר, מיט דער אָרטיגער און מיט דער בעריזשינעצער, אַז אַחוצן ספּעק־טאַקל, אַחוצן געזאַנג מיט דער דעקלאַמאַציע פון די תלמוד־תורהקינדער, וועלן פאָרקומען נאָך צוויי נומערן: אַנשל צודיק וועט נאָכמאַכן א פרומען בעל־דרשנס א רעדע און איינער א גימנאַזיסט פון א נאָהענט שטעטל וועט קומען אויפן אָוונט אינאיינעם מיט זיין שוועסטער דער קורסיסטין און אינאיינעם מיט איר רייכן חתן, וואָס וועט זיך לאָזן קאָסטן א סך געלט. דער גימנאַזיסט וועט שפּילן אויפן פידל און וועט אין דערזעלבער צייט זיך אַליין אַקאָמפּאַנירן אויף דער פּיאַנע. מיטאַמאָל איז געוואָרן אַרום דריי אַזייגער בייטאָג, און איבער דער שטאָט האָט זיך פאַרשפּרייט די ידיעה, אַז עוזר ליובער איז געקומען. מע איז געוואָרן אַנטציקט: עוזר ליובער האָט דאָך פון

תמיד אָן אַרײַנגעטראָגן אויף אָטדעם אָוונט מער הכנסה, איידער אַלע איבעריקע. דאָס איז געווען זײַן חזקה.

מע האָט געשמועסט:

„נו, ווי געפעלט ער אײַך, עוזר ליובער?“

זעה נאָר, ער האָט׳ך טאַקע אינזינען געהאַט אָנצולויפן פונקט צום אָוונט“.

„פײַן. זעהר פײַן.“

מע האָט גענומען אײַלן מיטן איבערטאָן זיך. און פלוצים, ווי אומגעריכט האָבן אויפן ראָג לעבן בראָמ־בערגס הייפל א זעץ געגעבןביידע קאָמפּאַניעס כלי־זמר מיטאַמאָל, א קלאַפּ געטאָן דעם ערשטן מאַרש מיט ביידע קליינע און גרויסע פויקן, מיט אַלע מעשענע טרויבעס און מיט אַלע פלייטן און פידלען. מע האָט זיך א לאָז געטאָן צו די טירן קוקן: א פאַרשטאַרקטער היציגער ווינט האָט מיטאַמאָל געגעבן א פּאַטש איבערן גאַנצן שטויב, וואָס אויף דער לאַנגער מיטלסטער גאַס, געגעבן אים א הייב אויף אין דער לופט, אײַנגעהילט אין אים די טענער און האָט אַוועקגעיאָגט אַראָפּ אַראָפּ, צו ווײַטן ווינקל, וואוהין ער האָט א גאַנצן פריהמאָרגן געטריבן די שוואַרצע שווימענדיגע שטיקער וואָלקן. און פונאַקעגן, פון יענעם עקשטאָט, וואָס גרינט אַוועק צו גויאישע הײַזער צו, האָבן זיך שוין אַהער געטראָגן גאַנצע הערטן באָרוועסע שקצימלאַך און פילפאַרביגע שיקסעס; א באָרוועסע ניאַנקע האָט אַהין אַוועקגעטענצלט מיט היפּנדיגע טריט, מיט א צעטרייסלט וויגקינד אויף הענט, און מיט דאָרשט צו פרייד, צו קלאַנג פון מעשענע געשרייען און פון הילכיג קלינגענדיגע טאַצן. און כלי־זמרישע כלים האָבן נאָך אַלץ אַהין געבעטן און גערופן, נאָך אַלץ געהאַלטן אין איין אונטערטרײַבן די, וואָס קעמען זיך איבער בײַ זיך אינדערהיים. א פּאָר

נאַקעטע אַקסלען האָבן אויף א רגע א שווינדל געטאָן אין א געעפנטער טיר, א פּאָר נאַקעטע אַקסלען פון א פרוי, וואָס טוט זיך איבער; א נאַקעטע יונגמיידלשע האַנט האָט זיך דאָרטן אויסגעצויגן א קניפּ צו טאָן דאָס קליינע ברודערל, וואָס זאָגט זיך איצט אָפּ פון צו פאָלגן א גאַנג. און די מיטלסטע גאַס איז שוין געווען רוהיג און אינגאַנצן פוסט; מע האָט דאָרטן קיינעם ניט געזעהן. מיט א געפּודערט פּנים און מיט צופּיל פּעטע פרישע געקעמטע האָר האָט דאָרטן נאָר אַדורכגעאײַלט די נײַע קורצנעזלדיגע ראַבינערשע. זי האָט אויפן אָוונט אָנגעפירט דעם בופעט און האָט באַדאַרפט קומען אַהין די ערשטע.

עולם האָט זיך אויפגעקליבן אין מאַגאַזאַן. שוואַרצע און ווײַסע פלעקן האָבן געבלאָנדזשעט אין זײַן צוגעגרייטער קיל. נאָר אין מאַגאַזאַן איז נאָך אַלץ געווען גראַם: ער איז געווען גרויס, שטאַרק גרויס.

נאָהענט בײַ דער טיר, לעבן די כלי־זמר האָבן א פּאָר מיידלאַך־חברטעס געפּרובט זיך א דריי טאָן דעם וואַלץ, וואָס די כלי־זמר שפּילן גלאַט אַזוי פאַר זיך. נאָר ניט אַרויסגערופן קיין שום אינטערעס בײַ די אַרומיגע, ניט אויסגענומען, און מיטאַמאָל איבערגעריסן, אויפגעהערט זיך פונאַנדערגעגאַנגען חרטהדיג, מיט שולדיג שמייכלענדיגע פּנימער. אין א שווערן שוואַרצן אנצוג און מיט א צופּיל ווײַסן געפּרעסטן קראַגן, א גראַמליכן, ווי א געלעגענער, האָט דורכגעבלאַנקט דער פּאַרוואַלטער פרעגער און גענומען נישטערן און זוכן, אויפקלייבן די תלמוד־תורה־ייִנגלאַך און זיי שפּאַרן אין ווייטן ווינקל הינטערן אַראָפּגעלאָזטן סצענעפאָרהאַנג. זיך געיאָגט צעדולטערהייט, האַלב הייזעריג און האָט געשריען. באַלד האָט דער עולם אָנגעהייבן זיך אַרײַנשפּאַרן און וואַקסן. די לופט

אין זאַל איז געוואָרן טונקל. מע האָט גערעדט אַלע אינ־איינעם, און אינדרויסן איז עמיצער געקראָכן אויפן דאַך. מע האָט געשיקט אַראָפּשלעפּן פון דאָרטן דאָס פריילעך צעהוליעטע שייגעצל, וואָס קריכט משוגענערווייַז אויפן דאַך, נאָר אַרויסשפּאַרן זיך אינדרויסן איז געווען כּמעט ווי אוממעגליך, אַזויפיל עולם האָט דאָרטן שוין געשטעקט, זיך געפּרעסט און געשטופּט בייַם טויער. פונהינטן אין סאַמע עק פון אָטדעם עולם איז געשטאַנען די האַלב־קראַנקע יצחק־בעריכע, געפּרובט אַ פּאָרמאָל זיך דורכ־שלייַכן, נאָר אַלעמאָל אָפּגעשטויסן געוואָרן און געבליבן אומבאַהאָלפן און ווייט פונהינטן.

„זעהט נאָר, איך בעט אייַך, האָט זי זיך געקלאָגט, ס'איז דאָך גאָר ערדטרעטעניש, ממש ערדטרעטעניש".

זי איז געווען אָנגעטאָן שבתדיג מיטן נייַעם זייַדענעם קאָפּנטיכל און האָט געהאַלטן איינגעקניפּט אין עק נאָז־טיכל דאָס ביסעלע געלט, וואָס זי וויל געבן צו לייזן לטובת די אָרעמע תלמוד־תורה־ייִנגלאַך. איר איז דאָ סוף־כּל־סוף געקומען צו הילף שאולקע שנייַדער, שאולקע שנייַדער, וואָס העלפט דאָ איבערטראָגן די טישן און אויסשטעלן די בענק.

„לאָזט דורך! האָט ער געשריען, ס'איז די יצחק־בעריכע".

ער האָט זי אָנגענומען, ווי אַ קליין קינד, פּאַר דער האַנט און זי גענומען נאָך זיך שלעפּן, שלעפּן און שטופּן זיך, טרעטן אויף פיל באָרוועסע שיקסעפיס. און פּלוצים האָבן די כּלי־זמר אין מאַגאַזאַן גענומען שפּילן אַן אייַלנ־דיגן „וויוואַט". און פונאָנהייב איז מען געווען פּאַר־וואונדערט; מע האָט ניט געוואוסט, אַז דאָס איז לכבוד דער אַרייַנגעקומענער מאַדאַם בראָמבערג, וואָס האָט אַלע־יאָר דעם גרעסטן חלק אין אָטדעם אָוונט. דער דאָקטער

גראַביי אַליין האָט איר געזאָגט, אַז ער הייסט שפּילן פון אירעטוועגן אָטדעם »וויוואַט«, און אַלע האָבן איר גע־נומען פּליעסקען, מע האָט זיך געזעצט צו די לאַנגע ווײַס געשפּרייטע טישן, וואָס פאַרבײַ די ווענט, און מע האָט גענומען טרינקען טיי.

חנקע ליובער איז נאָך אַלץ געשטאַנען קעגנאיבער דעם בופעט לעבן דער נײַער ראַבינערשע. געשטאַנען אינם ווײַס געשטיקטן האַלבטיולענעם קלייד און אין די לאַנגע ווײַסע הענטשקעס אָהן די פינגער און האָט זיך געשטאַרקט. דער פּאָטער אירער איז פּלוצים געקומען פון וועג מיט צעהן מינוט פריהער, איידער זי האָט באַדאַרפט אַהער אַוועקגיין; מאַטיק — מאַטיק איז דאָרטן געבליבן מיט אים אַליין. זי האָט שטייענדיג דאָ, אַקעגנאיבער דעם בופעט, געמוזט האַלטן קאָפּ און געדענקען, וויפיל מע דאַרף לייזן פאַר יעדער מאכל, וואָס צווישן די בלומען. און פּלוצים האָט זי אינמיטן זאַל דערזעהן חיים־משהן אין זײַן גרויען וואָכעדיגן יעגעררעקל. אַזוי איז ער אַהער אַרײַנגעקומען: צעטראָגן, און אומגעריכט, און פּשוט אין זײַן גרויען וואָכעדיגן רעקל, ער האָט געדרייט דעם קאָפּ אין אַלע זײַטן, ער האָט געזוכט עמיצן מיט די אויגן.

»חנקע, חנקע! לאָזט דורך!«

זי האָט געמוזט דורכלאָזן צווישן זיך און בופעט דער מאַדאַם בראָמבערגס גרויסן אויפגעזאָדענעם וואָקזאַל־סאַמאָוואַר, וואָס צוויי מענשן האָבן אים געטראָגן. זי האָט אָפּגעטראָגן א ביסל אינאַזײַט, נאָר דאָרטן אינדער־טיף לעבן חיים־משהן איז שוין געשטאַנען חוה פויזנער אין איר גלאַטן דעקאָלטירטן שוואַרצן קלייד און אויף די שטאַרק הייכע שיכקאָרקעס. אויף א רגע האָט ער זיך פון דאָרטן באַגעגנט מיט חנקעס אויגן. דעמאָלט האָט זיך חנקע אויף א רגע אָנגעבויגן צו א יונגער מוטער מיט

א קליין מיידעלע, וואָס פאַרדרייט די יאָר און האַלט אין איין קליבן צווישן די זיסע זאַכן אויפן בופעט. חנקע האָט מיטאַמאָל דערפילט, אַז דער גאָרסעט איז אויף איר ענג, שטאַרק ענג, איר האָט פאַרקלעמט בײַם האַרץ:
»וואָס ווילסטו, מיידעלע?«
און אַז זי האָט זיך צוריק אויסגעגלײַכט, האָט זי שוין דערזעהן חוה פויזנער זיצן מיט חיים־משהן אויפן רויטן סאַמעטענעם סאָפקעלע, וואָס אין ווײַטן עק. ער האָט אַלץ געוואָרפן בליקן אַהער צום בופעט צו, חיים־משה, נאָר ער האָט געשמייכלט, געהערט, וואָס חוה פויזנער דערציילט אים, און האָט געשמייכלט.

אַלע האָבן דאָ געוואָלט כבוד, ווי אויף א חתונה.
אסתר פיך האָט זיך באַלד צעקריגט מיט א פּאָר ווײַבער, וואָס זיינען אַליין געקומען מיט די גלעזער צום סאַמאָ־וואַר זיך אָנגיסן טיי. אסתר פיך האָט זיי געזאָגט, זיי זאָלן זײַן אַזוי גוט און אַנידערשטעלן די גלעזער, זיך אַנידערזעצן אויף זייערע ערטער און וואַרטן, מע וועט זיי דערלאַנגען. נאָר די ווײַבער האָבן געענטפערט, אַז זיי זיינען שוין גענוג געזעסן און האָבן שוין גענוג געוואַרט, זיי האָבן באַצאָלט פאַרן אַרײַנגאַנג גלײַך מיט אַלעמען; זיי האָבן ניט געקלערט, אַז דאָ גיט מען כיבוד נאָר אייגענע, באַקאַנטע. דערויף האָט זיי אסתר פיך געענטפערט, אַז זיי זיינען ביידע »נאַכאַלקעס«, זיי קענען נעמען זייער געלט צוריק און זיך גיין געזונטערהייט. די ווײַבער האָבן זיך באַליידיגט און האָבן געמאַכט א גוואַלד, נאָר אסתר פיך האָט געשריגן, אַז קיין טיי וועט זי שוין ניט געבן, זיי זאָלן אַפילו צעשפּרונגען ווערן. ס'האָבן זיך געמוזט אַרײַנמישן זײַטיגע און זיי איינגעשטילט. די כלי־זמר האָבן דערפאַר אויפגעהערט צו

שפּילן, און אַלעמען איז מיטאַמאָל געוואָרן לאַנגווײַליג און ניט גוט. אַלע האָבן מיטאַמאָל באַקומען אַזאַ געפיל, גלײַך מיט זייער קומען אַהער זיינען זיי אויסן געווען ניט קיין שיינע כוונות. דערנאָך האָבן די כלי־זמר נאָכאַמאָל אָנגעהייבן שפּילן, און מיידלאַך האָבן נאָכאַמאָל אָנגעהייבן טאַנצן. געפּרובט מיט א כוונה צו פאַרגעסן אָן דעם, וואָס איז פאָרגעקומען, נאָר פאַרגעסן ניט געקאָנט.

אויבנאָן, ווי מחותנים בײַם אָנגעזעהענעם ווײַס געשפּרייטן טיש, זיינען געזעסן צוויי גבירים פון שטאָט, עוזר ליובער און דער יונגער בראָמבערג.ביידע אין שוואַרצע סורדוטן, ביידע שווערליכע, בכבודיגע, מיט אַזעלכע ריין אויסגעזייפטע האַלזאונאַקנס, גלײַך זיי האַלטן זיך תמיד אינדערהיים אין איין צוואָגן, נאָר ביידע אָרטיגע שטאַרקהאָנערדיגע, און דערפאַר וואָכעדיג קאַלטע, גלײַכגילטיגע צו דעם, וואָס מע האָט זיי דאָ אַנידערגעזעצט איינעם אַקעגן אַנדערן. ס'האָט זיך געדאַכט, אַז זיי ווילן אויפצולהכעיס איינער מיטן צווייטן ניט ריידן. דער יונגער בראָמבערג האָט דאָך פון הוילער לייטישקייט וועגן געגעבן אַזאַ קנייטש מיט די קורצזיכטיגע אויגן, גלײַכווי ער וואָלט זיך וועלן דערמאָנען, וואָס האָט ער געזאָגט אויף אָטדעם אָוונט פאַראַיאָרן. ער האָט זיך סוף־כל־סוף א שאָקל געטאָן.

»וואָס אמת איז אמת, האָט ער געזאָגט, דער פאַרוואַלטער פרעגער האָט פאָרט געמאַכט א לייט פון דער תלמוד תורה.«

נאָר עוזר ליובער האָט אים געהאַלטן פאַר א קליינעם חכם. אים איז ניט אָנגעגאַנגען, וואָס ער האָט געזאָגט. ער האָט זיך דערפאַר צו אים ניט אומגעקוקט און האָט ווי פריהער געקלאַפּט מיט די פינגער אויפן טיש, ווי אין א פאָרטעפּיאַן. ער איז געווען באַוועגליכער און לעבע־

דיגער פון אַלע טאַטעס. פון אים האָט געשמעקט מיט שטאַרקן אָדעקאָלאָן, מיט טייער שטיקל זייף, און איינגאַנצן מיט זײַן פריש צעקעמטן רויטליכן בערדל, וואָס קומט אָן אָקאָרשט הײַנט פון וועג, האָט ער דערמאָנט אָן דער גויקע, מיט וועלכער ער וואוינט. די גילדענע פענסנע האָט געריטן האָפּערדיג אויף זײַן גראָבליכער נאָז, און אַליין האָט ער געהאַט אַזאַ פריילעך אויסזעהן, גלײַך ער איז תמיד גרייט צו זאָגן:

»א חיות, בנאמנות, אויסצעוואַקסן אין א קורצער צײַט מיט א גרויסער און רויטער דרייגאָרנדיגער מיל, מיט אַן אייגן ציקאַווע הויז און מיט א נאָמען און מיט אַן אַרויסגעשטעלטער פייג איבער דער גאַנצער געגנט«.

אויף א רגע איז דאָ דורכגעגאַנגען דער דאָקטער גראַביי, געוואָלט, אַפּנים, זיך פאַרהאַלטן לעבן חוה פויזנער מיט חיים־משהן און עפּעס זאָגן. נאָר באַלד אַוועק צוריק צום בופעט און געהייסן דאָרטן פאַרמאַכן דאָס פענסטער, וואָס מע האָט שוין ווידער געעפנט פונקט אַנטקעגן דער טיר. סוף־כל־סוף זיינען דאָ איצט געווען אַלע זײַנע פאַציענטן; אויב עמיצער פון זיי וועט כאַפּן א צוגלופט, וועט עס סייוויסיי אויסגיין צו זײַן קאָפּ.

»איי, איר דאָרטן! האָט ער געשריגן, פאַרמאַכט, וואָס שטייט איר?«

און אַז ער האָט זיך אַהער אומגעקערט, האָט מען שוין געקלונגען צום דריטן מאָל. אַלע האָבן זיך אויפגיך אויסגעזעצט אויף די בענקלאַך, און די סצענע האָט זיך געעפנט, ס'האָט זיך פאָרגעשטעלט א וואַלד: קינדער האָבן געבלאָנדזשעט אין א וואַלד. די ערשטע צוויי קינדער האָבן אָפּגערעדט, אַז זיי לאָזן זיך אין צוויי פאַרשיידענע זײַטן זוכן דעם וועג. פלוצים האָבן אַלע די, וואָס זיצן אויף די בענקלאַך, אין דער טונקלקײַט גענומען דרייען

די קעפּ צום גרויסן טויער פון אַרײַנגאַנג; אַלע האָבן זיך אָנגעהייבן שעפּטשען, אַז דעסלער איז געקומען:

„דעסלער פון בעריזשינעץ“.

די מאַדאַם בראָמבערג איז אים געגאַנגען באַגעגענען. די קינדער אויף דער סצענע האָבן זיך אויף א רגע פאַרלוירן. דער ספּעקטאַקל האָט זיך ווי אָפּגעשטעלט. און נאָכדעם האָט מען שוין אין די רייהען גערעדט די גאַנצע צײַט, וואָס דער ספּעקטאַקל איז געגאַנגען. קיינער האָט ניט געהאַלטן פון דעסלערן, און אַלע האָבן זיך דאָך געהייבן פון די ערטער, כדי צו זעהן אים אין פּנים. און נאָכדעם האָבן זיך שוין אין א ווײַטן ווינקל אין עק געהאַלטן אין איין סודען דער גימנאַזיסט פון נאָהענטן שטעטל, זײַן שוועסטער די קורסיסטין און איר חתן, וואָס האָט זיך דאָ געזאָלט לאָזן קאָסטן א סך געלט. אַלע זיינען זיי געווען שטאַרק אויפגעבראַכט, אַלמאי מע האָט זיי דאָ אָפּגעגעבן ווינציג כבוד, און האָבן איצט, אינמיטן ספּעקטאַקל געוואָלט אַוועקפאָרן אַהיים. מע האָט צו זיי אונטערגעשיקט חנקען, וואָס האָט פאַר זיי שיר ניט געוויינט:

„מע וועט זיי אָפּגעבן אַן אָרט אָט בײַ יענעם באַזונדערן טישל. מע פאַרזיכערט זיי, אַז זיי וועלן זיך דאָרטן פילן גוט.

און פּלוצים האָט זיך פאַרשפּרייט א קלאַנג, אַז מיט חנקען, מיט חנקען אַליין איז דאָרטן עפּעס געשעהן.

מע איז געגאַנגען צו איר הינטערן בופעט אינם פאַר־האַנגענעם האַלבפינסטערן ווינקל, וואו די טישן זיינען געווען פול מיט אָנגעשניטענע געבעקסן און מיט געפּעס. געגאַנגען איז אַהין אויך עוזר ליובער. מע האָט איר דאָרטן געגעבן א זופּ טאָן וואַסער און מע איז געוואָר גע־וואָרן, אַז ס׳איז איר גאָרניט, חנקען, זי זאָגט זיך אָפּ פון צו גיין מיטן פאָטער אַהיים, זי וויל דאָ בלײַבן אויף

ווײַטער. דעמאָלט האָט מען זיך אומגעקערט צוריק אין מאַגאַזאַן און מע האָט דערזעהן, אַז דער ספּעקטאַקל האָט זיך שוין געענדיגט, מע רוקט אָפּ אַלע טישן אינאַזײַט צו די ווענט, און שאולקע שנײַדער באַגיסט די ערד פון מאַגאַזאַן פון א טשייניק, כדי דער שטויב זאָל זיך אָפּ־זעצן. מע שטייט שוין ווידער נײַגעריג אין א גרויסער קיילאַכיגער ראָד און מע וואַרט אַלץ עפּעס נײַס.

מע האָט געהייסן שפּילן די כלי־זמר.

אַרום איינס אַזייגער בײַנאַכט איז עמיצער אַנטדרימלט געוואָרן אין עק מאַגאַזאַן אויף א בענקל. אַנטדרימלט געוואָרן זיצנדיג און אָפּגעדרימלט אַזוי א ווײַלע מיט א צעשאָקלטן קאָפּ, וואָס באמבלט זיך פאַרלוירענערהייט אַראָפּ און אַרויף, נאָר פלוצים געגעבן אַן אומגעריכט צעשראָקענעם בליק מיט די שווערליכע פאַרשלאָפענע אויגן אַקעגן זיך און האָט דאָס אָרט ניט דערקאָנט, אַזוי פאַרענדערט און טיף נאַכטיג האָט אויסגעזעהן אַלץ אין מאַגאַזאַן: ס'האָבן זיך געזעצט אַלע דרײַ הענגענדיגע בליצלאָמפּן און זיך געוויקלט צי אין נעפּל, צי אין שטויב. אויף דער פויק איז שוין לאַנג, אַפּנים, געהאַט אַנדרימלט געוואָרן די טאַץ, און געקלאפּט האָט זי דערפאַר איינ־טאָניג, פויל און פון זיך, ווי אין חלום. די כלי־זמר האָבן געשפּילט דרימלדיג און מיד, און דער עולם אין דער גרויסער בלייענער ראָד האָט נאָך אַלץ, ווי פאַר־שיכורטע, ווי אויפצעפּוקעניש עמיצן א שטאַרקן און גרויסן, זיך גערינגלט אין א פאַרשוויצטער שווינדלענ־דיגער איילעניש, געהיפּעט און געטופּעט דעם מאָדנע לאַנגן טאַנץ, זיך אָפּגעשטעלט אַלעווײַלע מיט א שטאַרקן אָפּגעהאַקטן קלאַפּ פון פויק, געלאָזט אַן אָטעם טאָן די

כּלי־זמר און זיך ווידער אַמאָל גענומען דרייען און אויפ־הייבן דעם שטויב.

דעסלער האָט שוין געהאַט אָפּגעגעבן דער מאַדאַם בראָמבערג זײַן שמעקנדיק געלט אין קאָנווערט און איז פּאַרפּריה אַוועקגעפאָרן אַהיים. עוזר ליובער מיט בראָמ־בערגן האָט מען שוין דאָ אויך מער ניט געזעהן, און יונגוואַרג איז דערפאַר געווען פרײַ און לוסטיג. דער גימנאַזיסט אינמיטן טאַנצנדיגער ראָד האָט באַוויזן, ווי אַזוי צעהן מענשן קאָנען זיך אָנהאַלטן איינער אָן צווייטן און גיך דרייען זיך אַזוי משוגענערווײַז, אַז דער קאָפּ זאָל זיך שווער פאַרדרייען און זיי זאָלן נאָך אַלץ שמייכ־לען, אָפּעטעמען מיטן לעצטן אָטעם און שמייכלען און ווידער אַמאָל זיך נעמען דרייען, זיך הילן אין גאַנצע וואָלקנס שטויב.

»אוי, ס׳שטיקט...«

»גייט אַרויס פונדאַנען«.

אסתר פיך האָט געהאַט קראַנקע לונגען. דער דאָקטער גראַביי האָט זי עטליכע מאָל אַוועקגעשיקט צו דער אָפּענער טיר, נאָר זי איז געווען א ביסל אויסגעטרונקען און האָט געוואָלט זײַן דוקא דאָ, וואו ס׳זיצן דער דאָקטער מיט חיים־משהן.

»ניין. זי וועט זײַן דאָ. זי וועט דאָך ניט לאָזן, אַז דער דאָקטער מיט חיים־משהן זאָלן אַוועקגיין, איידער ס׳ווערט טאָג. פאַראיאָרן אויף אָטדעם אָוונט איז געווען מלך, און אויך אים האָט מען דעמאָלט ניט געלאָזן אַוועק־גיין, איידער ס׳וועט אָנהייבן טאָגן, זי און נאָך אַנייער א מענש האָבן אים דעמאָלט ניט געלאָזן. איצט איז אָט־דער מענש אָפּגעאַנגען, אַזויצוזאָגן, אויפן צווייטן פלאַן... איר קוקט אים איצט אָן, אָטדעם מענשן?... כי, כי, כי...«

און זי האָט גענומען ווינקען אויף חוה פויזנער, וואָס זיצט ווי פאַרגאַפּט אײנע אַליין אין עק מאַגאַזאַן אויפן קורצן סאַמעטענעם סאָפּקעלע.

אין יענעם אָוונט האָט פרעגער דער פּאַרוואַלטער באַוויזן פונסנײַ צו באַליידיגן חוה פויזנער און זי אָנרירן מיט א פּאָר ווערטער, אַזוי, אַז זי זאָל ווערן שטאַרק אויפגעבראַכט און רויט און זאָל זיך נאָכדעם קיין אָרט ניט געפינען א גאַנצן אָוונט. פונאָנהייב האָט זי געפּרובט ריידן פאַרן דאָקטער אויף אָטדי אַלע יידישע יונגעלײַט, וואָס טאַנצן.

»קוקט, ווי זיי שפרינגען, האָט זי געזאָגט צום דאָקטער, ס'אַראַ מיאוסע באַוועגונגען; קוקט, ווי זיי זיינען אַלע העסליך«.

אַלץ אין זיי איז, נאָך איר מיינונג, געווען עקלדיג. זי, חוה פויזנער, האָט בכלל אין משך פון איר לעבן אַזוי זעלטן וועגן זיי געטראַכט.

»איינמאָל זיינען צוויי פון זיי אַרײַנגעקומען צו איר אַהיים. זי איז נאָך דעמאָלט געלעגן אין בעט, נאָר זי איז געווען גרייט זיי גלײַך אַרײַנצולאָזן צו זיך אין צימער, אויף אַזויפיל האָט זי זיי ניט גערעכנט פאַר מאַנסבילן«.

חוה פויזנער האָט אויך געפּרובט זיצן א ביסל מיט חיים־משהן און אים פאַראינטערעסירן.

»יצחק־בער דאַרף זײַן, נאָך איר מיינונג, אַן אינטערעסאַנטער מענש, אַן אָפּגעשלאָסענער, ער גלויבט זעהר ווינציג מענשן«.

נאָר חיים־משה האָט נאָר געהערט און מער גאָר, געהערט און געשמייכלט, גלײַך אויך ער איז עפּעס ווי אָנגעשטויסן אויף איר, אויך ער גלויבט איר ניט.

סוף־כל־סוף איז חוה פויזנער געבליבן זיצן אײנע אַליין

אויפֿן קורצן סאַמעטענעם סאָפֿקעלע און גענומען וואַרטן ס׳זאָל טאָג ווערן.

»געשיקט זיך, אַז דאָ וועט זיך ניט געפֿינען קיינער, וואָס זאָל זי איצט באַגלייטן אַהיים!?«

זי האָט געקוקט, ווי דער עולם טאַנצט און הייבט אַרום זיך דעם שטויב, און געפֿילט, אַז דאָרטן אין ווינקל, קעגנאיבער די פֿאָרהאַנגען, וואו ס׳שטייען די טישן מיטן געפֿעס און מיטן געבעקס, האַלט זיך עפּעס אין איין טאָן, מע האָט זי דאָרטן אין מויל.

אַך, יאָ. דאָרטן הינטערן פֿאָרהאַנג אינעם האַלבפֿינסטערן ווינקל האָט זיך די גאַנצע צײַט עפּעס געטאָן.

שאולקע שנײַדער האָט דאָרטן באַקומען זײַן לוין דער־פֿאַר, וואָס ער האָט געהאָלפֿן אויפֿן אָוונט באַדינען; ער האָט געזופֿט פֿון אַלע ניט אויסגעליידיגטע פֿלעשער. געטרונקען האָבן דאָרטן, חוץ אים, פֿרעגער, אַנשל צודיק און אויך אסתר פֿיך. אסתר פֿיך האָט דאָרטן ווי אַ מאַנסביל געפּרובט אַרײַנגיסן אין זיך עטליכע פּשוטע ביסלאַך בראָנפֿן און האָט געהאַלטן אין איין לאַכן אויף איר דינעם פֿאָנפֿענדיגן קולכל. פֿרעגער האָט דאָרטן געפּרובט אַלעמען איינשטילן; ער האָט גערעדט אויף אַלע לײַטישע און געהייבענע ראַקיטנער בעלי־בתים. נאָר דער אויסגעטרונקענער אַנשל צודיק האָט ניט גע־וואָלט הערן און איז געבליבן שטאַרק אויפֿגעראַמט און צופֿרידן. ער האָט געקוואָלן פֿון זיך, אַנשל צודיק אַליין, פֿון דעם וואָס ער אַליין טרינקט, און פֿון דעם, וואָס ער אַליין פֿאַר זיך רעדט אויף חוה פּויזנער.

»אַ קרעפּס! האָט ער געשריגן, אויפֿן ערנוואָרט, אַ קרעפּס!«

און ער האָט אַלץ געטײַט מיטן פֿינגער אַהין צום סאַמעטענעם סאָפֿקעלע, וואו ס׳זיצט חיה פּויזנער.

שיכורערהייט, מיטן גלעזל אין האַנט, איז ער אַלעמאָל צוגעגאַנגען צו עמיצן פון די אַרומיקע, צוגעגאַנגען מיט אַזאַ מינע, גלײַך ער האָט מורא, אַז יענער וועט אים נעמען קיצלען, און געמומען עפּעס שעפּטשען אויפן אויער, אים איז אַרויף אויפן זינען א גלענצנדער איינפאַל:

א קרעפּס האָט א שטיקל צײַט, ווען ס׳פאַלן אים אַראָפּ פון די קלעמערס די האָרנביינדלאַך, ער האָט זיך דעמאָלט ניט מיט וואָס צו קנייפּן, ער פאַרקלייבט זיך דאַן אין א ווינקעלע, ווי א סטאַטעק, און וואַרט איבער די שלעכטע צײַט. איז אָט:

»פונקט ווי חוה פויזנער איצטער...«

אים האָט זיך געדאַכט, אַז דער געדאַנק איז א גלענצנ־דער, נאָר קיינער האָט אים ניט געוואָלט אויסהערן ביזן סוף. שיכורערהייט איז ער נאָכאַמאָל מיט אָטדער המצאה צוגעשטאַנען צו חיים־משהן; ער האָט פאַרגעסן, אַז ער איז שוין איינמאָל צו אים צוגעשטאַנען.

»טוט אויף איר א קוק«, האָט ער אָנגעקוואָלן.

נאָר חיים־משה האָט ווידעראַמאָל גלײַכגילטיק אויס־געהערט. ער האָט בכלל אויסגעזעהן גלײַכגילטיק צו אַלץ, וואָס דאָ אויפן אָוונט קומט פאָר. ער האָט אַלץ געמאַכט אַזעלכע באַוועגונגען, גלײַך ער זוכט עמיצן מיט די אויגן. נאָך סוף־כל־סוף איז ער אַרויסגעגאַנגען צום אָפענעם טויער פון מאַגאַזאן און זיך געשטעלט וואַרטן, ס׳זאָל טאָג ווערן. פונהינטן, הינטער די פּלייצעס האָט נאָך אַלץ געקלאַפּט די פּויק. ס׳האָבן זיך נאָך אַלץ גע־זעצט די לאָמפּן, און פאַר די אויגן האָט זיך געבלאַנקט דער אינווייניגסטער ציכטיגער פּאַסאַד פון בראָמבערגס אַרומגעפּוצטן ראָזגעפאַרבטן הויז. ערדמאַשינעס האָבן זיך דאָרטן געשוואַרצט, געגרינט אין לאַנגע, לאַנגע

שורות, און שפּײַכלערס האָבן געדרימלט אינדערזײַט, פולע שפּײַכלערס, זיכערע אַזעלכע און באַשטאַטע, באַשטאַטע, מאָדנע, ווי פעסט ער האָט זיך דאָ אײַנגעפונדעוועט, אָטדער פּאַמעלאַכער, קורצזיכטיגער און פולבליכער בראָמבערג. נאָר אָט: וואָס פאַר א נאַרעשקײַטן עס קומען איצט אַרויף אים, חיים־משהן, אויפן זינען ... וואָס גייט עס אים אָן? ס׳איז אפשר גלײַכער, וואָס ער איז סוף־כל־סוף ניט צוגעגאַנגען צו חנקע ליובער. און די נאַכט, וואָס ער האָט דאָ פאַרבראַכט? ער האָט פונאָנהייב אָן אַזוי געטראַכט: »תמיד שלאָפט מען ניט א נאַכט, איידער מע פירט אויס א געוויסן ענין«. נאָר אָט אַקעגן הייבט שוין אָן גרוי ווערן און טאָגן דער פײַכטער סוף פון נאַכט. ס׳איז דאָ מער נישט געבליבן וואָס צו טאָן. ער האָט זיך אומגעקוקט צוריק אין מאַגאַזאן אַרײַן, צו די הענגענדיגע לאָמפּן, וואָס זעצן זיך נאָך אַלץ אין נעפּל; אייגנטליך דאַרף ער, חיים־משה, זיך מיט קיינעם דאָ ניט געזעגענען. ער מעג גיין.

ער איז געגאַנגען איינער אַליין מיט דער סופנאַכטיגער גרויקײַט אַרויס דער שטאָט, געשפּאַנט שמײַדיג מיטן טויאיגפײַכטן שטויב אויפן וועג און האָט נאָך אַלץ אײַנזינען געהאַט דעם פריהערדיגן געדאַנק:

תמיד שלאָפט מען ניט א נאַכט, איידער מען פירט אויס א געוויסן ענין.

צוריק מיט א יאָר האָט אויף אָטדעם אָוונט פונקט אַזאַ נאַכט פאַרבראַכט מלך. נאָר מלך איז אינדערפריה אַוועק פון דאָרטן רוהיג, מיט זײַן שטענדיג שעמעוודיגן שמייכל מלך האָט געטאָן אַנדערש. ער האָט זיך געלייגט שלאָפן מיט א נאַכט פריהער, איידער ער איז שטיל אַוועקגעגאַנגען. ער איז געווען אויסגעהאַלטן ביזן סוף, מלך,

און האָט געשמייכלט. אויב שטומער, נאָר »שטומער פּראָטעסט«, איז קיינעם ניט פאַרוואונדערן. אַך יאָ, ער, חיים־משה, האָט שוין, דאַכט זיך, איינמאָל וועגן דעם געטראַכט:

»פאַרוואָס ביזטו אַזוי שטיל אַוועק, מלך?«

»דו ווייסט, חיים־משה«.

»כדי ניט אויפצעוועקן קליינע קינדער?«

»יאָ, חיים־משה, זאָלן דרימלען קינדער; זאָלן דרימלען קינדער מיט בלאַסע בעקלאַך«.

»אָבער ס'איז דאָך הוילער שד, מלך, הוילער שד, אין גוטסקייַט און אין שעמעוודיגן שמייכל...«

ער איז אַריבערגעקראָכן דעם וואַלדטויער און האָט געטראָפן די טיר פון יצחק־בערס דרימלדיגן שטיבל, ווי אין שטילער וואַרטעניש, ניט פאַרריגלט פון אינווייניג. אַך מאָדנע... מאָדנע, ווי אָטדער יצחק־בער האָט זיך תמיד פאַר אים, חיים־משהן, געזאָרגט. דאָס האָט ער, אפנים, נעכטן אינאָוונט אינזינען געהאַט דאָ אַרומצוגיין און פאַרמאַכן צו דרויסן די לאָדנס פון זייַנעם, חיים־משהס, צימער; ער האָט אינזינען געהאַט ניט צו פאַרריגלען פון אינווייניג די טיר, כדי ער, חיים־משה, זאָל ניט דאָרטן קלאַפּן.

ער איז שטיל אַרייַנגעקומען צו זיך אין צימער און האָט פאַרשלאָסן נאָך זיך די טיר, און ערשט נאָכדעם באַמערקט, אַז ער האָט אינדרויסן פאַרגעסן עפענען די לאָדנס פון זייַנע פענסטער. נאָר אומקערן זיך און עפענען איז געווען איבעריג. דער גרויער אָנהייבטאָג האָט שוין סייווי אַרייַנגעדרונגען דורך די שפּאַלטן און האָט געלויכטן. ער האָט זיך צוגעלייגט אויפן בעט און איז אַזוי אָפּגעלעגן לאַנג, לאַנג, מיט אָפענע אויגן אַקעגן דער סטעליע.

וואָס איז איצט געבליבן צו טאָן ?

זיך שלעפּן פאַר די האָר און אויפרייַסן׳ ווי ס׳פּאָדערט יצחק־בער׳ »נתגלה« ווערן און טאָן דעם שטאַרקן קלאַפּ מיט דער טיר׳ אָדער נאָכגעבן דעם געפיל׳ וואָס האָט היינט א גאַנצע׳ א גאַנצע נאַכט צו איר׳ צו חנקען׳ גע־צויגן׳ נעמען מיט זיך חנקען אַהין צוריק אין דער גרויסער שטאָט׳ און זאָל זי זיצן דאָרטן בייַ אים הינטערן פאָרהאַנג׳ זאָל זי הערן׳ ווי ער קנעלט מיט היפשע יינגלאַך און מיט מיידלאַך מיטן אַלטן ניגון פון פּרק···

»и так чему равняется $(а + в)^2$«·

און נאָך אַן אויסוועג איז פאַראַן׳ נאָך א מיטל:

»אַך יאָ׳ מאָדנע׳ ער געדענקט עס געוויס···«

איינמאָל׳ שאַרנדיג בייַ מלכן אין שופלאָד צווישן זיינע פּאַפּירן׳ האָט ער געפונען א קליין פּעקעלע מיט א שוואַרצן מענשנשאַרבן אויפן עטיקעטל און מיט צוויי איבערגעצלמטע ביינער· ער האָט עס דעמאָלט אַראָפּ־געלאָזן צו זיך אין הויזנטאַש׳ נאָר ער געדענקט ניט׳ וואוהין ער האָט עס נאָכדעם אַהינגעטאָן·

ער קאָן זיך בשום אופן ניט דערמאָנען׳ וואוהין ער האָט עס דעמאָלט אַוועקגעלעגט·

ער איז מיטאַמאָל געוואָרן אומרוהיג· ער האָט אויפגיך אַרויסגערוקט פון הינטערן קאָמאָד זיינע צוויי טשעמאָ־דאַנעס און האָט געשווינד גענומען אין זיי זוכן· ער איז אַזוי געשטאַנען אויף די קניה לעבן די טשעמאָדאַנעס און האָט געהאַלטן אין איין נישטערן אין זיי און זוכן· און פּלוצים האָט ער מיטאַמאָל אויפגעהערט; ער האָט אָנ־געשטעלט אַן אויער צו דער שיין פון איינעם א לאָדנ־שפּאַלט און האָט זיך גענומען איינהערן:

מע האָט געקלאַפּט אינם לאָדן׳ שטיל אַזוי און ניט זיכער האָט מען אין לאָדן געקלאַפּט׳ אָפּגעהיפּערט אַלע־

מאָל א נײַע וואַרטנדיגע ווײַלע און ווידעראַמאָל געגעבן עטליכע שטילע, ניט זיכערע קלעפּ. פּאַמעליך און אויף די שפּיץ פינגער, גלײַך ער קאָן עמיצן אויפוועקן, איז ער צוגעגאַנגען צום פענסטער און האָט עס געעפנט אינ־דרויסן אַרויס, דאָס פענסטער, אינאײנעם מיטן לאָדן; ס'איז שוין געווען אינגאַנצן טאָג, ממש טאָג. ערגעץ ווייט, פאַרשטעלט מיט די ווייטסטע און העכסטע בוימער־שפּיצן פון וואַלד, איז אויפגעגאַנגען די זון, און אַקעגן, לעבן דעם פײַכטן קאַלטןביישטידל פון פענסטער איז מיט א בלאַס און צעשראָקן פּנים געשטאַנען א פרוי. זי איז געווען אָנגעטאָן אין א געהעפטווײַסן האַלב־טיולענעם קלייד מיט ווײַסע און לאַנגע הענטשקעס אָהן פינגער. אירע אויגן האָבן אויף אים געקוקט גלײַך פון אַקעגן, ווי פאַרגליווערטע האָבן זיי אויף אים געקוקט, ווי גלעזערנע, וואָס קאָנען ניט ריידן. ער האָט זי דערקאָנט.

»אַך, חנקע...«

אָנגעהייבן אין יאָר 1913.